

RADU TEODORESCU

BLASFEMIA SAU CINE SUNT DUȘMANII LUI DUMNEZEU TATĂL

Cugir 2022

CUPRINS

Introducere

1. Blasfemia ca manifestare a liberului arbitru al omului
2. Poate fi blasfemia inspirată de demoni?
3. De ce de la blasfemie la posesie demonică nu este mare distanță?
4. Blasfemia ca manifestare a demonismului uman și manifestare a urii față de Dumnezeu Tatăl
5. Blasfemia ca păcat grav și păcat de moarte
6. Blasfemia ca pervertire totală a umanului

Concluzii

INTRODUCERE

De ce blasfemiază oamenii? Este o întrebare veche de când lumea. Totuși un răspuns singur la această întrebare încă nu a fost găsit. Paradoxul este că într-o lume în care oamenii își i-au viața de la Dumnezeu Tatăl s-au găsit mai mulți care să îi întoarcă spatele lui Dumnezeu Tatăl și mai mult decât atât să Îl insulte. Oricum ceea ce se poate remarca este că blasfemia a variat pe parcursul timpului și a epocilor istoriei. Aceasta fiindcă omul și civilizația lui s-a schimbat. De blasfemie a fost acuzat și răstignit pe cruce chiar și Domnul Iisus Hristos. Evreii de la timpul lui Hristos au considerat că este o adevărată blasfemie ca Iisus - Fiul unui tâmplar din Nazaret - să ajungă să declare că este Fiul lui Dumnezeu. Toate acestea și multe altele vor fi subiectul cărții noastre care își dorește să fie o introducere la problema blasfemiei. Vom vedea cât de departe poate să meargă blasfemia și cum unii oameni ajung să fie asemenea demonilor când blasfemiază.¹

Au trecut mai aproape 2000 de ani de când pe plaiurile Israelului Domnul Iisus Hristos a venit cu vestea că prin credință în El omul poate ajunge fiul lui Dumnezeu. Ca dovadă a acestui lucru Iisus a rostit rugăciunea Tatăl nostru care este una dintre cele mai cunoscute rugăciuni din lumea creștină. Nu este creștin care să nu știe această rugăciune succintă și frumoasă rostită de Iisus. Prin urmare prin Iisus Dumnezeu Tatăl și-a deschis brațele față de noi oamenii într-un mod cum nu o mai făcuse până atunci. De la Iisus Hristos oricine este botezat poate să ajungă un fiu al lui Dumnezeu Tatăl. Ei bine lucrurile par

- clare,
- frumoase,
- înălțătoare
- evidente prin sine
- și simple.

Apoi a urmat confruntarea creștinismului cu păgânismul. Păgânismul din câte știm nu a voit să cedeze ușor în fața lui Iisus. Mii și mii de mucenici și-au pierdut viața în timpul prigoanei anti-creștine inițiată de păgâni. Dacă este să privim la modul cum păgânii au ajuns să Îl conceapă pe Dumnezeu, ne dăm seama că crezurile păgâne erau adevărate blasfemii. Zeii păgâni erau:

- geloși,
- invidioși,
- pătimiși,
- desfrânați
- sau iraționali.

Primilor creștini le-a revenit sarcina de a combate blasfemiile păgâne. De ce? În timp cei Iisus proclamase că Dumnezeu este Tatăl nostru, zeii păgânilor susțineau un politeism imoral care trebuia apărat chiar cu prețul vieții.

Ceea ce voim să arătăm aici este cumva un lucru în premieră: primii creștini de fapt s-au luptat cu blasfemia. Aceasta fiindcă păgânii era demonolatrii, adică adorau demoni și se închinau demonilor. Înțelegem că minciunile păgâne despre zei erau adevărate blasfemii. Nici un zeu păgân nu era un Dumnezeu Tatăl iubitor și primitiv cu oamenii. Zeus a avut mai multe aventuri cu pământencele din care s-au născut fii surogat însă el era departe de a fi un Dumnezeu Tatăl pentru muritorii de rând. De fapt de exemplu în Grecia se credea că toți cei care mor indiferent că au fost buni sau răi vor ajunge în hades, adică în iad.²

Dacă vom citi mai cu atenție Biblia nu vom găsi prea multe referințe despre blasfemie. Totuși Iisus spune: „tot păcatul și blasfemia vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertată oamenilor; dacă cineva vorbește un cuvânt pe Fiul Omului, îi va fi iertat; dacă cineva vorbește despre Duhul Sfânt, nu-i va fi iertat nici în acest veac, nici în viitor” (Matei 12, 31-32). Aici de fapt ni se reamintește că sunt două feluri de blasfemii:

¹A se vedea David Nash, *Blasphemy in the Christian world: a history* (Oxford, 2007).

²Înțelegem că în sine păgânismul a fost o blasfemie. Este ceea ce am putea denumi ca o blasfemie multiplă fiindcă aproape fiecare popor din antichitate avea setul lui de zei. Nu numai că păgânismul a fost irațional fiindcă susținea crezul în mai mulți dumnezei, dar la fel de bine el a fost blasfemiator fiindcă a ajuns să susțină mai multe minciuni despre Dumnezeu. A fost datoria creștinilor din vechime să aducă din nou adevărul despre Dumnezeu și existența Lui. Ceea ce au făcut păgânii este cu adevărat o blasfemie: au înlocuit locul singurului și adevăratului Dumnezeu cu demoni. Sfântul psalmist David spunea că idolii neamurilor sunt demoni (Psalm 95, 5). Prin urmare este adevărat că păgânismul era cu adevărat blasfemiatoriu.

- sunt oameni care ajung să blasfemieze fără să își dea seama din neștiință teologică și este posibil ca dacă omul se pocăiește, această blasfemie să îi fie iertată

- dar sunt și oameni care blasfemiază fiindcă ei au în sine ură față de Dumnezeu Tatăl.

Ura este un sentiment negativ pe care Iisus și sfinții l-au combătut însă el este din ce în ce mai prezent în lumea noastră. Unii oameni se urăsc de moarte și ceea ce este cel mai trist este că sunt destui oameni care ajung să Îl urască pe Dumnezeu Tatăl. Sunt mai multe forme de a ajunge să Îl urăști pe Dumnezeu Tatăl. O formă a acestei uri este că ajungi să blasfemiezi prin:

- cuvinte,
- fapte
- sau lucrări

anti-creștine.

O altă formă de blasfemie este să începi să iei în râs pe Iisus, pe sfinți, pe Maica Domnului sau Biblia și mai apoi prin a îți crea propria religie.³

Poate părea de necrezut pentru mai mulți că la baza religiilor necreștine se află o tendință blasfemiatoare. De ce? Fiindcă sunt destui care gândesc așa: cine a fost acest Iisus? Un om ca oricare. De ce să cred în El? Nu sunt el mai mare decât El? Nu sunt eu mai bun decât El? Nu sunt eu mai creativ și mai inovativ decât El?

Faptul că religiile necreștine sunt bazate pe blasfemie este un fapt pe care îl avem menționat chiar în Vechiul Testament. Să ne aducem aminte de cazul Antioh al IV-lea Epifanes al Siriei Seleucide. Ei bine acest rege a cucerit Israelul și fiindcă el se închina l-a zeul Zeus ce a făcut? A dat ordin ca statuia lui Zeus să fie pusă în templul evreiesc de la Ierusalim. Să nu fi fost aceasta o blasfemie? Adică Zeus i-a luat locul lui Yahve nu?

Exemplul de mai sus ne spune un lucru fundamental: a respinge pe Dumnezeu Tatăl așa cum L-a propovăduit Iisus este cu adevărat o blasfemie. De ce? Fiindcă nu putem învăța și crede:

- oricum,
- orice,
- oricând
- și indiferent

despre Dumnezeu Tatăl.⁴

Sunt mai mulți care consideră că în religie este ca în politică: dacă nu îți place un partid poți imediat să treci la altul. La fel de bine se poate observa că această mentalitate este una care este prezentă și în carul sectelor. Sectele sunt mai mult o structură a unor partide politice care își dispută supremație una față de alta.⁵ Este cu adevărat blasfemiatoriu să vezi această asemănare dintre partide și secte care sunt în competiție una cu alta. Aceasta fiindcă după cum am spus trebuie să fim cât se poate de atenți cu religia.

Am decis să scriem această carte pentru teologii creștini și nu numai. Sunt destui de mulți creștini ortodocși râvnitori care vor să știe mai multe despre:

- blasfemie
- și blasfemiatori.

Vom vedea că deși este făcută în timpuri istorice diferite sunt mai multe trăsături comune ale blasfemiatorilor.⁶

Blasfemia am putut vedea că a fost prezentă încă din Vechiul Testament. Fie că a fost vorba:

- de Baal,
- de Astarteea,
- Chemoș,⁷
- Dagon,⁸

³A se vedea Yvonne Sherwood, *Blasphemy: a very short introduction* (Oxford, 2021).

⁴A se vedea Radu Teodorescu, *Dumnezeu Tatăl pe înțelesul tuturor* (Cugir, 2019).

⁵A se vedea P. I. David, *Călănză creștină. Sectologie* (București, 1994).

⁶Ca să ne dăm seama de ce este blasfemia și ce este un blasfemiator trebuie să avem o anumită vigilență teologică. Aceasta fiindcă trebuie să știm că blasfemia este un lucru care evident că ajunge să ne problematizeze. Sunt și oameni care blasfemiază din neștiință sau din ignoranță. Dacă ei se pocăiesc ei bine acest păcat al lor se iartă. Totuși ceea ce trebuie să știm este că sunt puțini blasfemiatori care se pocăiesc. Aceasta fiindcă ei sunt unii care după cum am spus au ură pe Dumnezeu și nu vor să aibă nici o legătură sau relație cu El.

⁷Un zeu moabit.

⁸Un zeu filistean.

- Marduk⁹
- sau de vițelul de aur făcut de evrei la poalele muntelui Sinai după ieșirea din Egipt
ei bine tendința de a ieși de sub slujirea și ascultarea lui Dumnezeu Yahve a fost o mare problemă în Vechiul Testament.

După o oră de filosofie un student a venit la profesorul său.

- Domnule profesor dacă nu vă deranjez.

- Nu. Ce este?

- Domnule profesor a fost Emil Cioran un nihilist și un ateu?

- Da.

- Dar de unde rezultă?

- Este o discuție lungă.

- Știu.

- Vino cu mine în birou.

- Bine.

- Uite ce spune Cioran în cartea sa *Demiurgul cel rău*: “oamenii cad spre cer; căci Dumnezeu e un abis privit de jos.”

- Adică să crezi în Dumnezeu este o cădere?

- Da. După Cioran credința în Dumnezeu este un lucru rău.

- Înțeleg. El a blasfemiat nu?

- Și încă de câte ori. În *Amurgul gândurilor* spunea așa: “deșerturile sunt parcurile lui Dumnezeu.”

- Vai dar cum se poate.

- Da, adică Dumnezeu nu are loc în lumea noastră și El este Unul care trebuie să se plimbe prin deșert nu prin lume.

- Grav, foarte grav.

- Emil Cioran în *Caiete III. 1969-1972* spune așa: “istoria omului și a lui Dumnezeu este istoria unei decepții reciproce.”

- Asta nu este adevărat.

- Evident că nu. Pentru Cioran Dumnezeu este de fapt o mare decepție.

- Și ce mai zice?

- Una dintre cele mai mari blasfemii a lui Cioran este în cartea sa *Lacrimi și sfinți* în care spune așa: “totul fără Dumnezeu este neant; iar Dumnezeu nu e decât neantul suprem.”

- Păi cum poți să spui că Dumnezeu este neantul suprem?

- Așa credea Cioran.

- Nu știam că a fost atât de nociv.

- În alt loc Cioran spunea așa: “în afară de materie, totul este muzică: însuși Dumnezeu nu e decât o halucinație sonoră.”

- Deci Dumnezeu era pentru el o halucinație?

- Da. Dar nu orice fel de halucinație ci o halucinație sonoră.

- Există ceva luciferic în acest Emil Cioran.

- Asta a spus-o părintele Serafim Rose care considera nihilismul o filosofie luciferică.¹⁰

- Da, am auzit de acest părinte.

- Cioran considera că Dumnezeu ne-a abandonat și acest lucru este bine.

- De ce?

- Iată ce spunea el în *Despre neajunsul de a te fi născut*: “numai Dumnezeu are privilegiul să ne abandoneze. Oamenii nu pot decât să-ți întoarcă spatele.”

- Este cu adevărat înfricoșător să auzi asemenea gânduri.

- Sunt blasfemiatorii însă sunt destui de mulți care îl apreciază pe Cioran.

- Îmi dau seama.

- Ca și cum lucrurile nu sunt destul de grave Cioran spune în *Lacrimi și sfinți* așa: “când crezi în Dumnezeu ești nebun fără să înnebunești. Este tot așa, precum poți fi bolnav fără să ai vreo boală.”

⁹Un zeu babilonian.

¹⁰A se vedea Serafim Rose, *Nihilismul - o filosofie luciferică* (România, 2004).

- Adică pentru el credința în Dumnezeu este o boală?
- Da.
- Grav, foarte grav.
- Cioran credea că Dumnezeu este o prezență care trebuie să fie eliminată din lume. Iată ce spunea el: “Dumnezeu se amestecă în cele mai neimportante împrejurări, este de față la incidentele cele mai neînsemnate. Am putea zâmbi fără intervenția lui?”
- Adică el îl loc să ceară ajutorul lui Dumnezeu vroia ca lumea să nu mai aibă nimic de a face cu Dumnezeu?
- Da. Și lucrurile nu se opresc aici.
- Nu?
- În *Caiete II. 1966-1968* Cioran spune un lucru cu adevărat demonic.
- Care?
- “Dezabuzarea diavolului echivalează cu "moartea lui Dumnezeu". Căci un diavol care nu mai e întreprinzător a căzut la fel de jos ca un zeu defunct.”
- Înțeleg că pentru el a slujii diavolului este mai bine decât a slujii lui Dumnezeu nu?
- Da.
- Se poate vorbi de Cioran ca de un om posedat?
- Există această posibilitate.
- Cu siguranță.
- În cartea sa *Îndreptar* pățimaș Cioran spune așa: “nici flori nu înfloresc pe cer și nici poame nu rodesc. La el acasă, Dumnezeu neavând ce păzi, de necaz și de urât, pustiește grădinile omului.”
- Adică Dumnezeu este dușmanul omului?
- Da.
- Fiindcă nu are ce face în cer ajunge să îl chinuie pe om?
- Da. După Cioran.
- Groaznic.
- Pentru Cioran Dumnezeu este o boală de care trebuie să ne lecuim.
- Adică?
- Uite ce spune el *Caiete III. 1969-1972*: “Dumnezeu: o boală de care te crezi lecuیت fiindcă nimeni nu mai moare din pricina ei și care te surprinde din timp în timp, când afli că mai există încă.”
- Dar în nici un fel nu se poate spune despre Dumnezeu că este o boală.
- Este adevărat că Dumnezeu este mai mult vindecare.
- Păi da.
- Nu așa credea Emil Cioran.
- Și altceva a mai spus el?
- Evident că Cioran credea că un om superior nu are de ce să creadă în Dumnezeu. Tot în *Lacrimi și sfinți* el spunea așa: “o ființă armonioasă nu poate crede în Dumnezeu. Lepa asta de criminali, de sfinți și de săraci l-au "lansat" pentru uzul amărăciunii lor.”
- Deci Dumnezeu este o lipsă de armonie pentru el nu?
- Da. Și ce propune Cioran în locul lui Dumnezeu?
- Ce?
- Ca omul să devină Dumnezeu: “Dumnezeu a exploatat toate complexele noastre de inferioritate, începând cu incapacitatea de a crede în propria noastră divinitate.”
- Asta este cu adevărat demonic.
- Așa este.
- Totuși nu se știe dacă Cioran a fost posedat sau nu?
- Nu a avut simptomele unui posedat.
- Dar ceea ce scrie el sunt adevărate blasfemii.
- Adevărat.¹¹

Deși creștinilor ortodocși simpli le vine greu să creadă au fost mai mulți care au manifestat o ură furibundă împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Așa se face ca în loc ca Dumnezeu Tatăl să fie laudat fiindcă ne-a dat

¹¹Dialog format din diferite pasaje ale nihilistului Emil Cioran.

viață și ne-a creat ei bine au fost și sunt încă mulți cei care îi întorc spatele și sunt declarați dușmanii lui. Trebuie să știm aceste lucruri și să nu fim ignoranți fiindcă acești blasfemiatori sunt unii care pot face mult rău. Se poate spune că blasfemia este asemenea unei otrave pe care dacă nu suntem atenți o putem bea și putea ca să ne ucidem sufletul cu ea.

Ceea ce trebuie să fim conștienți este că istoria a avut în toate epocile blasfemiatori și au fost mulți cei care L-au calomniat pe Dumnezeu Tatăl. Aceasta fiindcă oamenii răi sunt unii care se găsesc mult mai ușor decât oamenii buni. În această carte ne-am propus să dezbatem mai mult care sunt cauzele pentru care oamenii ajung la blasfemie și de ce într-o lume așa de frumoasă sunt atât de mulți cei care devin dușmanii declarați ai lui Dumnezeu Tatăl.¹²

CAPITOLUL 1

BLASFEMIA CA MANIFESTARE A LIBERULUI ARBITRU AL OMULUI

Am ajuns să trăim într-un veac ce crede din ce în ce mai mult că omul în cele din urmă va ajunge să descopere inteligența artificială (IA). Aceasta fiindcă pentru mulți contemporani de ai noștri știința este o adevărată religie. În sens teologic este posibil ca omul să dezvolte roboți sau computere cu conștiință de sine? Teologic aceasta este o imposibilitate. Aceasta fiindcă trebuie să știm că a crea persoane cu conștiință de sine este un lucru

- propriu,
- caracteristic,
- aparținător
- și definit

numai de Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate crea persoane și acest lucru nu este propriu omului. După cum știm o persoană pe lângă trup mai include un suflet care este format din:

- rațiune,
- sentimente
- și voință.¹³

Prin urmare este bine să știm că conștiința sau sufletul care este inima personalității nu poate să fie creată de om indiferent de cât de mare progrese științifice va face acesta. De ce? Fiindcă după cum am spus omul nu poate să ia locul lui Dumnezeu. Este adevărat că omul are o oarecare potență creatoare și acest lucru poate să fie văzut prin facerea de:

- mașini,
- roboți,
- computere
- sau aparate electronice.

Totuși această capacitate creatoare a omului nu poate crea suflete. Sufletul este ceva esențial pentru ca un robot să ajungă să fie numit ființă vie sau persoană.¹⁴

Una dintre trăsăturile fundamentale ale omului este libertatea sau mai bine spus liberul arbitru. Aceasta fiindcă dacă omul nu ar fi o ființă liberă el ar fi un fel de robot care execută comenzi însă fără să aibă conștiință de sine.

Prin urmare omul nu este un robot ci este mai presus de un robot fiindcă un robot nu are:

- conștiință de sine
- și libertate.

¹² A se vedea Max Picard, *Fuga de Dumnezeu* (București, 1998).

¹³ A se vedea Costion Niculescu, *Sufletul între rai și iad* (Editura Meteor Press, 2016).

¹⁴ Teoria Inteligenței Artificiale are foarte mulți partizani și susținători în zilele noastre. De ce? Fiindcă se consideră că omul poate să ajungă să facă lucruri ieșite din comun dacă știința lui va avansa. Ei bine ceea ce trebuie să știm este că omul poate crea numai ceea ce vrea Dumnezeu. Aceasta fiindcă el este o făptură cât se poate de limitată. Crezul că știința îl poate duce pe om la realizări nelimitate este un crez fals. Omul nu este un dumnezeu și prin urmare nu poate crea ce vrea și cum vrea.

Libertatea prin urmare a fost dată de Dumnezeu Tatăl omului ca o binecuvântare. Totuși ea se poate transforma în blestem. Când devine libertatea un blestem? Când este folosită în spre a face răul. Înțelegem că libertatea poate să fie o sabie cu două tăișuri:

- ne poate ridica spre Dumnezeu
- sau ne poate coborî spre diavol.

Omul este o ființă atât de liberă că poate alege să blasfemieze împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Trebuie să facem o distincție aici:

1. sunt oameni care îi întorc spatele lui Dumnezeu și nu vor să aibă nimic de a face cu El
2. și sunt oameni care efectiv Îl urăsc pe Dumnezeu.

Am enunțat mai sus cazul nihilistului Emil Cioran care a fost un dușman declarat al lui Dumnezeu. În toate scrierile sale Emil Cioran:

- L-a blasfemiat,
- L-a calomniat,
- L-a insultat
- și L-a batjocorit

pe Dumnezeu Tatăl.

Sunt mai mulți avocați ai lui Cioran care de fapt ne spun că Cioran a fost un fel de Iov care se afla într-o stare de tensiune cu Dumnezeu, însă trebuie să știm că a spune despre Dumnezeu - după cum a făcut Cioran - că este:

- neantul absolut,
- o halucinație,
- o boală
- și o nereușită

sunt cu adevărat blasfemii.¹⁵

Sunt mulți care deși știu că Dumnezeu este Tatăl nostru ei bine consideră că acest lucru este cumva o mare slăbiciune și ei pot să facă tot ceea ce vor cu privire la El inclusiv că blasfemieze fiindcă în cele din urmă vor fi iertați. Sfântul Antim Ivireanul spunea cât se poate de concludent în acest sens: “ce neam înjură ca noi, de lege, de cruce, de cuminecătură, de morți, de pomenire, de lumânare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de spovedanie, de botez, de cununie și de toate tainele sfintei Biserici și ne ocărăm și ne batjocorim noi înșine legea?! Cine din păgâni face aceasta, sau cine-și măscărește legea ca noi? Oare, nu înjurăm cu acestea toate pre Dumnezeu? Oare, nu ocărăm cu acestea poruncile Lui?”

Ceea ce trebuie să știm este că Dumnezeu cu adevărat este Tatăl nostru în acest lucru nu înseamnă că:

- totul este permis,
- nu mai există nici o limită morală,
- putem face orice,
- putem blasfemia
- sau putem să facem sacrilegii.

Dumnezeu Tatăl ne-a dat libertate însă noi dacă suntem inteligenți și înțelepți vom ajunge să ne folosim această libertate pentru a sluji pe Dumnezeu și nu pentru a face ceea ce este potrivnic lui Dumnezeu.¹⁶

După cum am văzut la Cioran sunt mai mulți care ajuns să creadă că de fapt omul poate să ia locul lui Dumnezeu și să devină el un supra-om. A fost Nietzsche cel care în anul 1888 a anunțat blasfemiatoarea *moarte a lui Dumnezeu* și apariția supraomului (ubermensch). Ei bine acest supra-om era unul care era mai presus de bine și de rău fiindcă era:

- atotputernic,
- desăvârșit,

¹⁵A se vedea Elizabeth Burns Coleman, Maria Suzette Fernandes-Dias, *Negotiating the sacred II: blasphemy and sacrilege in arts* (ANU E Press, 2011).

¹⁶Faptul că “dacă Dumnezeu este Tatăl nostru” totul este permis este un lucru cât se poate de fals și de neadevărat. Aceasta fiindcă trebuie să știm că sunt mai multe lucruri care nu sunt demne de un fiu al lui Dumnezeu. Este bine să știm că Dumnezeu este alături de noi însă dacă ajungem să blasfemiem acest lucru este evident un lucru care ne face să nu mai fim pe placul lui Dumnezeu Tatăl. Este de datoria lui noastră să ajungem să fim unii care să facem ceea ce este plăcut Lui și să îi urmăm Lui. Nu greșim dacă spunem că prin faptul că suntem creștini - adică am ajuns fii lui Dumnezeui - evident că avem și o anume “demnitate.” Ei bine această demnitate trebuie să fie păstrată și să rămână neîntinată.

- liber de orice constrângere morală,
- fără nevoie de religie
- și unul care a ajuns să Îl învingă pe Dumnezeu.

Pentru noi creștinii ortodocși simplii aceste vorbe sunt înfricoșătoare dar sunt mulți care le cred și care vorbesc despre ele cu multă evlavie. Este evident că trebuie să fim unii care să ajungem să ne dăm seama de faptul că “moartea lui Dumnezeu” anunțată de Nietzsche a fost o mare blasfemie. Nietzsche credea că omul poate să trăiască și fără de Dumnezeu fiindcă omul este o ființă care Îl poate depăși pe Dumnezeu și din multe privințe este superior lui Dumnezeu.

Este evident că Dumnezeu Tatăl are mulți dușmani. Aceștia nu sunt ca fiul cel risipitor ca unii care ajung să părăsească casa părintească și să meargă în țări străine pentru ca mai apoi să ajungă să își vină în sine ci sunt persoane care trebuie să ști că:

- detestă,
- urăsc
- și fug

de tot ceea ce ține de Dumnezeu Tatăl.¹⁷

Sunt și unii care iubesc libertatea lăsată de Dumnezeu Tatăl dar sunt incapabili să și-o asume. Aceasta fiindcă ei sunt persoane care fiindcă nu știu cum să folosească libertatea la un moment libertatea le apare ca o mare povară. Libertatea nu este o povară ci din contră este menită să fie un lucru care să ne ducă:

- firesc,
- normal
- propriu
- și direct

la Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl nu ne constrânge să ajungem la El ci ne lasă liberi. Că sunt și unii care cred că aceasta este cea mai bună ocazie pentru a ajunge să Îl blasfemiezi pe Dumnezeu nu este nici o îndoială.

Mai există o categorie de persoane care afirmă că ei sunt buni creștini ortodocși dar care prin faptele lor ajung să blasfemieze. Trebuie să știm că nu este destul numai să spui că nu blasfemiezi dacă cu faptele tale te arăți unul care ești:

- indiferent,
- cu ură
- sau cu mânie

împotriva lui Dumnezeu Tatăl.

A crede că crezul în Dumnezeu Tatăl anulează orice posibilitate de a blasfemia este cu adevărat un lucru fals. De ce? Fiindcă după cum am spus faptul că prin Hristos Dumnezeu devine Tatăl nostru nu înseamnă că putem blasfemia cât vrem și oricum. Aceasta fiindcă Dumnezeu fiind Tatăl nostru ne iartă toate blasfemiile.

Trebuie să ne aducem aminte că orice copil are datoria să fie pe plac tatălui său. Aceasta nu este o datorie pe care putem să o trecem cu vederea. Sfântul Efrem Sirul spunea cât se poate de bine: “Ce păcat de neiertat? Păcatul împotriva Duhului Sfânt. Este păcatul fiecărui eretic, deoarece eretici huli și blasfemieze Sfântul Duh. Ei nu vor fi iertate, fie în această vârstă sau în viitor, în funcție de cuvântul Domnului, pentru că s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu însuși, de la care eliberarea vine, și cine îi va ajuta?”

Se poate ridica aici întrebarea: sunt înjurăturile blasfemii? Trebuie să știm că sunt și înjurături care au un pronunțat caracter de blasfemie. Ele se pot referii la Hristos, la sfinți, la Maica Domnului sau la Dumnezeu Tatăl însuși. Oamenii sunt unii care evident că sunt cât se poate de “largi” când vine vorba de înjurătură. Totuși se poate spune că înjurătura de cele sfinte este și ea o formă de blasfemie.¹⁸

Blasfemia este un lucru care evident că ajunge să fie manifestarea unei libertăți greșit folosite. Ceea ce este mai trist este că mai toți blasfemiatorii consideră că de fapt fac un lucru bun. La fel de ca ateii blasfemiatorii

¹⁷A se vedea Rupert Shortt, *Christianophobia: a faith under attack* (Wm. B. Eadernmanns, 2013).

¹⁸Fondul înjurăturilor trebuie să știm că este unul al mâniei. Mânia poate să fie un fel de nebunie pe termen scurt în care omul nu mai judecă și nici nu mai raționează ceea ce spune și pur și simplu ajunge să spună lucruri pe care mai apoi le regretă. Înjurătura poate să fie iertată chiar dacă are conținut de blasfemie. Însă trebuie să știm că nici ea nu mai ajunge să fie iertată dacă ajunge să devină o patimă. Sunt oameni care înjură din senin fiindcă înjurătura a devenit o a doua natură. Trebuie să știm acest lucru în zilele noastre când omul este emancipat și crede că poate injura de Dumnezeu cât vrea fără să aibă nici o consecință.

sunt unii care ajung să ne facă să întrevădem o lume fără de Dumnezeu și o lume în care omul ajunge să trăiască fără de nici o limită. O viziune a unei lumi fără de Dumnezeu este cu adevărat:

- sinistră,
- înfricoșătoare,
- deprimantă
- și bolnavă.

Totuși în lumea noastră au existat destul de multe astfel de viziuni și de concepții care pe noi creștinii ortodocși simplii nu pot să ne lase indiferenți.¹⁹

Doi creștini din Iași s-au întâlnit într-o zi pe o bancă din parc.

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Dar ce este cu tine?
- Nimic.
- Parcă nu ești în apele tale:
- Nu sunt.
- De ce?
- Ei dacă ai știu...
- Adică?
- Am făcut o prostie zilele acestea.
- Ce anume?
- Tu ai auzit de Alina Mungiu Pippidi?
- Nu.
- Este o persoană care a scris o piesă de teatru.
- Ce piesă?
- Evangheliști.
- Sună creștinește.
- Sună dar nu este.
- Cum?
- Așa am crezut și eu.
- Păi cum?
- Am văzut și eu afișul cu titlul Evangheliști și am zis să merg să văd piesa.
- Și?
- Este o blasfemie.
- Blasfemie?
- Păi cum?
- Cum auzi.
- Păi nu despre Evangheliști este vorba?
- Nu.
- Dar despre ce?
- Piesa îl are în centru pe Sfântul apostol Pavel.
- Frumos nu?
- Nu.
- De ce?
- Sfântul apostol Pavel este un om cu dorința de putere.
- Asta nu sună bine.
- Pavel este liderul unei secte care vrea să domine păgânismul.
- Și?
- Pavel nu știe cum și așa că se decide.
- Adică?

¹⁹A se vedea Philothos Pharos, *Înstrăinarea etosului creștin* (București, 2004).

- Se duce în Asia Mică la o academie falimentară.
- Și?
- Acolo era un filosof pe nume Cherintos care avea 4 ucenici: Ioan, Petru, Luca și Matei.
- Asta este o fabulație.
- Nu orice fabulație.
- Dar?
- O fabulație blasfemiatorie.
- Da. Ioan Matei, Luca și Marcu au fost ucenici ai lui Hristos.
- Ei bine Pavel îi cere lui Cherintos să scrie o poveste despre un evreu care a venit să schimbe total religia oamenilor din Marea Mediterană.
- Înțeleg.
- Prin urmare Hristos nu a fost o persoană adevărată ci o simplă ficțiune.
- Îmi dau seama.
- Ei bine Cherintos și cei 4 ucenici ai săi acceptă să scrie povestea contra cost.
- Contra cost?
- Da. Ca să scoată academia din faliment.
- Aiurea.
- Da. Autoarea ridicularizează tot creștinismul.
- Din moment ce Iisus este o simplă ficțiune.
- Da. Hristos este Unul care în piesă fumează marijuana.
- Urât.
- Așa este.
- Și ce mai spune piesa?
- Iisus nu a fost Fiul lui Dumnezeu și de fapt nici nu a murit pe cruce.
- Nu?
- Nu. În locul Lui a murit Baraba.
- La cine cea de taină a participat și Maria Magdalena care i-a sărutat picioarele lui Iisus într-un mod sexy.
- Așa spune piesa?
- Da.
- Și cum se termină piesa?
- Apostolii mor otrăviți de Pavel
- Groaznic.
- Este tot Pavel cel care la finalul piesei îl junghie pe Hristos.
- Nu îmi vine să cred.
- Ei bine toate acestea sunt menite să ne spună că de fapt Hristos nu a existat niciodată așa cum Îl știm ci este o creație a lui Pavel.
- Deci Hristos este o simplă ficțiune.
- Exact.
- Îngrozitor.
- Așa zic și eu.
- Te-a înșelat titlul piesei nu?
- Da.
- Piesa nu are deloc de a face cu Hristos nu?
- Nu. Adică să spui că Hristos fuma marijuana este cu adevărat o blasfemie nu?
- Fără de nici îndoială.
- Acum este prea târziu.
- De ce?
- Fiindcă am mers și am văzut piesa.
- Nu este mare pagubă.
- Credem că este ceva creștin și decent.
- Nu îți fă inimă rea.
- Nu am cum.
- Nu a ta a fost vina.

- Dar a cui?

- A celor care au scris și au jucat piesa.²⁰

Pisa de mai sus se vrea un fel de interpretare intelectuală a adevărilor din Evanghelie. Ei bine trebuie să știm că doamna Pippidi blsfemiază credința creștină în mod grosolan și în ciuda subterfugilor așa-zis “intelectuale” hula împotriva lui Hristos nu poate să nu fie descoperită. Să ne aducem aminte că și Nietzsche a fost unul care s-a denumit pe sine ca fiind *antibristul*. Se pare că doamna Pippidi nu este deloc conștientă că Nietzsche care a fost unul dintre cei mai mari atei și nihiliști din lume a ajuns să sfârșească într-un ospiciu pentru nebuni. Se pare că în cazul lui Nietzsche pedeapsa lui Dumnezeu a venit. De ce nu ar venii și în cazul doamnei Pippidi?

Ceea ce trebuie să știm este că nu putem să ne jucăm cu adevărurile sacre care sunt expuse în Noul Testament. Acest lucru din două motive:

1. pierdem statul de a fi fii lui Dumnezeu conferit de faptul de a fi creștini

2. și evident că ne pierdem mântuirea.²¹

Libertatea este menită să fie un răspuns pozitiv pe care omul îl dă voii lui Dumnezeu Tatăl. Aceasta fiindcă trebuie să știm că voia lui Dumnezeu Tatăl este mai importantă decât voia noastră. Aceasta fiindcă avem un Tată ceresc care ne vrea pentru Sine. Sunt mulți care evident că consideră că ei nu au nici un motiv să ajungă să spună da voii lui Dumnezeu Tatăl. De ce? Fiindcă ei au trecut prin mult prea multe:

- necazuri,
- încercări,
- probleme,
- griji
- sau dezamăgiri.

Se vorbește în zilele noastre din ce în ce mai mult de dezamăgiri cu privire la Dumnezeu Tatăl. Aceasta fiindcă în această lume există pentru mulți mult prea multă:

- durere,
- suferință,
- chinuri
- sau boli.

Cei mai mulți dintre oamenii de azi ajung să Îl învinovățească pe Dumnezeu Tatăl pentru toate rele din lume. Ceea ce uită ei este că primii oameni au pierdut raiul pentru alegerea lor. Prin urmare omul de acum ajunge să sufere consecințele unor fapte din trecut. Aceasta fiindcă trebuie să știm că în lumea noastră există legea cauzalității: ceea ce fac părinții ajunge să se răsfrângă asupra copiilor.

Sfântul Teofilact al Bugariei ne spune foarte bine să oamenii au o tendință de a vedea mai mult răul din jur și chiar uneori sunt porniți spre rău mai mult decât este firesc. Iată ce ne spune el cu privire la faptul că fariseii și cărturarii au ajuns să considere că Hristos scoate pe diavoli cu domnul demonilor Belzebut: “astfel, atunci când evreii au văzut că Domnul a mâncat și a băut, a comunicat cu vameșii și desfrâdatele și a făcut tot ce-i era deosebit ca Fiul Omului, apoi i-au reproșat ca un nucleu și un Vinopian, atunci ei nu sunt demni de scuze în acest sens nu au nevoie de pocăință, pentru că a fost ispitit, așa cum li s-a părut, nu fără motiv. Dar când au văzut că El a făcut și minuni și, totuși, au calomniat și au hulit Duhul Sfânt, numindu-L o faptă demonică, cum se va ierta acest păcat dacă nu se pocăiesc? Așadar, să știți că cine blsfemiază pe Fiul Omului, văzându-L trăind omenește și Îl numește prietenul curvarilor, al glumelor și al băutorului de vin pentru că Hristos a făcut acest lucru, atunci o astfel de persoană, dacă nu se pocăiește se va osândii, fiindcă El nu va răspunde în asta, iar ei se vor damna fiindcă El va fi iertat pentru că sub acoperirea cărnii nu l-a văzut pe Dumnezeu în El. Dar cine hulește Duhul Sfânt, adică lucrările spirituale ale lui Hristos și le numește demonice, că, dacă nu se pocăiește, nu va fi iertat, pentru că nu a avut nici un motiv plauzibil de blsfemie, precum cel care a calomniat pe Hristos, văzându-L printre desfrâdate și vameși.”

Acest lucru ne spune că sunt mulți care nu stau să analizeze dacă Dumnezeu Tatăl este autor al răului din lumea noastră și fără să stea pe gânduri ajung să blsfemieze și să acuze pe Dumnezeu Tatăl.²²

²⁰A se vedea Alina Mungiu Pippidi, *Evangheliștii* (Editura Cartea Românească, 2006).

²¹A se vedea Serghe Rabko, *Este posibilă mântuirea în secolul al XX-lea?* (București, 2010).

²²<https://ro.wikipedia.org/wiki/Blsfemie> (accesat pe 11.02.2022).

Omul însă nu trebuie să fie subestimat. Sunt mai mulți care au gânduri de blasfemie pentru ca mai apoi să ajung să se schimbe și să se pocăiască. Aceasta fiindcă în ei blasfemia nu a pătruns adânc. Prin urmare trebuie să știm că blasfemia poate să fie făcută:

- din știință
- sau din neștiință.

La fel de bie blasfemia mai apoi să fie:

- de suprafață
- sau profundă.

Aceasta în funcție de om și de nivelul de răutate la care a ajuns. Oricum ceea ce se poate remarca este că în vremea noastră există un fel de nemulțumire generică cu Dumnezeu Tatăl. Sunt mulți care nu blasfemiază pe față însă în inima lor sunt mai multe gânduri de blasfemie. Aceasta fiindcă aceste persoane sunt.²³

Încă din primul secol după Hristos Sfântul apostol Petru ne avertiza cu privire la acest lucru: “întâi trebuie să știți că, în zilele cele de apoi, vor veni, cu batjocură, batjocoritori care vor umbla după poftele lor!” (II Petru 3,3). Din această afirmație trebuie să știm că sunt mai mulți care trebuie să fim conștienți că batjocoresc:

- orice
- și pe oricine.

Aceste persoane când au ocazia Îl batjocoresc și pe Dumnezeu Tatăl. Să nu fie batjocorirea lui Dumnezeu Tatăl o formă de blasfemie? Fără doar și poate că da. Sunt mulți care susțin că sunt:

- dezamăgiți,
- decepționați,
- scârbiți
- și înșelați

de Dumnezeu Tatăl că nu vor să mai aibă de a face nimic cu El.

Tot Sfântul Apostol Petru ne avertiza: “și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor o grabnică pieire. Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită.” (II Petru 2,1-2). Sunt și hulitori ai lui Dumnezeu Tatăl care la un moment dat ajung să le pară rău de hulele lor și se pocăiesc (deși numărul lor este destul de mic).

Sfântul Efrem Sirul ne spune că sunt două tipuri de blasfemii:

- blasfemii ușoare care se iartă
- și blasfemii grele (sau împotriva Duhului Sfânt) care nu se iartă.

Sunt oameni care de fapt nu au nimic Sfânt și sunt persoane care nu vor să știe despre sfințenie. Ei găsesc o plăcere malefică în a ajunge să defăimeze lucrurile sfinte ale Bisericii Creștin Ortodoxe. Aceasta fiindcă aceste persoane sunt unele care trebuie să știm că sunt:

- fără scrupule.
- ipocrite,
- perverse
- și hulitoare.²⁴

Blasfemia nu trebuie să apară nici când în viață trecem prin greutăți. Aceasta fiindcă dacă vom sta mai mult pe gânduri și vom avea răbdare Dumnezeu Tatăl ne va elibera din acestea. Oamenii nu au răbdare și sunt unii care judecă:

- limitat
- și cazual

viața și evenimentele prin care trec și așa ajung să fie unii care să nu mai știe în ce direcție să apuce.²⁵

²³A se vedea Bogdan Taifas, *Bunătatea lui Dumnezeu și existența răului în lume. Contradicție sau complementaritate* (Iași, 2020).

²⁴A hulii pe Dumnezeu Tatăl este tot una cu a blasfemia. Aceasta fiindcă este bine să știm că hulitorul este Unul care vrea să lovească în El și eventual să îi facă rău. Deși este mai greu de crezut unii oameni se simt mult mai superiori față de Dumnezeu Tatăl din moment ce ajung să îl judece și să Îl condamne după bunul lor plac. Trebuie să fim mult mai sceptici cu aceste apucături ale unor semeni de ai noștri fiindcă ei pot devenii foarte periculoși.

²⁵A se vedea Grigorie Sandu, *Mântuirea frică de Dumnezeu* (București, 2008).

A ajunge să blasfemiezi pe Dumnezeu Tatăl în momente dificile din viața ta este o dovadă a unei mari micimi de suflet. Aceasta fiindcă este bine să știm că trebuie să ajungem să vedem lucrurile obiectiv sau cum se spune în engleză *to see the big picture* (a vedea imaginea de ansamblu). Sunt oameni care au mult bine în viața lor și apoi dintr-o dată dau de un mic necaz. Imediat ajung să Îl înjure și să Îl blasfemieze pe Dumnezeu Tatăl. Aceasta fiindcă acești oameni sunt inferiori deși ei se cred extrem de puternici atunci când blasfemiază. Să ne aducem aminte de Ion Luca Caragiale care spunea de ateul italian Garibaldi că el “dădea cu barda în Dumnezeu.”²⁶ Prin aceasta Caragiale voia să ne spună că Garibaldi era un ateu care blasfemia fără de nici o opreliște. Iată cum blasfemia ajunge să se transforme într-un gest de:

- bravură,
- de răzbunare,
- de mare curaj
- și de vigilență.

Despre cei care blasfemiază Sfântul Efrem Sirul ne spunea: “... care hulesc Duhul Sfânt, adică Dumnezeirea lui Hristos și spun că alunga demoni din Beelzebub, prințul nerușinării (Luca 11, 15), nu vor fi eliberați în acest veac sau în viitor (Matei 12, 32). Trebuie menționat că Hristos nu a spus: nu vor fi eliberați hulatorii care pocăiesc, ci blasfemiând, adică rămânând în blasfemie. Căci pocăința cuvenită rezolvă toate păcatele... hulirea împotriva Duhului este necredință și nu există altă cale de a primi iertare imediat ce vei deveni credincios; iar păcatul lipsei de evlaviei și al necredinței nu va fi iertat nici aici, nici în veacul următor.”

După cum putem să ne dăm seama sunt mulți care cred că este o mare bravură să ajungi să blasfemiezi. Ei se văd pe sine:

- buni,
- capabili,
- integrii
- și virtuoși

Însă este Dumnezeu Tatăl cel care strică planurile lor. Cum să nu ajung să se răzbune pe Dumnezeu Tatăl? Acești oameni trebuie să știm că sunt superficiali și de ce nu egoiști fiindcă ei rezumă toată lumea și inclusiv pe Dumnezeu Tatăl numai la propria lor persoană.

Trebuie să fim persoane care să ne dăm seama că Dumnezeu Tatăl face tot ceea ce este posibil ca nouă să ne fie bine. Totuși în această lume mai exist diavolul care ne vrea răul. A ajunge să Îl confuzi pe Dumnezeu Tatăl cu diavolul este cu adevărat:

- rău,
- greșit,
- eronat
- și o mare problemă.

Sunt mai mulți care susțin că Dumnezeu Tatăl este Cel care l-a creat pe diavol și prin urmare El este responsabil de răul din lume pe care diavolul îl face. Ceea ce trebuie să știm este că Dumnezeu Tatăl l-a creat pe diavol din bunătate și a sperat ca diavolul să rămână în slujirea binelui. Ei bine diavolul nu a făcut acest lucru și:

- din proprie inițiativă,
- din libertate
- și cu propriul liber arbitru

a ajuns să se întoarcă spre rău și să devină o ființă a răului veșnic. Este o mare greșală să ajungem să nu mai facem deosebirea dintre Dumnezeu și diavol și bine și rău.²⁷

În sens creștin ortodox trebuie să știm că nu este în nici un fel un act de bravură și de curaj să ajungi să blasfemiezi pe Dumnezeu Tatăl fiindcă acest lucru nu este de folos. Blasfemia în nici un fel nu rezolvă problemele cu care ne confruntăm. Aceasta fiindcă este bine să știm că sunt mulți care susțin că prin blasfemie ei de fapt ajung să se descarce de energiile negative pe care l-au acumulat.²⁸

Blasfemia este din ce în ce mai de interes în zilele noastre când ni se spune că religia este o problemă care ține de propria individualitate și este de fapt dreptul fiecăruia să ajungă să blasfemieze sau nu. Ceea ce este mai

²⁶Din Ion Luca Caragiale, *Conu Leonida în față cu reacțiunea*

https://ro.wikisource.org/wiki/Conu_Leonida_fa%C8%9B%C4%83_cu_reac%C8%9Biunea (accesat pe 11.02.2022).

²⁷A se vedea G. P. Sotiros, *Fricile lumii și frica de Dumnezeu* (Galați, 2011).

²⁸A se vedea Ioan de la Rarău, *Dubul lumesc. Cum să scăpăm de grijile lumești* (Editura Panaghia, 2018).

trist este că sunt din ce în ce mai mulți care ajung să blasfemieze și să spună cuvinte de hulă la adresa lui Dumnezeu Tatăl în public și acest lucru evident că ajunge să ne implice și pe noi. Se consideră în zilele noastre că după cum este legal ca homosexualii să fie lăsați să se căsătorească legal la fel de bine nu trebuie să existe nici o lege și nici o prevedere legală care să oprească blasfemia. De ce? Fiindcă oamenii sunt liberi și ei trebuie să își manifeste libertatea după cum vor ei.²⁹

Doi prieteni discutau într-o zi pe o bancă în parc.

- Frumoasă zi.

- Da.

- Păsările ciripesc.

- Și afară bate vântul.

- Așa este.

- Auzi că tot suntem aici.

- Da?

- Ce părere ai tu de cei care blasfemiază?

- Una rea.

- De ce?

- Păi fiindcă blasfemia este un păcat.

- Dar cei care blasfemiază pentru un motiv bine-întemeiat?

- Cum ar fi?

- Necazurile din viață.

- Nu sunt un motiv de blasfemie.

- De ce?

- Fiindcă nu Dumnezeu aduce necazuri peste noi.

- Dar cine?

- Diavolul.

- Da?

- Da.

- Dar uite tu știi un caz de blasfemie?

- Ai auzit de Salman Rușdie?

- Nu.

- Este un scriitor indian stabilit în Anglia.

- Și ce a scris el?

- Versetele satanice.

- Sună urât.

- Este.

- Și ce blasfemiază el acolo?

- Pe Sfântul Arhanghel Gavriil.

- Cum?

- Personajele principale din roman sunt Gibreel Farishta și Saladin Chamcha.

- Cine sunt ei?

- Sunt doi actori musulmani de origine indiană.

- Înțeleg.

- Farishta este o vedetă de film care joacă roluri de zeități hinduse.

- Și Chamcha?

- Este un emigrant indian din Anglia care a rupt legătura cu țara de origine.

- Și?

- Ambii sunt într-un avion care aflat deasupra Canalului Mânecii se prăbușește.

- Înțeleg. Și scapă cei doi?

- Da ca prin minune.

- Și ce urmează?

- În urma accidentului Farishta primește personalitatea Sfântului Arhanghel Gavriil.

²⁹A se vedea Monahul Arsenie, *Am vrut libertatea și am ajuns robi* (Editur Presania, 2019).

- Și Chamcha?

- Primește personalitatea unui diavol.

- Înțeleg.

- Chamcha este arestat de poliție fiindcă este suspectat că este emigrant ilegal.

- Și Farishta nu intervine?

- Nu.

- Ciudat.

- Mai apoi Farishta caută să își recucerească iubirea pierdută pe alpinista engleză Allie Cone.

- Și reușește?

- Nu. Fiindcă încercările lui sunt umbrite de boala sa mentală.

- Chamcha își recapătă prin minune forma sa umană.

- Și?

- Chamcha se rezună pe Farshita fiindcă nu l-a ajutat cu poliția care l-a arestat după ce au căzut cu avionul.

- Cum?

- El reușește să strice relația lui cu Allie Cone.

- Înțeleg.

- Farishta realizează ce a făcut Chamcha dar îl iartă.

- Ciudat.

- Ambii se întorc în India.

- Și?

- Farishta o ucide pe Allie după care se sinucide.

- Chamcha în cele din urmă decide să rămână în India.

- Asta este tot?

- Da.

- Pare un roman ciudat.

- Este mai mult bizar.

- Așa este.

- Totuși nu vă de ce cartea se numește Versetele satanice.

- Cartea are mai multe elemente magice.

- Înțeleg.

- Ea a voit să fie o critică a islamului însă a ajuns să fie o critică a Sfântului Arhanghel Gavriil.

- De asta îmi dau seama.

- Cartea mai conține o poveste a Ayeshei, o fată de țăran din India care susține că a primit revelații din partea Arhanghelului Gavriil. Ea îndeamnă întreaga comunitate a satului să plece pe jos în pelerinaj la Mecca, convingându-i că vor putea trece Marea Arabiei pe jos. Pelerinajul se termină într-un punct culminant catastrofal, în care credincioșii intră în apă și dispar, mărturiile martorilor fiind contradictorii, unii afirmând că s-au înecat și alții că ar fi reușit prin minune să traverseze marea.

- Ciudat.

- Deși autorul nu a voit să critice creștinismul el uită că Sfântul Arhanghel Gavriil este parte din creștinismul ortodox.

- Așa este.

- Deci acest roman este foarte controversat.

- Îmi dau seama.

- Sunt mai multe forme de blasfemie.

- Unele sunt de-a dreptul bizare.

- Da. Fiindcă blasfemia este un lucru bizar.

- Așa este.

- Mă bucur că ești de acord.³⁰

Blasfemia poate să îmbrace cele mai bizare forme fiindcă ea este un lucru care nu se bazează pe fapte concrete și este de multe ori o speculație de proastă calitate. Romanul lui Rușdie este la fel de bazat pe cât este

³⁰https://ro.wikipedia.org/wiki/Versetele_satanice (accesat pe 11.02.2022).

de bazată blasfemia. Autorul crede că poate să combine elemente religioase cu magie și cu prezența Sfântului Arhanghel Gavriil după propria lui imaginație. Ei bine lucrurile nu sunt chiar așa. Trebuie să știm care este limita sau mai bine spus să avem un simț al limitei. Sunt mulți care ajung să blasfemieze fiindcă nu au un simț al limitei. Trebuie să știm până unde ne este permis să mergem și unde trebuie să ajungem să ne oprim. Aceasta fiindcă trebuie să știm că fără un simț al limitei din blasfemie nu mai este cale de întoarcere.³¹

CAPITOLUL 2

POATE FI BLASFEMIA ISPIRATĂ DE DEMONI?

Psihologii și psihoterapeuții din zilele noastre au numărat că într-o zi un om are în medie între 50000-60000 de gânduri. Ei bine acestea sunt cu adevărat multe gânduri. Se poate spune că în plan

- moral
- și al conștiinței

nu există gânduri neutre. Aceasta fiindcă gândurile sunt fie bune sau fie rele. Când ne gândim de exemplu la o persoană fie o admirăm sau fie o detestăm. Totuși sunt și gânduri care în sine nu au nici o conotație de negativ sau pozitiv. Ne exemplum de putem gândii la:

- peisaje,
- muncă,
- animale,
- păsări
- sau insecte.

Când vine vorba despre gânduri trebuie să știm că spiritualitatea creștin ortodoxă se deosebește mult de psihologia laică. Aceasta fiindcă psihologia tinde să vadă toate gândurile noastre ca fiind:

- naturale,
- firești,
- și de la sine.

Spiritualitatea creștin ortodoxă vorbește de așa numitele “gânduri intruzive.” Acum, ce sunt aceste gânduri intruzive? Sunt gânduri care apar parcă ne nicăieri în mintea noastră și pot să ne influențeze într-o măsură mai mare sau mai mică. Putem să dăm un exemplu de gânduri intruzive? Da.

1. Sunt oameni care din senin le vine gândul să meargă la cârciumă și să bea.
2. Alți oameni din senin au gânduri rele cu privire la o persoană.
3. Alți oameni din senin se mânie sau mai bine spus au gânduri de mânie.
4. Sau alți oameni din senin încep să se simtă deprimăți sau au gânduri deprimante.

Să fie aceste gânduri unele care sunt naturale și care au origine în creier?

Sfinții părinți ne spun că nu. Aceste gânduri nu sunt naturale și nu sunt generate de creier. Aceste gânduri pot să ne vină:

1. de la Dumnezeu și îngeri
2. sau de la diavoli.

Când nu posedă total pe cineva diavolii au dreptul de la Dumnezeu Tatăl - după cum a fost și Iisus în pustia Carantaniei - să fie ispitiți. Ispita trebuie să știm că este o prezentare făcută de către demoni către noi. Demonii prin urmare pot să își prezinte planurile și intențiile lor către noi. Totuși, trebuie să știm că ei nu ne pot obliga să fim de acord cu ei. Aceasta fiindcă demonii nu pot trece peste libertatea și liberul arbitru al omului sau mai bine spus alegerea creștinului ortodox.³²

Prin urmare este bine să știm că nu toate gândurile care ne vin în minte sunt gândurile noastre. Gândurile rele mai totdeauna ne vin de la demoni (sau de la noi). Cum pot să pună demonii gânduri rele în mintea noastră? E pot să pună aceste gânduri rele în mintea noastră fiindcă trebuie să știm că gândurile sunt imateriale și la fel de bine sunt și demonii: imateriali. Imaterialitatea demonilor poate să fie un câștig sau o pierdere în funcție de om. Dacă omul tinde să asculte gândurile rele care îi vin în minte trebuie să știm că el va face ca diavolii să câștige

³¹A se vedea Thimoty Samuel Shah, Jack Friedman, *Homo religiosus? Exploring the root of religion and religious freedom in human experience* (Cambridge, 2017).

³²A se vedea Starețul Tadei de la Vitovnița, *Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața* (Editura Predania, 2019).

teritoriu în mintea și în sufletul lui. Dacă din contră respingem gândurile rele și sădim în mintea noastră gânduri bune, atunci demonii vor fugii și ne vor lăsa în pace. Iisus a fost cât se poate de clar despre acest lucru când a spus: “și când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește. Atunci zice: mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind, o află golită, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi” (Matei 12, 43-45)³³

Prin urmare se poate vedea că ceea ce noi considerăm ca gânduri autonome de fapt ele nu sunt. Demonii sunt cei care ajung să aducă în oameni și gânduri de blasfemie. Aceasta fiindcă trebuie să știm că în lumea demonilor blasfemia nu este un păcat de moarte cu una dintre cele mai mari virtuți. Gândurile de blasfemie încep de obicei prin gânduri mici și justificate:

- Dumnezeu este bun,
- Dumnezeu este nedrept,
- Dumnezeu nu te prețuiește la adevărata ta valoare,
- Dumnezeu nu există de fapt,
- lui Dumnezeu nu îi pasă de tine,
- ești un prost că slujești lui Dumnezeu
- sau nu are nici un rost să fi credincios lui Dumnezeu.

Evident că aceste gânduri ajung să fie cumva îndreptățite. Mai apoi însă aceste gânduri vor ajunge să se agraveze. Prin gânduri demonii sunt cumva la pescuit. Ei vor să ne pescuiască la iad și pentru aceasta se folosesc de tot felul de momeli. Care sunt aceste momeli? În care ele sunt:

- plăcerile trupești,
- gândurile de mândrie care gratifică orgoliu,
- gândurile de mărire deșartă care domină pe mulți prin dorința de faimă,
- evitarea cu orice preț a durerii
- sau plăcerea adusă de lingușiri.

Demonii ne lingușesc de multe ori. Aceasta nu fiindcă au o părere bună despre noi ci mai mult pentru a ne câștiga încrederea. Nu a lingușit-o diavolul pe Eva când i-a spus că dacă va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului i se vor deschide ochii și va ajunge să fie un dumnezeu? Ce lingușire poate să fie mai mare decât cea de a îți spune că vei ajunge ca Dumnezeu?

Prin urmare ceea ce trebuie să fim atenți este să ne dăm seama despre natura gândurilor noastre. Când un fumător începe să fumeze și nu este încă dependent de nicotină dacă se va cerceta pe sine va putea să își aducă aminte de gândurile care îl momeau la început să aprindă o țigară și mai apoi aceste gânduri veneau cu o putere așa de mare că nu le mai pute rezista.

S-a vorbit în zilele noastre din ce în ce mai mult despre *războiul psihologic*. De exemplu când două țări ajung în faza de război între cele două țări mai înainte de război totdeauna se ajunge la un fel de război psihologic. Este războiul dintre mentalitățile acelor două țări care ajung să nu se mai suporte una pe alta.

Ei bine acest război psihologic îl duc cu noi și demonii. Suntem naivi dacă credem că demonii nu sunt în război cu noi. Încă din secolul al XVIII-lea Sfântul Nicodim Aghioritul a vorbit despre războiul nevăzut care îl cuprinde de creștin. Este vorba de acest război al gândurilor bune cu gândurile cele rele.³⁴

Cât timp va dura acest război? Cei mai mulți sfinți părinți creștin ortodocși sunt de părere că acest război nevăzut cu gândurile ce ne vin de la demoni va dura până în momentul morții. Chiar și cei mai mari sfinți creștin ortodocși au ajuns să aibă războiul gândurilor. Este adevărat că Dumnezeu Tatăl nu lasă acest război să fie dincolo de puterile noastre însă ceea ce trebuie să știm este că războiul nevăzut al gândurilor este:

- real,
- adevărat,
- agresiv,
- constant
- și dificil.

Războiul nevăzut al gândurilor este dificil fiindcă demonii sunt unii care își schimbă tactica și ajung să vină cu noi și noi modalități de a ne seduce. Demonii nu ne conving pe cale rațională să blasfemiem ci din contră

³³A se vedea Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omiliile la evanghelia după Matei*, volumul 23 din PSB.

³⁴A se vedea Sfântul Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut* (Editura Bunavestire, 2004).

ne seduc. Cuvântul seducție este unul latin și înseamnă etimologic a lua și a pune deoparte. Prin acesta înțelegem că cel sedus este un om care nu mai vede întregul ci ajunge să vadă numai o parte din ea și în acest mod de fapt el este înșelat. Gândurile de blasfemie sunt de fapt de cele mai multe ori un joc al seducției demonice. Sunt aceste seducții care ne spun că noi putem face ce vrem fiindcă suntem liberi și nu trebuie să ne "dicteze" Dumnezeu Tatăl ce trebuie să facem.³⁵

De cele mai multe ori pentru a îl aduce pe om la blasfemie demonii fac tot ceea ce le stă în putință să îl convingă pe om că Dumnezeu Tatăl este:

- un tiran,
- un dictator,
- un despot,
- un sadist,
- nedrept,
- rău
- și meschin.

Dacă omul ajunge să primească numai unul dintre aceste gânduri ei bine calea spre blasfemie este liberă. El va ajunge foarte ușor să fie:

- manevrat
- și manipulat

de demoni să blasfemieze.

Cu privire la acest proces de blasfemie Sfântul Efrem Sirul era de părere că până și ereticii pot să fie denumiți blasfemiatori ca unii care ajung:

- să sucească,
- să modifice
- și să schimbe

dogmele despre existența lui Dumnezeu și a Bisericii.

Iată ce ne spunea Sfântul Efrem Sirul: "ce păcat este de neiertat? Păcat împotriva Duhului Sfânt. Acesta este păcatul fiecărui eretic, pentru că ereticii au hulit și blasfemiât Duhul Sfânt. Nu vor fi iertați nici în acest veac, nici în viitor, potrivit Domnului, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuși, de la care este izbăvire. Și cine îi va ajuta? "

Și erezia poate să fie o formă de blasfemie dacă este făcută cu bună-știință. Se știe de exemplu că între-o localitate creștin ortodoxă mai mulți greco-catolici s-au adunat și au început să construiască o biserică greco-catolică. Un teolog creștin ortodox a mers la ei și le-a spus:

- Știți că ceea ce faceți voi aici nu este bine?
- Da.
- Și atunci de ce continuați să construiți această biserică eretică?
- Fiindcă cineva trebuie să facă și din acestea.

Nu știm dacă greco-catolicii au spus aceasta din pizmă însă literal au dat de înțeles că ei deși știau că sunt pe o cale rea totuși continuau să fac răul.³⁶

Spunem că ereticii pot să ajungă și el la un fel de blasfemie fiindcă ei sunt persoane care deși de multe ori sunt mustrare totuși nu se schimbă și continuă să susțină ereziile lor. Știm de cazul lui Arie ereticul din secolul IV care deși a văzut că Sfântul Spiridon al Trimitundeii a făcut minunea cu cărămida din care a curs apa, focul s-a ridicat în sus și pământul a rămas în mâna sfântului (în chipul Treimii), totuși nu a voit să renunțe la erezia lui că Iisus este o creatură a lui Dumnezeu Tatăl și nu Dumnezeu adevărat.

Totuși nu despre erezii și implicațiile lor blasfemiatoare vom vorbi aici ci mai mult de cum demonii ajung să influențeze pe oamenii simpli pentru a îi face să blasfemieze și în acest mod să se rupă de Dumnezeu. Trebuie să știm că blasfemia este *o rupere* de Dumnezeu. Aceasta fiindcă trebuie să fim conștienți că Dumnezeu ne vrea cu Sine însă nu poate să fie cu noi dacă în noi sunt gânduri de îndoială și de necredință în El. Că demonii sunt unii care fac din blasfemie un mod de a fi ne-o spune faptul că mai mulți dintre cei demonizați blasfemiază. Sunt înregistrate mai multe cazuri de demonizați care blasfemiau. De fapt nu erau ei cei care blasfemiau ci

³⁵A se vedea Ana Pascu, *Sfântul Antonie cel Mare, biruitorul în războiul nevăzut* (Editura Meteor Press, 2017).

³⁶A se vedea Fabian Seiche, *Greco-catolicii, Uniți cu papa dar dezbinăți cu Hristos. Uniți cu Roma dar dezbinăți cu România* (Editura Agaton, 2010).

demonii din ei. Despre aceste cazuri vom vorbi mai apoi. Prin urmare trebuie să știm că blasfemia întotdeauna începe cu gânduri de îndoială cu privire la Dumnezeu Tatăl. Aceste gânduri evident că sunt demonice. Sunt demonice fiindcă nu avem nici un motiv să credem că din moment ce Dumnezeu Tatăl ne-a dat viață El ne vrea răul. Trebuie să ne aducem aminte de acest gând și să nu îl pierdem din vedere.³⁷

Într-o facultate de teologie creștin ortodoxă doi profesori discutau despre blasfemie.

- De multe vreme vreau să discut o problemă cu tine.
- Ce problemă?
- Despre blasfemie.
- Ce este cu ea?
- Este ea legitimă sau nelegitimă?
- Adică?
- Noi știm că demonii pun gânduri de blasfemie în mințile oamenilor.
- Așa este.
- Dacă demonii pun aceste gânduri de blasfemie mai sunt oamenii vinovați de blasfemie?
- Cred că da.
- De ce?
- Fiindcă sunt oamenii care consimt la aceste gânduri.
- Deci este nevoie de un consimțământ?
- Da.
- Nu am fost conștient de asta.
- Tu știi de ce spunem noi că Adam și Eva au păcătuit?
- De ce?
- Nu fiindcă diavolul i-a obligat.
- Dar?
- Fiindcă ei din proprie inițiativă au consimțit cu diavolul.
- S-au dat de partea lui?
- Se poate spune și asta.
- Bine dar asta a fost numai odată.
- Dar sunt și unii oameni care sunt conștienți că blasfemiază și fac acest lucru în mod voit.
- Să știi că nu am auzit despre asta mai nimic.
- Uite ca să te fac să înțelegi te voi întreba ceva.
- Ce?
- Numele de Craig Wells îți spune ceva?
- Sună englezesc.
- Este englezesc.
- Și?
- Ceea ce nu știi tu este cine este acest om.
- Cine este?
- Este unul care a fost autorul unei cărți infame.
- Ce carte?
- Cartea se numește Biblia blasfemiatoare.³⁸
- Sună ciudat acest nume.
- Păi și este.
- Și ce carte este?
- Este o carte care după cum spune și titlul blasfemiază.
- Nu îmi vine să cred.
- Da.
- Există și astfel de oameni?
- Da.
- Și ce spune cartea?

³⁷A se vedea Teofil Pârâian, *Calea spre bunătate* (București, 2014).

³⁸The Blasphemious Bible.

- Adică?
- Spune-mi niște fragmente ca să îmi fac și eu o imagine.
- Sigur vrei?
- Da.
- Păi uite: Craig Wells spune așa la un moment dat: ascultați-Mă fii lui Israel, fiindcă Domnul a vorbit. El a urlat în urechile mele ura care o are față de copiii lui Israel.
- Urât.
- Da.
- Adică Dumnezeu “urlă” în urechile profeților?
- Așa este.
- Și nu este adevărat că Dumnezeu urăște.
- Sigur Dumnezeu este numai iubire.
- Și ce altceva mai spune?
- Sunt multe lucruri pe care bun simț nu mă lasă să le spun.
- Înțeleg.
- Într-un alt loc spune de exemplu că ucenicii și gărzile de la mormântul învierii au așteptat și au tot așteptat învierea și în a X-a zi s-au plictisit și au mers cu toții acasă.
- Ca și cum învierea nu ar fi avut loc nu?
- Da.
- Asta chiar sună a blasfemie.
- Sigur.
- În alt loc se spune că de fapt apostolii au stat cu toții să îl vadă pe Iuda cum se spânzură și s-au bucurat mult când acesta a făcut-o.
- Greșit nu?
- Da.
- În alt loc cu privire la înălțarea la cer a lui Iisus spune că apostolii au privit cu Iisus se înalță la cer și mai apoi Dumnezeu Tatăl L-a ucis pe Iisus fiindcă L-a lăsat să ardă în stele cerului.
- Grav foarte grav.
- Așa este.
- Femeia din apocalipsă care apare îmbrăcată în lumină se spune că a fost una dintre puținele femei pe care Dumnezeu nu le-a urât.
- Dar Dumnezeu nu urăște pe nimeni.
- Nu și după Craig Wells.
- Bine este destul ce mi-ai spus.
- Mă rog.
- Și acest Craig Well chiar așa și-a denumit cartea?
- Da. Biblia blasfemiatoare.
- Nu îmi vin să cred.
- Să nu fim naivi.
- De ce?
- Există oameni care nu au nimic sfânt.
- Și parcă Îl urăsc pe Dumnezeu din toată inima.
- Așa este.
- Deci tu spui că nu demonii sunt de vină?
- Demonii pot să îi inspire pe acești oameni.
- Dar în cele din urmă păcatul blasfemiei le aparține.
- Da.
- Sunt de acord cu asta.
- Mă bucur.³⁹

Dacă o persoană ca Craig Well a ajuns să scrie o carte cu titlul Biblia blasfemiatoare înseamnă că blasfemia este o problemă acută. Sunt mulți care citesc aceste cărți mai mult pentru amuzament însă trebuie să

³⁹Ne-am referit aici la ediția din 2018 a cărții.

știm că este un amuzament păcătos. Dacă cineva și-ar bate jos de părinții noștri oare noi ce am face: ne-am amuza? Evident că nu. Ei bine Dumnezeu este Tatăl nostru pentru noi creștinii ortodocși și trebuie să știm că nu ne este indiferent modul în care El ajunge să fie tratat și abordat de semenii noștri. Sunt mulți care găsesc că este “cool” și “fain” să ajungă să blasfemieze. Este cumva un lucru care evident că te scoate din gloată care este una care Îl adoră pe Dumnezeu. Ei ajung la concluzia că este plicticos să ajungi să adori pe Dumnezeu și pentru aceasta în inimile lor se nasc gânduri de răzvrătire și rebeliune. Răzvrătirea și rebeliunea împotriva lui Dumnezeu trebuie să știm că nu sunt proprii numai blasfemiatorilor ci și lui diavolilor.⁴⁰

Cu privire la blasfemie trebuie să știm că sunt mai mulți care sunt de părere că ea este mai mult o ficțiune. Aceasta fiindcă ei cred că din moment ce nu există unitate între religii și sunt mai multe religii ei bine nici nu se mai poate vorbi de blasfemie. Aceasta fiindcă după cum știm:

- budiștii îl venerază pe Buda,
- hindușii pe Pantajali,
- confucianiștii pe Confucius,
- mahomedanii pe Mohamed
- sau zoroastrienii pe Zoroastru.

Cum se mai poate vorbi prin urmare în lumea religiei de blasfemie dacă religiile nu se pot înțelege între ele?

Ceea ce trebuie să știm este că existența lui Dumnezeu Tatăl a fost chestionată din cele mai vechi timpuri și fiindcă omul este o ființă înclinată spre rău, au fost din cele mai vechi tipuri oameni care au mers împotriva religiei. Deci este bine să știm că:

- diviziunile,
- fragmentările,
- disensiunile
- și rupturile

din religie nu schimbă cu nimic existența lui Dumnezeu Tatăl.

Spre deosebire de alți întemeietori de religie Domnul Hristos a fost singurul care a înviat. Iată de ce trebuie să știm că învierea Lui este un garant al autenticității religiei fondate de El: religia creștin ortodoxă. Este propriu a blasfemia numai când vorbești împotriva lui Iisus și a religiei fondate de El. Cu privire la acest lucru Sfântul Vasile cel Mare spune: “blasfemia împotriva Duhului te conduce către concepte care sunt răuvoitoare și ilegale. De îndată ce ai spus despre Duh, ceea ce nu ar trebui să spui, era deja indicat în tine că ai fost lăsat de Duhul. „Așa cum cel care închide ochii are întunericul său în sine, cel care este excomunicat de la Duh, devenit în afara Iluministului, este învăluit în orbire mentală.”

Prin urmare trebuie să fim conștienți că blasfemia este o *orbire mentală* fiindcă cel care blasfemiează ajunge să aibă ură și ranchiună împotriva Celui care i-a dat viață. Trebuie să știm că Dumnezeu i-a dat viață și lui Nietzsche care a proclamat moartea lui Dumnezeu. Dumnezeu dă viață chiar și celor care se întorc împotriva Lui și pentru aceasta este bine să știm că în sine sunt mai multe elemente iraționale ale blasfemiei. Nu trebuie să uităm acest lucru fiindcă iraționalul este unul care stă la temelia blasfemiei.⁴¹

Prin urmare este evident că trebuie să ne dăm seama că blasfemia are mai multe implicații psihologice. Aceasta fiindcă cel care blasfemiează este un om bolnav sufletește sau psihologic.⁴²

Oamenii care blasfemiează sunt bolnavi sufletește însă ei nu recunosc acest lucru și cred că fac un lucru bun prin a blasfemia.⁴³

Trebuie să știm că blasfemia nu este o maladie de scurtă durată. Ea ajunge să apară în inima omului după mai mult timp și are în general un fond de nemulțumire la adresa lui Dumnezeu. Cel care blasfemiează este un nemulțumit. Este nemulțumit și trebuie să știm că el a ajuns numai la o cunoaștere de suprafață a lui Dumnezeu. Prin urmare nu este bine să ne bazăm pe primul impuls în materie de blasfemie. Aceasta fiindcă acest lucru nu

⁴⁰A se vedea J. Marler, A. Wermuth, *Tinerii vremurilor din ură - ultima și adevărata răzvrătire* (București, 2000).

⁴¹A se vedea Radu Teodorescu, *Raționalul și raționalitatea în religia creștin ortodoxă* (Cugir, 2014).

⁴²A se vede Ierotheos Vlahos, *Psihoterapia ortodoxă: calea tămăduirii după Sfinții Părinți* (București, 2021 reeditare).

⁴³Sunt mai multe boli ale sufletului dintre care blasfemia este una dintre cele mai mari. Ține de om să ajungă să se vindece. Aceasta fiindcă este bine să ne dăm seama că la un test mai amănunțit omul chiar nu are de ce blasfemia. Totuși sunt mulți care blasfemiează fiindcă ei nu sunt conștienți de gravitatea acestui păcat. Ceea ce este mai trist este că în vremurile noastre mulți fac din blasfemie un act de bravură ce trebuie cunoscută de cât mai mulți și urmat de ei.

este bun deloc. Trebuie să facem mai multe eforturi de a Îl căuta pe Dumnezeu și a fii aproape de El. Aceasta fiindcă numai așa în cele din urmă ne vom găsi echilibrul interior și calea pe care trebuie să o urmăm. Sunt mulți care deși sunt superficiali nu vor să facă nici un efort de a ieși din această superficialitate. De ce? Fiindcă trebuie să fim conștienți că Dumnezeu nu este pur și simplu o simplă informație ci este mult mai mult: este totul.⁴⁴

Cei care blasfemizează cred că prin blasfemia lor ajung să Îl rănească pe Dumnezeu Tatăl sau mai bine spus ajung să Îi facă un rău lui Dumnezeu Tatăl. Să fie lucrurile chiar așa? Adevărul este că nu. În nici un fel nu se poate spune că Dumnezeu este *rănit* de blasfemiile oamenilor. Aceasta fiindcă Dumnezeu nu poate să fie rănit fiindcă este mai presus de om. Atunci de ce să blasfemiem? În acest sens Sfântul Vasile cel Mare spune cât se poate de clar: “așa cum unul care consideră că soarele este întunecat nu umilește acest corp, ci prezintă dovezi clare ale orbirii sale și, ca și cel care numește miere amară, nu își diminuează dulceața, ci își dezvăluie boala, sigur, ei condamnă și lucrările lui Dumnezeu ... Blasfemia nu umilește măreția lui Dumnezeu ... Cel care blasfemează se rănește în sine ... Tot chinul, atât prezent, cât și viitor, nu este suficient pentru suflet (hulind Duhul).”

Blasfemia este o lucrare:

- rea,
- de origine demonică,
- cu consecințe grave
- și cu urmări pe termen lung.

Adevărul este că din cei care blasfemiează sunt foarte puțini cei care ajung:

- să se pocăiască,
- să se reîntoarcă la Dumnezeu,
- să se schimbe
- și să devină din nou creștini dacă nu chiar creștini ortodocși.

Trebuie să ne dăm seama că nu vom realiza nimic cu blasfemia. Aceasta fiindcă ea nu ne face bine și nici nu ne ajută. Blasfemia este un lucru care ne dezumanizează. De ce? Fiindcă omul este menit să fie în comuniune cu Dumnezeu și prin urmare trebuie să știm că în momentul în care ai ajuns la concluzia blasfemiei nu mai ai cum să fi în comuniune cu Dumnezeu Tatăl.

După cum am spus în nici un fel nu putem să credem cum fac unii că din moment ce Dumnezeu este Tatăl nostru putem să blasfemiem:

- cum vrem,
- cât de mult,
- fără restricții
- și fără de limite.

În nici un caz. Ceea ce trebuie să știm este că blasfemia este un lucru care ajunge să contamineze sufletul nostru și să Îi stopeze cel mai esențial elan: elanul de a merge și a fi în comuniune cu Dumnezeu Tatăl.⁴⁵

Blasfemia este un lucru care este anti-Dumnezeu. Aceasta fiindcă sunt mulți care vine vorba despre Dumnezeu ajung să simtă:

- ură,
- dușmănie,
- dezgust,
- iritare
- și dorință de răzbunare.⁴⁶

Se poate spune că atunci când blasfemiează omul ajunge să fie mai prejos de animale fiindcă animalele nu blasfemiează. Ei bine blasfemiatorul crede că va găsi satisfacție în blasfemie și de fapt aceasta va ajunge să îl elibereze de cea mai mare povară a momentului: Dumnezeu Tatăl. Ei bine acesta este numai o iluzie. Este numai o iluzie fiindcă trebuie să fim conștienți că în nici un fel blasfemia nu ne eliberează. Din contră ea ne face robii

⁴⁴A se vedea Epifanie Teodoropoulos, *Toată viața noastră lui Hristos să o dăm* (Editura Predania, 2010).

⁴⁵A se vedea (autor colectiv) *Persoană și comuniune: prinos de cinstitie părintelui profesor academician Dumitru Stăniloae la împlinirea vârstei de 90 de ani* (Sibiu, 1993).

⁴⁶Trebuie să știm că sunt mulți care ajung la blasfemie fiindcă sunt persoane care nu au bine definit Cine este și Ce este Dumnezeu. Ei consideră că în viața lor la un anumit moment lucrurile trebuiau să se întâmple într-un anumit mod. Ei bine lucrurile nu se întâmplă după cum au așteptat ei și evident că vor ajunge să blasfemieze. Aceasta fiindcă aceste persoane se cred dumnezeii proprii vieții și nu vor să lase loc lui Dumnezeu Tatăl să lucreze în viața lor.

diavolului. Trebuie să știm că diavolul se bucură și bate din palme atunci când cineva blasfemiază fiindcă știe că acest suflet este câștigat de el.

Acesta este și motivul pentru care atunci când trecem prin greutăți în viață trebuie să exersăm și să ajungem să ne dăm seama că dacă blasfemiem în nici un fel acest lucru nu va ajunge să schimbe lucrurile. Din contră, blasfemia nu face decât să îngreuneze lucrurile și mai mult.

Toți oamenii trec prin momente grele însă acest lucru nu trebuie să ne ducă la blasfemie cum este cazul cu mai mulți. Alții însă din prea mult bine ajung să blasfemieze fiindcă simt că ei pot face orice.⁴⁷

Sfântul Vasile cel Mare spune: “nu există cu adevărat nici un păcat mai rău decât hulirea împotriva Duhului, nici măcar egal lui. În ea este înmulțirea relelor, în ea este ceea ce aduce totul la frustrare și atrage pedepse nemiloase și răzbunare insuportabilă.” Ceea ce trebuie să știm este că sunt oameni care ajung să blasfemieze în public dar există o categorie de oameni care țin blasfemia numai pentru ei. Ei sunt persoane care cred că tot ceea ce trebuie să facă este să gândească blasfemii și în acest mod își manifestă:

- dezacordul,
- nemulțumirea
- și dușmănia față de Dumnezeu Tatăl.

Este evident că sunt mulți care sunt dușmani ai lui Dumnezeu Tatăl. Ei se împart în două categorii:

1. Publici (care își fac cunoscute blasfemiile)
2. Și privați (care țin blasfemiile numai pentru ei).

Dintre cei mai vocali blasfemiatori publici amintim pe:

- Friederich Nietzsche,
- Emil Cioran,
- Karl Marx,
- Marquis de Sade,
- Mikhail Bakunin etc.

Evident că blasfemiatori sunt mult mai mulți. Ei la un moment dat se poate spune că au ajuns să piardă lupta cu viața și ai apostaziat. Ceea ce este mai trist este că ei nu au ajuns numai la apostazie ci au trecut mult de ea și au ajuns la dușmănie împotriva lui Dumnezeu.

Blasfemiatorii sunt oameni care trebuie să fim sinceri sunt frustrați de existența lui Dumnezeu Tatăl. Ei se văd pe sine la o distanță augură față de Dumnezeu și sunt undeva deasupra:

- de bine
- și de rău.

Așa se face că acești oameni sunt unii care cred că ei pot să decidă în locul lui Dumnezeu Tatăl ceea ce este bine și ceea ce este rău și ceea ce este potrivit și ceea ce nu este potrivit.⁴⁸

Ceea ce trebuie să știm este că deși Dumnezeu este Tatăl nostru acest lucru nu înseamnă că:

- totul este permis,
- totul este îngăduit,
- totul este posibil
- și putem să blasfemiem oricât și oricum.

Este bine să știm că trebuie să avem mai multe limite. Omul fără de limite este un om al pierzării. Aceasta fiindcă după cum am spus trebuie să fim unii care să ne dăm seama că vom ajunge să fim oameni integrii și deplini dacă ne ferim de blasfemii.⁴⁹

În subcultură și în satanism blasfemia este văzută cu mare reverență și ca o faptă de mare curaj. Aceasta fiindcă se consideră că nu toți au curajul de blasfemia. Sunt unii care după cum am spus nu au nici un motiv să ajunge să blasfemieze. Totuși ei ajung să se sature de binele și evident că vor devenii agresivi și vor blasfemia. Se poate spune că blasfemia este o formă de agresivitate spirituală. Aceasta fiindcă blasfemiatorul nu trebuie să fie

⁴⁷A se vedea Serafim Papakostas, *For the hours of pain* (Zoe, 1967).

⁴⁸A fost în secolul XX părintele Nicodim Mândiță cel care ne spune că iadul are mai multe capcane. Ei bine trebuie să știm că și hula (blasfemia) este o capcană a iadului. A se vedea Nicodim Mândiță, *Capcanele iadului* (Editura Agapis, 1997).

⁴⁹Că demonii sunt unii care vor să ne tragă să blasfemiem ne-o spune Sfântul Ioan Scărarul: „prea necuratei acesteia îi place deseori să ne facă, atunci când ne găsim la sfintele slujbe și în chiar ceasul înfricoșător al săvârșirii dumnezeieștii Liturghii, să blasfemiem (scil. hulim) pe Domnul și Sfintele (Taine) care s-au săvârșit. Ea năvălește asupra noastră când stăm la rugăciune, grăind „întru noi oarecari cuvinte foarte rușinoase și necuviințioase pentru ca ori să părăsim rugăciunea, ori să cădem în deznădejde. În felul acesta, pe mulți i-a făcut să înceteze de a se ruga, după cum pe mulți i-a îndepărtat de la Sfintele Taine; trupurile unora le-a topit cu tristețea”.

neapărat violent pentru a blasfemia. El ajungă să creadă că Îl lovește pe Dumnezeu Tatăl acolo unde îl doare mai mult. Se poate vedea aici o mare diferență: Dumnezeu atât de mult ne-a iubit că ne-a dat ca prin Hristos să devenim fii Lui. Ori ce fac blasfemiatorii? Îl insultă și Îl batjocoresc pe Dumnezeu Tatăl de multe ori fără de motiv și fără de justificare.⁵⁰

Doi prieteni newyorkezi s-au întâlnit în Parcul Central din New York.

- Bună.
- Bună.
- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Ai ieșit să te plimbi?
- Da.
- Frumos.
- Așa este.
- Și eu am ieșit să mă plimb.
- Este vreme bună.
- Așa este.
- Și altceva ce ai mai făcut?
- În ultimele zile?
- Da.
- Am făcut o vizită la Muzeul Metropolitan.
- Da?
- Da.
- Și cum a fost?
- Frumos.
- Sunt multe lucruri adunate acolo.
- Așa este.
- Și ce ți-a plăcut mai mult?
- Cel mai mult?
- Da.
- Culturile antice.
- De ce?
- Nu știu, ai sentimentul că ești într-o altă epocă.
- Ca într-o altă dimensiune?
- Așa ceva.
- Da știu ce vrei să spui.
- Da?
- Da și mie îmi place secțiunea antică.
- Sunt multe opere unice aici în New York.
- Așa este.
- Muzeul este bine păzit.
- Da sunt multe lucruri de preț acolo.
- Așa este.
- Păcat să sunt din ce în ce mai puțini cei care merg pe la muzee.
- Asta așa este.
- Ne pierdem legăturile cu trecutul.
- Știu.
- Totuși să știi că ceva mi-a atras atenția la noi la muzeul metropolitan.
- Ce anume?
- Tu de Andres Sorrano ai auzit?
- Nu.
- Nici eu până am fost la muzeul metropolitan.

⁵⁰A se vedea Ioan de la Rarău, *Orbirea și surzenia sufletească* (Editura Panaghia, 2018).

- De ce?
- El a făcut o poză bizară.
- Ce poză?
- A luat un vas pe care l-a umplut cu urină.
- Și?
- Mai apoi a băgat un crucifix în el.
- Tu vorbești serios?
- Da.
- O minte bolnavă.
- Așa cred și eu, dar povestea nu se încheie aici.
- Nu?
- Nu.
- Adică?
- A făcut o poză la acest crucifix și l-a dus să fie expus la muzeu.
- Nu îmi vine să cred.
- Asta a avut loc în 1987.
- Și l-a primit muzeul?
- Da.
- Și-au ieșit din minți.
- Ei dar povestea nu se oprește aici.
- Cum?
- Lumea a început să vorbesc de lucrarea lui Andres Serrano ca fiind o blasfemie.
- Păi chiar este o blasfemie.
- Așa că ziariștii l-au întrebat pe Serrano:
- Vă dați seama că lucrarea este o blasfemie?
- Blasfemie? A răspuns Serrano.
- Da.
- Pentru mine nu este.
- Sunteți creștin?
- Da. Sunt catolic.
- Păi și cum se explică “creația” dumneavoastră?
- Oamenii pot să spună ce vor dar eu sunt unul care urmez lui Hristos.
- Deci sunteți un om credincios?
- Da.
- Și atunci cum se explică faptul că ați băgat un crucifix în urină și spuneți că este o operă de artă?
- Uitați, haideți să nu facem un caz din asta.
- Și?
- În cele din urmă Serrano nu a mai vrut să vorbească cu presa.
- Este un blasfemiator.
- Evident.
- Nu îmi vine să cred ce mi-ai spus.
- Nici mie dar este adevărat.
- Și a avut loc chiar aici la noi în New York.
- Dacă aceasta este considerată o operă de artă înseamnă că ceva este rău cu lumea.
- De asta nu am nici o îndoială.
- Nici eu.⁵¹

Ceea ce putem să deducem de mai sus este că sunt și blasfemiatori care neagă că blasfemiează dar pe ei în cunoaștem după faptele lor. Prin urmare nu este suficient să spui că tu nu blasfemiezi dacă prin faptele tale arăți acest lucru. Trebuie să fim realiști și să ne dăm seama că oamenii își asund de multe ori gândurile și intenția dar faptele lor în cele din urmă îi vădesc de care sunt adevăratele lor intenții. Așa este cazul cu acest Andres Serrano care susținea că a pune crucifixul lui Hristos într-un vas cu urină nu este o blasfemie ci o operă de artă. Este

⁵¹“Creația” lui Andres Serrano a fost expusă nu titlul de *Piss Christ* aducă Hristos în urină.

evident cât de departe pot să meargă lucrurile în unele situații. Este clar că poți nega că blasfemiei deși o faci. Aceasta fiindcă blasfematorii știu că ceea ce fac ei este un lucru rău dar se cred atât de vicleni că pot să înșele lumea din jurul lor.⁵²

CAPITOLUL 3

DE CE DE LA BLASFEMIE LA POSESIA DEMONICĂ NU ESTE MARE DIFERENȚĂ?

Deși nu sunt multe cazuri de acest fel trebuie să știm că cei care blasfemiează se aseamănă demonizaților. Aceasta fiindcă de multe ori când se vorbește de Dumnezeu Tatăl este devin:

- irascibili,
- neliniștiți,
- nemulțumiți,
- nervoși
- sau stresați.

Acesta fiindcă ei sunt unii care nu vor să știe de Dumnezeu Tatăl pe care dacă nu îl dușmănesc cel puțin îl consideră

- nefolositor
- și fără de rost.

A fost părintele Ioanichie Bălan de la Mănăstire Sihăstria din România cel care în secolul al XX-lea a scris o broșură despre cum se manifestă cei posedați. Vom vedea mai multe trăsături cu ale blasfemiatorilor. O posedată pe nume Maria a fost adusă pentru exorcism:

“După începerea sfântului Maslu, când preoții o însemnau cu Sfânta Cruce, diavolul striga cu groază:

- Mă arde!.. Mă arde!....t

În momente de liniște, când bolnava se închina și se însemna cu semnul Sfintei Cruci, diavolul din ea striga, amenințator:

- Nu te închina! Fă crucea strâmb, căci toți care fac crucea strâmb sânt ai noștri, iar cei ce o fac drept ne biruiesc!

În timpul moliftelor de după Sfânta Evanghelie, diavolii din nou strigau cu mânie:

- Suntem în ochi, suntem în gură, suntem în urechi, suntem în mâini, suntem în picioare, suntem în toate măduarele tale...Nu plecăm, ești dată nouă..

După continuarea rugăciunilor de sănătate, diavolii au strigat:

- Degeaba vă luptați, că nu plecăm. Este dată nouă!

La însemnarea cu Sfânta Cruce pe creștetul bolnavei, aflată în stare de letargie, diavolul striga:

- Mă arde crucea!... Mă arde crucea!...

La stropirea cu agheasmă de către preoți, diavolii iar strigau:

- Mă arde!...Mă arde rău!... Nu putem să ne întoarcem în iad fără sufletul ei. Este a noastră. Ne-a fost dată nouă!...”⁵³

Avem mai sus un caz tipic de exorcizare creștin ortodoxă în care se poate vedea că diavolii din cea care era exorcizată vorbeau și mărturiseau că nu pot să suporte:

- crucea,
- a își facem semnul crucii
- și apa sfințită.

Ceea ce trebuie să știm este că sunt mulți care evident că deși nu sunt posedați de diavoli ajung să blasfemieze și în acest fel ei se poate spune că se comportă ca oameni posedați. Este mică diferența dintre un om posedat de diavol și un blasfemator. Acesta fiindcă aceștia sunt unii care nu suportă lucrurile sfinte. Ei bine este de mai multe ori remarcat că nici blasfemiatorii nu suportă lucrurile sfinte. Am văzut mai sus din cazul lui Andres Serrano că el a ajuns să pună un crucifix în urină și să considere că aceasta este o adevărată operă de artă. Să fie oare un asemenea lucru o operă de artă? Evident că nu. Crucea lui Hristos sau crucifixul este un obiect de evlavie pentru creștinii ortodocși care știu să prin ea au ajuns să își câștige mântuirea.

⁵²A se vedea Elena Ramona Mitrea, *Minciuna, viclenia și fățărnicia* (Editura Bunavestire, 2010).

⁵³Ioanichie Bălan, *Puterea Sfântului Maslu* (Iași, 1993) pp. 22-23.

Ceea ce trebuie să știm este că blasfemiatorii nu sunt ateii. Aceasta fiindcă ateii nu recunosc existența lui Dumnezeu Tatăl în timp ce blasfemiatorii o recunosc dar ajung:

- să ponegrească,
- să insulte,
- să își bată joc
- și să ia în derâdere numele lui Dumnezeu Tatăl.⁵⁴

Tot din relatarea de mai sus cu posedata Maria aflăm următoarele:

“Asistând la Sfânta Liturghie, bolnava Maria stătea jos, sub apăsarea duhurilor rele. Iar la ieșirea cu Sfintele Daruri, diavolii au strigat cu vaiete prelungi:

-Aoleuuul. Mă arde!... Mă arde!... Ne biruie!...Aoleuuul,

O câștigă Hristos! O pierdem! O pierdem! Ne-o ia Hristos!...Suntem căpetenie, unde să plecăm? Unde să ne ducem? Noi plecăm, dar ea moare!

Când bolnava se închina în biserică, diavolii strigau:

- Nu te mai închina drept! Fă voia noastră și te scăpăm de chinuri! Fă voia noastră!...Nu plecăm fără tine în iad. Nu știi ce ocară primim! De sufletul ei nu ne putem atinge...

După terminarea slujbei, bolnava Maria ne mărturisea că în timp ce se trăgeau clopotele pentru începerea Sfintei Liturghii, ea vedea cum diavolii ies pe poarta mănăstirii afară.”⁵⁵

Din nou și aici se poate vedea aversiunea pe care demonii o au față de:

- rugăciune,
- liturghie,
- biserică
- și mănăstiri.

Aceasta fiindcă ei sunt unii care după cum știm nu se pot ascunde și la un moment dat Dumnezeu Tatăl îi va scoate afară la lumină din vicleșugul lor.

Ei bine noi creștinii ortodocși care suntem inteligenți să ne folosim mintea nu se poate să nu ajungem să vedem mai multe trăsături comune dintre cei posedați și cei care blasfemiază. Aceasta fiindcă și cei care blasfemiază sunt unii care nu suportă idea și existența lui Dumnezeu Tatăl și ajung să elaboreze tot felul de pseudofilosofii care mai de care mai mincinoase.

Blasfemiatorii sunt o realitate și ei sunt unii care dacă nu spun că Îl urăsc o dovedesc prin alte:

- vorbe
- și fapte.

Ei sunt persoane care trebuie să știm că nu au nimic comun cu bunul simț. Este bunul simț care ne spune că trebuie:

- să Îl respectăm,
- să Îl iubim,
- să Îl adorăm
- și să ne închinăm

lui Dumnezeu Tatăl.⁵⁶

Sfântul Grigorie de Nyssa spunea că păcatele sunt cele care cresc din faptele rele ale minții. Aceste fapte rele ale minții sunt mai ales gândurile pătimase. Aceste gânduri pătimase sunt de 3 feluri:

1. Gânduri impure sau carnale,
2. Gânduri viclene
3. Sau gânduri blasfemiatoare.

Omul care blasfemiază aduce cu sine umanitatea pe unul dintre cele mai de jos nivele ale existenței sale. Aceasta fiindcă în firea lucrurilor trebuie să știm că omul

- tânjește,

⁵⁴A se vedea Bogdan Ioan Vasiliu, *Dialog cu un necredincios. Despre existența lui Dumnezeu și despre care religie este adevărată* (Editura Agaton, 2016).

⁵⁵Ioanichie Bălan, *Puterea Sfântului Maslu* (Iași, 1993) p. 25.

⁵⁶Ceea ce este mai greu este faptul că atunci când blasfemiatorilor li se spune că ei au mai multe trăsături de omeni posedați ei bine ei neagă acest lucru. Este adevărat că nu toți blasfemiatorii sunt posedați dar sunt și mulți care trebuie să știm că au multe trăsături demonice. Sunt vulgari, veșnic nemulțumiți, indisciplinați și iute de mânie. Aceasta ca să nu mai spunem de ura generică ce o au în sufletul lor. Este evident că trebuie să știm această asemănare dintre posedați și blasfemiatori.

- vrea
- și aspiră

la comuniunea cu Dumnezeu. Despre acest lucru spunea un părinte duhovnicesc: “gândurile impure sunt inerente poftei senzuale, gândurile rele sunt inerente voinței rele, în special blasfemiatorii prevalează asupra minții întunecate. Cu alte cuvinte, diavolul atacă, insuflând tocmai acele gânduri care, datorită înrădăcinării cutare sau aceleia patimi, ar primi în noi cea mai mare dezvoltare păcătoasă. Potrivit cuvintelor călugărului Macarie din Egipt, un suflet care nu se împărtășește cu harul divin este plin de mare răutate de gânduri necurate și viclene. Doar în procesul de transformare spirituală și morală a unei persoane Duhul Sfânt îl călăuzește prin gânduri demne de suflet, bune, curate și sfinte.”⁵⁷

Este posibil ca un om să fie foarte frumos trupește și în același timp să fie un are blasfemator. Blasfemiatorul român Emil Cioran a fost un om foarte frumos în tinerețe. Însă vorbele și cărțile lui au fost o adevărată otrăvă. Prin urmare ceea ce trebuie să blasfemia este un întuneric de natură demonică ce ajunge să cuprindă sufletul și nu trupul. Blasfemia este prin urmare semnul unui suflet:

- bolnav,
- stricat,
- viciat
- și întunecat spiritual.

Este bine să știm că omul care blasfemiază este un om care crede că întunericul este de fapt lumină. Aceasta fiindcă după cum am spus blasfemia este un întuneric spiritual dens și greu de risipit.

Cu privire la acest lucru Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea cât se poate de bine și de frumos: “diavolul este și dușman, și răzbunător al lui Dumnezeu. Este dușman când din ură față de El își dă aparența unei iubiri pierzătoare pentru noi, oamenii, îndemnându-ne prin patimile de bunăvoie ale plăcerii să alegem în locul bunurilor veșnice, lucrurile vremelnice. Prin acestea, furându-se apoi toată dorirea sufletului, ne desface cu totul de dragostea de la Dumnezeu, făcându-ne dușmani cu voia ai Făcătorului.”⁵⁸

Prin urmare ce face diavolul pentru a în aduce pe om la blasfemie? Ajunge să îl convingă pe om că bunurile pământești sunt mult mai de preț decât bunurile veșnice (cerești). În acest sens omul ajunge să pună mai mult preț pe:

- bani,
- frumusețe,
- tinerețe,
- averi,
- faimă,
- desfătări voluptuoase,
- mari ranguri politice
- sau senzații tari aduse de droguri

decât pe Dumnezeu Tatăl.

Ceea ce trebuie să evidențiem aici este că toții oamenii prin propria lor ființă au întipărită în ei idea de Dumnezeu Tatăl. Unul dintre primele cuvinte pe care le învață copii este de Doamne.

Totuși această inocență pe care o au copii trebuie să fim conștienți că se poate ajunge să se piardă. Se pierde fiindcă omul se poate pervertii mai ales dacă ascultă gândurile rele ale diavolului. Așa se face că sunt din ce în ce mai mulți care deși în copilărie au avut frică de Dumnezeu Tatăl la maturitate ajung să se simtă dușmani ai Lui.

Aceasta fiindcă ei sunt unii care fără să fie atenți au ajuns de s-au schimbat total. Ei spun că de fapt credința în Dumnezeu Tatăl este un lucru care ține mai mult de copilărie fiind un fel de stadiu infantil al relației copiilor cu părinții lor de care trebuie să asculte. Ei bine când omul a crescut el poate să se elibereze total de idea și de noțiunea de Dumnezeu Tatăl de care nu mai au nevoie. Astfel omul de așa fel ajunge să fie unul care să devină dușmanul declarat al lui Dumnezeu Tatăl. Ei sunt unii care deși știu că Dumnezeu există ei spun că în nici un fel acest Dumnezeu nu este un Tată iubitor și bun ci o forță sau o energie impersonală ce ajunge să conducă cosmosul. Sfântul Mucenic Tiron care a fost comandantul celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei

⁵⁷ <https://berserkheroes.ru/ro/chistka-i-uborka-v-vannoj-komnate/kak-borotsya-s-hulnymi-navyazchivymi-myslyami-hulnye-pomysly/> (accesat pe 18.12.2021).

⁵⁸ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, răspunsul 26, în *Filocalia*, vol. III, p. 104-105.

spunea că înainte de martiriu spunea: “cum am luptat și am biruit pe **vrăjmași** pentru împăratul pământesc, tot așa vom și lupta și pentru Împăratul ceresc, împotriva **vrăjmașilor** Lui.”⁵⁹

Doi regizori de cinema discutau despre cinematografie.

- Și cum mai ești?

- Rău, rău de tot.

- De ce?

- Dacă ai știi.

- Ce să știi?

- A apărut în Brazilia un film care m-a lăsat fără cuvinte.

- Ce film?

- Prima ispită a lui Hristos.

- Cine l-a realizat?

- Rodrigo Van De Put.

- Nu am auzit de el.

- Nici nu trebuia.

- Și despre ce este filmul?

- Filmul este din 2019 și este despre Iisus.

- Și despre ce este vorba?

- Filmul începe cu Iisus care se întoarce după ispitirile din pustiu la Carantaniei acasă unde îl așteaptă o petrecere.

- Și?

- Iisus nu este singur ci cu prietenul lui homosexual Orlando.

- Este chiar blasfemie.

- Așa este. Dar povestea nu se oprește aici.

- Nu?

- Nu?

- Iisus este problematizat și de fapt el se luptă să creadă că tatăl lui adevărat este Sfântul Iosif și nu Dumnezeu Tatăl.

- Aiurea.

- Și?

- Iisus vorbește despre Dumnezeu Tatăl ca fiind Unchiul Victorio.

- Grav să îl chemi pe Dumnezeu Tatăl așa.

- Ei bine Sfântul Iosif și Sfânta Maria acum că Iisus a împlinit 30 de ani îi spun că El este Fiul lui Dumnezeu și are misiunea de a salva lumea.

- Înțeleg.

- Ei bine Iisus este dezamăgit de ce aude.

- De ce?

- Fiindcă vroia să se specializeze în jogging și nu în salvarea lumii.

- Aiurea.

- Ei bine lucrurile se schimbă puțin când Iisus își dă seama că poate face minuni.

- De ce?

- Fiindcă el ajunge să se creadă un fel de Spiderman sau Harry Potter.

- Înțeleg.

- Mai apoi Iisus se îmbată și are o viziune.

- În beție?

- Da.

- Am uitat să îți spun că Iosif și Maria în film sunt un fel de amorezi iliciți.

- Grav, grav de tot.

- Și în cea viziune pe care are Iisus după ce s-a îmbătat el se întâlnește cu Buda, Krișna, zeul rastafari Jah și o zeitate extraterestră a scientologilor.

⁵⁹https://ro.wikipedia.org/wiki/Sfin%C8%9Bii_40_de_mucenici_din_Sevastia (accesat pe 12.02.2022).

- Înțeleg.
- Mai vrei să îți spun?
- Nu, nu.
- Este destul nu.
- Este o blasfemie.
- Sigur că este.
- Ceea ce regret eu este că cinematografia a degenerat așa de mult în zilele noastre.
- Asta așa este.
- Cinematografia este menită să delecteze și să educe oamenii.
- Păi cum să nu.
- Și când te gândești că Iisus este ce avem mai scump în lumea asta.
- Vezi tu nu toți gândesc așa.
- Acum îmi dau seama.
- Și ce vor să demonstreze cei care au făcut acest film blasfemie?
- Cred că evident idea a fost să Îl parodieze pe Iisus.
- Așa cred și eu.
- Dar de ce? Ce le-a făcut Iisus rău?
- Nimic.
- Și atunci?
- Tu uiți răutatea umană.
- O răutate care se poate transforma în blasfemie.
- Evident.
- Asta așa este.
- Vezi în lume sunt mulți oameni răi.
- Așa este.
- Dar de ce nu a luat nimeni o poziție față de acest film?
- Fiindcă a fost făcut discret ca nimeni să nu audă de el.
- Da?
- Da.
- Și ce au spus brazilienii?
- Biserica Catolică și alte organizații creștine din Brazilia l-au condamnat.
- Asta este bine.
- Oricum filmul a fost făcut.
- Asta spune mult.
- Spune de ce răutate a ajuns omul să facă.
- Deci răutatea se poate manifesta și prin blasfemie?
- Sigur.
- Să fiu sincer nu m-am gândit la tema blasfemiei.
- Ea poate să fie făcută și pe marele și micul ecran.
- Cred.
- Din asta îți sun că sunt trist.
- Este cu adevărat trist.
- Poate că ar trebui să luăm atitudine.
- Eu cred că cel mai bine este să îi ignorăm.
- Da cred că este mai bine așa.⁶⁰

Am vorbit mai sus de un caz de blasfemie publică în care a ajuns să Îl parodiezi pe Iisus este fără doar și poate o formă de blasfemie. Trebuie să știm că nu avem dreptul să Îl parodiem pe Iisus. Aceasta fiindcă Iisus ne-a voit binele și a murit pentru păcatele noastre. Trebuie să evităm să vedem astfel de producții cinema care sunt evident nocive și contaminate. Faptul că oamenii au ajuns să facă asemenea producții cinema este unul care ne spune că trebuie să fim atenți cu ceea ce vedem pe micul și marele ecran fiindcă de multe ori acestea pot să ne ofere idei greșite și să ne inspire gânduri rele care evident că duc la blasfemie. Trebuie să știm că Dumnezeu

⁶⁰https://en.wikipedia.org/wiki/The_First_Temptation_of_Christ (accesat pe 12.02.2022).

Tatăl și Iisus sunt lucruri sacre pe care nu se cuvine să le întrebuițăm după cum ne trece prin mine și după cum ne vine la îndemână. Trebuie să știm diferența dintre evlavie și blasfemie.⁶¹

Deși nu sunt identice ceea ce trebuie să fim conștienți este că blasfemia și posesia demonică au mai multe lucruri în comun:

- ură,
- hulă față de cele sfinte,
- batjocorirea lui Dumnezeu,
- convulsii psihologice,
- a nu mai vrea să ai nimic în comun cu Biserica Creștin Ortodoxă
- sau defăimarea celor sfinte.

Trebuie să vedem prin urmare legăturile acolo unde mai nimeni nu vrea să le vadă. Aceasta fiindcă trebuie să știm că blasfemia este un lucru care:

- ne coboară,
- ne înjosește
- și ne face să nu mai fim oameni

în adevăratul sens al cuvântului.

Blasfemiatorul este unul care trebuie să ne dăm seama că nu mai judecă normal. Aceasta fiindcă pentru el o relație cât se poate de firească cu Dumnezeu ajunge să nu mai fie deloc un lucru normal. Mai toate epocile istoriei și-au avut blasfemiatorii ei însă ceea ce este clar este că toți au fost uniți de un singur lucru:

- o ură demonică împotriva lui Dumnezeu Tatăl.

Despre această ură demonică la adresa lui Dumnezeu Sfântul Psalmist David spunea: “aceștia Te grăiesc de rău, Doamne, și vrăjmașii Îți hulesc numele” (Psalm 138, 20). Blasfemiatorii Îl învinovățesc și Îl acuză pe Dumnezeu de tot felul de lucruri:

- neadevărate,
- false,
- mincinoase,
- și ridicole.

Unii blasfemiatorii ajung chiar să scrie cărți întregi în care vorbesc despre cât de nociv este să crezi în Dumnezeu. Aceasta fiindcă ei nu își văd propriile păcate și mândria ajunge să îi orbească. Părintele Arsenie Boca spunea așa: “din momentul în care cunoști că ești păcătos, te-ai schimbat din **vrăjmașul** lui Dumnezeu, în prietenul lui Dumnezeu.”

Este cât se poate de adevărat că sunt mulți dușmani ai lui Dumnezeu pe pământ. Ei hulesc pe Dumnezeu fiindcă inima lor este plină de ură față de El.⁶²

Cu privire la faptul că blasfemia ajunge să sucească ierarhia adevărată a valorilor Sfântul Ignatie Briancianinov spune: “**ÎNFRICOȘĂTOARE NENOROCIRE** este lipsa din om a adevăratei cunoașteri de Dumnezeu; ea primește lucrurile diavolului drept lucruri ale lui Dumnezeu. Înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, când creștinismul, cunoașterea duhovnicească și dreapta socotință se vor împuțina cum nu se poate mai mult între oameni, <căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.>”⁶³

Din afirmația de mai sus ne dăm seama că există o categorie de oameni care ajung să a lucrurile diavolului ca fiind lucruri bune. Blasfemia este un astfel de lucru. Deși sunt mai mulți care susțin că este mult prea mult și este exagerat să spunem că blasfemia este lucrul diavolului în cele din urmă adevărul și realitatea aceasta este. Blasfemiatorul este omul diavolului și îl se face că ignoră acest lucru. Acesta este motivul pentru care blasfemia este un păcat grav. Ceea ce este mai trist este că cei mai mulți blasfemiatori nici nu vor să se pocăiască. Ei trăiesc ca și cum nu este nevoie de pocăință și ei sunt liberi să fac tot ceea ce vor. Tot Sfântul Ignatie Briancianinov spune: “vorba mincinoasă și vicleană nu poate să nu fie rea și vătămătoare. Împotriva unei

⁶¹A se vedea Vasile Prescure, *În duhul credinței și al evlaviei creștin ortodoxe* (Craiova, 2006).

⁶²Orice blasfemie se naște din ură. Sufletul blasfemiatorului este bolnav și el numai ajunge să vadă binele și realitatea. Iată de ce trebuie să știm că trebuie să ne rupem de răutate fiindcă în acest mod ne vom da seama că ea ajunge să ne contamineze și să ne facă mai mult rău decât bine. Este evident că blasfemiatorul este anormal fiindcă ei a renunțat să mai creadă în Dumnezeu.

⁶³Sfântul Ignatie Briancianinov, *Predici* (București, 2008) p. 274.

asemenea meșteșugiri trebuie să ne purtăm cu băgare de seamă. Cercetează Dumnezeiasca Scriptură, spune Sfântul Simeon Noul Teolog, precum și scrierile Sfinților Părinți, mai cu seamă cele practice, pentru ca, punând alături de ele învățătura și purtarea învățătorului și starețului tău (a duhovnicului), să o poți vedea ca în oglindă și să o înțelegi. Ceea ce este potrivit cu Scriptura, să-ți însușești și să ții minte, iar ceea ce este rău și mincinos, să recunoști și să lepezi, ca să NU FII ÎNȘELAT. Să știi că în zilele noastre au apărut mulți înșelători și învățători mincinoși.”⁶⁴

Blasfemiatorul nu este unul care să gândească

- rațional,
- firesc
- și normal.

Aceasta fiindcă el se lasă dus de impulsuri sufletești pe care el pune mare preț și pe care le consideră veridice și demne de încredere. Totuși, de unde vin aceste impulsuri în blasfemiator? El pot venii din

- propria răutate
- sau de la diavol.

Ceea ce este cumva paradoxal este faptul că deși blasfemiatorii recunosc existența lui Dumnezeu pe care o blamează, totuși ei nu recunosc existența diavolului și în nici un fel nu recunosc că blasfemia poate să fie o lucrare a diavolului.⁶⁵

Totuși trebuie să știm că nu orice blasfemie este o lucrare a diavolului fiindcă sunt mulți care au ajuns la un asemenea grad de răutate că pot crea cele mai înfiorătoare blasfemii. Nu trebuie să uităm acest lucru fiindcă sunt din ce în mai mulți care blasfemiază ca unii care au ajuns să fie:

- pervertiți,
- vicleni,
- perfizi,
- răzbunători
- și plini de răutate.

Este evident că nu trebuie să avem studii superioare să ne dăm seama că blasfemia este un lucru care se poate spune că este un fel de *instinct primar* în om. Aceasta fiindcă acești oameni sunt unii care cred că trebuie să dea curs instinctelor. Când omul nu obține ceea ce dorește de la viață evident că el se mânie împotriva lui Dumnezeu și ceea ce este și mai trist este că ajunge să blasfemieze. Că oamenii pot să se deprindă cu lucruri rele ne-o spune tot Sfântul Igangie Briancianinov: “de voiești să te lepezi de lume, le spunea sfântul Simeon Noul Teolog călugărilor din vremea sa, și să te deprinzi cu viețuirea evanghelică, atunci nu te încredința unui îndrumător neiscusit sau împătimit, ca nu cumva, în locul viețuirii evanghelice, să te deprinzi cu viețuirea diavolească, pentru că îndrumătorii buni dau învățătură bună, iar cei răi, învățătură rea. Din semințe viclene cresc negreșit roade viclene. Oricine nu vede, dar făgăduiește că-i va povățui pe ceilalți, este un înșelător și pe cei ce îl urmează îi aruncă în groapa pierzării, după cuvântul Domnului: <dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.> (Mt 15,14)” (...).”

După cum ne spune mai sus Sfântul Ignatie Briancianinov: din sămânțe viclene cresc gânduri viclene. Nu trebuie să uităm prin urmare că ceea ce semănăm ajungem să și culegem. Dacă în inima noastră ajungem să semănăm blasfemie ei bine vom ajunge să îl culegem pe diavol care știm că este dușman declarat al lui Dumnezeu Tatăl.⁶⁶

Cei care blasfemiază deși sunt conștienți de existența diavolului se comportă ca și cum el nu ar exista și nu ar avea nici un efect în lumea spirituală blasfemia lor. După cum am văzut mai sus în America secolului XX blasfemia a ajuns să fie considerată chiar o operă de artă. Aceasta fiindcă oamenii au ajuns la multă:

- nesimțire,
- împietrire a inimii,
- răutate,
- răzbunare,
- deșertăciune sufletească

⁶⁴Sfântul Ignatie Briancianinov, *Ofrandă monahilor contemporani* (Galați, 2011), p. 79.

⁶⁵A se vedea Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre mărginita putere a diavolului* (București, 2005).

⁶⁶A se vedea Denis de Rougement, *Partea diavolului* (București, 2006).

- și pervertire.

Toate acestea sunt fondul generic pe care se bazează blasfemia și modul în care se manifestă ea. Trebuie să fim oameni maturi și responsabili și să ne dăm seama că nu este de joacă cu blasfemia, după cum nu este de joacă cu răul din lumea noastră.⁶⁷

Sunt mulți care ajung să vadă în blasfemia un fel de “virtute” ce trebuie să fie împărțită și celorlalți. Iată ce spunea în acest sens tot Sfântul Ignatie Briancianinov: “acei bătrâni, care își asumă rolul – folosim acest cuvânt neplăcut, care aparține lumii păgâne, pentru a explica mai bine lucrarea ce în esență nu este altceva decât actorie pierzătoare de suflet și cea mai tristă comedie – își asumă rolul sfinților stareți de demult, neavând darurile lor duhovnicești, să știe că însăși intenția lor, gândurile și ideile lor despre înalta lucrare monahicească, despre ascultare, sunt greșite și că însuși felul lor de a gândi, însuși înțelepciunea și știința lor sunt înșelare de sine și amăgire diavolească, ce nu pot să nu-și dea rodul lor în sufletele celor povățuiți de ei.

Alcătuirea lor strâmbă și nedesăvârșită poate rămâne neobservată doar pentru o vreme de începătorul (creștinul) nepriceput, povățuit de ei, dacă acest începător (creștin) este cât de cât ASCUȚIT LA MINTE și se îndeletnicește cu SFÂNTA CITIRE din DORINȚA SINCERĂ DE MÂNTUIRE. La un moment dat ea tot se va da în vileag și va fi prilej pentru cea mai NEPLĂCUTĂ DESPĂRȚIRE, pentru cea mai NEPLĂCUTĂ RELAȚIE dintre stareț și ucenic, pentru tulburarea sufletească și unuia și a celuilalt. Înfricoșător lucru este să-ți asumi, din îngâmfare și dorință de stăpânire, obligații ce pot fi împlinite numai din porunca Sfântului Duh și prin lucrarea Duhului.”⁶⁸

Sunt mulți care fiind blasfemiatori se văd pe sine ca un fel de:

- deschizători de drumuri,
- pionieri
- inițiatori
- și îndrumători

pentru cei din jur a unei noi vieți: o viață fără de Dumnezeu Tatăl și o viață lipsită de orice legătură cu Dumnezeu Tatăl.

Ei sunt unii care se simt superiori față de netoții de creștin ortodocși care duminică de duminică trec pragul bisericii. De multe ori ei pot să fie vocali și la nivel public și politic prin diferite campanii pe care le organizează în care susțin mai multe ineptii cum sunt:

- legalizarea prostituției,
- legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex,
- dreptul la avort a femeii
- sau fertilizarea în vitro.

Aceasta ca să spunem numai câteva ineptii care îl fac pe omul contemporan cât se poate de sensibil și frustrat.⁶⁹

Prin urmare sunt din ce în ce mai multe voci în spațiul public al zilelor noastre care ne spun că Dumnezeu Tatăl este:

- o amăgire,
- o himeră,
- o minciună
- și o înșelăciune.

Cu privire la cei care scriu cărți de acest fel pierzătoare de suflet Sfântul Ignatie Briancianinov ne spune: “<Va fi o vreme, (a proorocit Sfântul Apostol), când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi, ci după poftele lor își vor alege loruși învățători să le răsfețe auzul, și de la adevăr își întorc auzul, și către basme se vor pleca.> (2 Tim 4, 3-4)

Nu te lăsa înșelat de titlurile răsunătoare ale cărților care făgăduiesc să-i învețe desăvârșirea creștină pe cei ce încă au nevoie de hrana pruncilor; nu te lăsa înșelat nici de podoaba cea din afară a cărții, de vioiciunea,

⁶⁷A se vedea William Cenkner, *Evil and the response of world religion* (Minnesota, 1997).

⁶⁸Sfântul Ignatie Briancianinov, *Ofrandă monahilor contemporani* (Galați, 2011) pp. 73-74.

⁶⁹Blasfemiatorii pot să fie oameni foarte educați. Un astfel de caz a fost savantul englez Richard Dawkins. Acest savant a scris o carte în care ne spune că Dumnezeu este o amăgire și el ajunge să prezinte cititorului o cale prin care el poate să trăiască fără de Dumnezeu. Nu este o blasfemie să spui că Dumnezeu este nimic mai mult sau mai puțin decât o amăgire? Putem vedea că sunt mari savanți care nu numai că nu cred în Dumnezeu dar la fel de bine Îl blasfemiază pe Dumnezeu Tată și nu vor nici măcar să îi recunoască existența.

puterea, frumusețea stilului, nici de faptul că autorul ar fi, pasămite, sfânt, care și-a dovedit sfințenia prin numeroase minuni. Învățătura mincinoasă nu se dă înapoi de la nici o născocire, de la nici o înșelăciune ca să dea basmelor sale înfățișarea adevărului și astfel să otrăvească mai lesne sufletul cu ele. Învățătura mincinoasă este deja, în sine, înșelare. Ea amăgește, înainte de cititor, pe scriitor.”⁷⁰

Doi creștini ortodocși s-au întâlnit și discutau cele duhovnicești.

- Bună ziua!
- Doamne ajută!
- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Ce mai faci?
- Nu chiar bine.
- De ce?
- Sunt răscolit.
- De ce?
- Ei lasă.
- Păi spune-mi și mie.
- Nu știu dacă se cuvine.
- Hei, sunt prietenul tău?
- Da, așa este.
- Între prieteni nu există secrete.
- Asta așa este.
- Și ce te-a răscolit?
- Mă uitat zilele acestea la televizor.
- Și?
- Era difuzat The Jerry Springer Show.
- Știu despre acest spectacol.
- Da este mai mult cu conținut politic.
- Și ce este cu el?
- La un moment dat în acest spectacol un invitat a spus așa.
- Ce?
- Iisus a fost un băiat bun dar era puțin cam poponar.
- Nu se poate.
- Ba da.
- La televizor?
- Da.
- Nu îmi vine să cred.
- Ba să crezi.
- Știi ce cred eu?
- Ce?
- Că este o blasfemie.
- Crezi?
- Da.
- Cum?
- Sunt mulți care blasfemiază fiindcă este cumva fain, mișto și cool.
- Dar mai știi ce?
- Ce?
- Când a fost făcută această afirmație toată lumea din audiență a râs.
- Grav, foarte grav.
- Așa zicea și eu.
- Totuși aceasta este o blasfemie mică aș putea spune.

⁷⁰Sfântul Ignatie Briancianinov, *Experiențe ascetice* (București, 2008) p. 95.

- De ce?
- În anul 1974 a fost făcut în America un film cu adevărat blasfemiatoriu.
- Ce film?
- Him.
- Adică El?
- Da.
- Și despre ce este acest film?
- Este vorba de un homosexual.
- Așa și?
- Ei bine acest homosexual ce crezi că face?
- Ce?
- Începe să aibă o fixație erotică cu viața lui Iisus.
- Nu se poate.
- Ba se poate.
- Așa de jos a căzut lumea?
- Se pare că da.
- Dar de ce atât de mulți oameni blasfemiază pe Iisus?
- Din răutate.
- Crezi?
- Da.
- Nu știu ce să spun.
- În nici un fel nu trebuie să subestimezi răutatea omului.
- Așa este.
- Omul a ajuns să facă multe rele din proprie inițiativă.
- Da istoria este plină de ele.
- Vezi că știi.
- Însă unele sunt aproape de necrezut.
- Ca să rezisti să nu fi influențat trebuie să te rogi.
- Crezi că ajută rugăciunea?
- Da.
- Poate așa este.
- Însă să nu te rogi oricum.
- Dar cum?
- Sincer.
- Așa este.
- Dacă omul se roagă sincer lui Dumnezeu Tatăl este imposibil ca El să nu îl ajute.
- Poate așa este.
- Sigur așa este.
- Este greu de crezut că oamenii pot să creadă că îți pot bate joc de Dumnezeu.
- Asta face necredința și răutatea din om.
- Nu te contrazic.
- Noi să luăm aminte și să nu facem așa.
- Așa este.⁷¹

Ceea ce se poate vedea este că foarte subtil și ușor blasfemia a ajuns să pătrundă și în sfera vieții publice în care a blasfemia ajunge să fie un lucru frumos și fain. Aceasta fiindcă sunt din ce în ce mai mulți care cred că de fapt nu avem nevoie de Dumnezeu și putem să trăim și fără de El. Viața de fapt - ne spun aceste persoane publice - este mult mai frumoasă fără de Dumnezeu Tatăl. Iată ce spunea Sfântul Ignatie Briancianinov despre cei care aleg modele de urmat false: „ne alegem drept povățuitori cu precădere acei îndrumători pe care lumea îi declară sfinți și care se găsesc fie în adâncul înșelării fie în adâncul neștiinței. Ne alegem drept călăuze cărți scrise de nevoitori eterodocși, aflați în cea mai cumplită înșelare demonică, în comuniune cu diavolii. Ne alegem drept

⁷¹The Jerry Springer Show a fost un show TV American difuzat între 1991 și 2018.

povățuitori scrieri ale Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe care înfățișează rugăciunea monahilor sporiți, pe care începătorii nu o pot nici măcar înțelege, darămite s-o urmeze, și ca roadă a nevoinței duhovnicești apar ca niște monștri neorânduiala sufletească, pierzania.”⁷²

CAPITOLUL 4

BLASFEMIA CA MANIFESTARE A DEMONISMULUI UMAN ȘI MANIFESTARE A URII FAȚĂ DE DUMNEZEU

Opiniile despre naivitate diferă. În timp ce pentru unii naivitatea este un viciu pentru alții este o virtute. Am ajuns să trăim totuși într-o epocă în care naivitatea trebuie să fie:

- evitată,
- ocolită,
- eradicată
- și desconsiderată.

Aceasta fiindcă omul naiv este un om care poate fi foarte ușor:

- înșelat,
- tras pe șfoară
- păcălit
- și mințit.

Așa se face că deși sunt unii care ne spun că tot ceea ce ține de om este la superlativ ei bine realitatea este cu totul alta. A fost omul cel care a creat:

- lagăre de exterminare,
- gulaguri,
- jocuri de gladiatori,
- sadismul,
- crime în serie,
- două războaie mondiale
- sau ghilotina.

Aceasta ca să enumerăm numai câteva dintre cele mai mari orori din istoria omului. Toate aceste orori ne spun că în nici un fel nu putem să fim naivi cu privire la bunătatea omului. De mai multe ori omul deși nu a fost posedat de demoni a ajuns să se comporte ca un demon. Este ceea ce am putea denumi ca “demonism uman.” Sunt mulți care urmează celor care sunt extrem de creativi față de blasfemiatori. De fapt nu trebuie să fim împătimiți cu nici un îndrumător: „păziți-vă de împătimirea față de îndrumător! Mulți nu s-au ferit, și au căzut împreună cu îndrumătorii lor în cursa diavolului. Sfatul și ascultarea sunt curate și plăcute lui Dumnezeu doar atât timp cât nu sunt spurcate de împătimire. Împătimirea face din omul iubit un idol; Dumnezeu Își întoarce fața cu mânie de la jertfele aduse acestui idol. Și se pierde în zadar viața, pier faptele cele bune ca buna mireasmă de tămâie pe care o împrășteie viforul sau o acoperă o putoare. Nu faceți loc în inima dumneavoastră pentru nici un idol.”⁷³

Ceea ce putem să ne dăm seama este că există o categorie de oameni care au nevoie de un:

- îndrumător,
- un reper,
- un model
- sau pe cineva

pe care să urmeze. Ei bine aceștia fiindcă sunt oameni slabi pot să fie foarte ușor să fie manipulați și duși de nas. Ei sunt persoane care trebuie să știm că ajung să fie duși de nas și aruncați de oamenii răi și vicleni în blasfemie. Blasfemia poate să fie deprinsă acolo unde nu există. Din cele mai vechi timpuri s-a putut vedea că au fost mai mulți cei care s-au oferit să sădească rădăcinile blasfemiei. Aceasta fiindcă oamenii după cum am spus sunt:

- vicleni,
- mincinoși,

⁷²Sfântul Ignatie Briancianinov, *Experiențe ascetice* (Editura Sophia, 2006). p. 220.

⁷³Sfântul Ignatie Briancianinov, *Scrisori către mireni* (București, 2012) p. 185.

- mișei,
- înșelători
- și blasfemiatori.⁷⁴

Din cele pe care le-am spus ne putem da seama că blasfemia poate să fie:

- directă
- sau indirectă.

Blasfemia directă este un care se referă la Dumnezeu Sfânta Treime. Blasfemia indirectă ajunge să ia în derâdere modul în care Dumnezeu a lucrat prin:

- sfinți,
- Maca Domnului,
- Biserica
- sau alte lucruri sfinte.

Blasfemia indirectă preinde că nu știe nimic de Dumnezeu și că de fapt ea ajunge să ia în derâdere numai anumite persoane și lucruri sfinte. Ei bine trebuie să știm că și acestea sunt blasfemii fiindcă ele ajung să ridicularizeze lucruri care ne vin de la Dumnezeu Tatăl.

Că oamenii pot să fie înșelători ne-o spune tot Sfântul Igangie Briancianinov: „minunat a zis sfântul Simeon Noul Teolog: < Pe cei ce se prefac în bunătați și sunt îmbrăcați în piele de oaie, care pe din afară arată una, iar după omul cel lăuntric sunt altceva, plini de toată nedreptatea, de zavistie și de sfădire și de patimile cele cu rău miros foarte mulți îi cinstesc ca pe niște nepătimiși și sfinți, având necurățit ochiul sufletului, și nu îi pot cunoaște după roadele lor, iar pe cei ce petrec întru buna credință și în virtute și întru simplitatea inimii, care sunt sfinți cu adevărat, îi disprețuiesc și, disprețuindu-i, îi nesocotesc, ținându-l de învățător și de sfânt pe cel limbut și plin de slavă deșartă. De cel care grăiește în Duhul Sfânt cei ce bolesc de semeția și de trufia diavolească se îngreșează ca de un semețiș trufaș, de cuvintele lui mai vartos îngrozindu-se decât umilindu-se, iar pe cel ce grăiește subțire din pânțelele său și din învățăturile lumești și minte împotriva mântuirii sale îl laudă foarte și îl primesc.>”⁷⁵

Duhul Sfânt este o prezență și o realitate în lumea noastră și trebuie să fim conștienți de aceasta fiindcă trebuie să știm că în lume nu există numai:

- răutate,
- crimă,
- ură
- și invidie

ci la fel de bine și sfințenie.

Ei bine sfințenia și blasfemia sunt lucruri care se contrazic una pe alta și ele nu pot să locuiască în aceeași persoană. Oamenii care blasfemiază deși nu ucid pe nimeni poartă vina unui criminal. Aceasta fiindcă blasfemia este un păcat greu și cu implicații sufletești și duhovnicești profunde.

Omul a ajuns de mai multe ori în istorie un depravat însă ceea ce trebuie să știm este că și blasfemia este un lucru care îl duce pe om la depravare. Blasfemiatorul este o persoană depravată chiar dacă el neagă acest lucru. Este depravat fiindcă el nu mai ajunge să Îl considere pe Dumnezeu ca fiind Tatăl și Părintele său.

Depravarea poate să aibă mai multe înfățișări însă una dintre cele mai groaznice este blasfemia. Trebuie să știm aceasta și să nu avem nici o îndoială fiindcă blasfemiatorii nu scot vorbe pe gură ci otravă. Cei care ascultă vorbele lor și i-au aminte la ele sunt otrăviți de blasfemiile lor. Ceea ce trebuie să fim conștienți este că nici un blasfemiator nu recunoaște că este un depravat. Din contră, el susține despre sine că este un om:

- superior,
- evoluat,
- de mare delicatețe,
- un luptător pentru dreptate
- și un mare vizionar.

Au fost mai mulți în istorie care au considerat că blasfemia este cu adevărat dovada unui vizionar. Cu mintea lor aceștia au ajuns să imagineze o lume sinistă: o lume în care nu mai este nevoie de Dumnezeu Tatăl și omul poate să trăiască liber de constrângerea lui Dumnezeu Tatăl.

⁷⁴A se vedea Joe Navarro, *Indicii de înșelăciune* (Editura Meteor Press, 2012).

⁷⁵Sfântul Ignatie Briancianinov, *Armele războiului nevăzută* (Editura Sophia, 2012) p. 223.

Nu greșim dacă spunem că pentru blasfemiatori Dumnezeu Tatăl este:

- o teroare,
- o eroare,
- o mare dezamăgire,
- o mare amăgire
- și ceva de care trebuie să scăpăm odată pentru totdeauna.⁷⁶

Că blasfemia este un lucru care atrage răul asupra noastră ne-o spune Sfântul Ioan Gură de Aur: “dacă hulești, vei pierde și sprijinul lui Dumnezeu, diavolul se va ridica mai sălbatic împotriva ta, dar și pe tine te vei vătăma mai rău. Nimic dintre cele bune nu este asemenea mulțumirii, așa cum nimic nu este mai rău decât hula. Mulțumirea este comoara cea mare, bogăția sporită, bunul neînfrânt, arma cea tare. Dimpotrivă, hula adâncește răul și ne lipsește încă și mai mult de cele pe care le-am pierdut. Ai pierdut bani? Dacă mulțumești lui Dumnezeu, folosești sufletul tău și dobândești bogăție mai mare, deoarece ai câștigat bunăvoința Domnului. Dacă blestemi însă, în afară de lucrurile pe care le-ai pierdut îți pierzi și mântuirea. Astfel, nici pe acelea nu le vei mai găsi, și sufletul tău îl vei pierde.”⁷⁷

Ceea ce ne spune textul de mai sus este că blasfemiatorul ajunge să își piardă mântuirea. Nu ai cum să blasfemiezi și în același timp să fi mântuit. De ce? Fiindcă este clar că blasfemiatorul nu mai vrea:

- să fie,
- să stea
- și să viețuiască

cu Dumnezeu Tatăl.

Este posibil ca oamenii care blasfemiază să creadă că ei sunt unii care de fapt se pot bucura de fericire în această viață însă nu același lucru va fi pentru ei în viața de apoi.

După cum am spus în paginile de mai sus blasfemia este un lucru care se leagă de ateism. Diferența este că ateii neagă existența lui Dumnezeu Tatăl. Că atât ateismul cât și blasfemia ajung să facă din om un monstru nu este nici o îndoială. Aceasta fiindcă blasfemiatorul este o persoană care nu mai vrea să știe de existența lui Dumnezeu Tatăl care devine pentru el:

- un dușman,
- un inamic,
- un oponent
- și un rival.

Blasfemiatorii sunt unii care ajung uneori să își justifice blasfemiilor lor prin tot felul de argumente care mai de care mai nejustificate și care evident că ajung să ne facă să credem că este de fapt:

- firesc
- și natural să blasfemiem.

Blasfemiatorii sunt unii care ne spun că în lumea noastră există destul de multe lucruri care evident că ne duc la blasfemie:

- sărăcie,
- suferință,
- durere,
- boli,
- neajunsuri,
- nedreptate,
- necazuri
- sau încercări.

Nu sunt toate acestea unele care trebuie să ne blasfemiem împotriva lui Dumnezeu Tatăl? Fără doar și poate că nu. Răul din lumea noastră nu îl are ca autor de Dumnezeu ci pe diavol. Iată ce spunea Sfântul Ioan Gură de Aur în acest sens: “Dar oare nu este de vină sărăcia? Nu este sărăcia pricina hulirilor, pentru că atunci trebuia ca toți săracii să hulească. Căci îi vedem pe mulți care trăiesc în sărăcie și lipsuri mari, mulțumind continuu, în timp ce pe alții care, chiar dacă se bucură de bogăție și lux, nu încetează să înjure și să hulească. Deci, să nu zicem că boala, sărăcia și viața grea ne silesc să hulim. Nu sărăcia, ci nesăbuinta, nu boala, ci disprețul față

⁷⁶A se vedea David Betley Hart, *Ateismul: o amăgire. Revoluția creștină și adeversarii ei* (Iași, 2017).

⁷⁷Sfântul Ioan Gură de Aur, *Glasul sfinților părinți* (Editura Egumenița, 2008) pp. 262-263.

de Dumnezeu, nu suferințele care vin una după alta, ci lipsa de evlavie îi conduce la hulă și la orice fel de răutate pe cei care nu iau aminte.”⁷⁸

Doi iubitori de cinema discutau într-o zi.

- Tu ce zici de blasfemie?

- Este un mare păcat.

- Bine spui.

- De ce?

- Fiindcă oamenii de azi nu mai știu ce este acea blasfemia.

- Adică?

- Ce auzi.

- Nu înțeleg.

- Zilele astea m-am uitat la un film despre care nu am crezut că este posibil.

- Ce film?

- Viața lui Brian (Life of Brian).

- În ce an a fost făcut?

- În 1979.

- Și ce tratează?

- Vrei să știi?

- Da.

- Este o bătaie de joc despre viața lui Iisus.

- Nu am auzit acest film.

- Filmul începe prin a arăta că Brian Cohen se naște lângă staulul de la nașterea lui Iisus și cei 3 magi îl i-au pe el drept Mesia.

- Ciudat.

- Mai apoi Brian crește și devine nemulțumit de stăpânirea romană din Iudeea.

- Înțeleg.

- În timp ce ascultă predica lui Iisus, Brian de pe munte se îndrăgostește de o rebelă pe nume Iudita.

- Și?

- Iubirea față de Iudita, ura față de romani și faptul că mama lui îi spune că este pe jumate roman îl face pe Brian să se alăture Frontului Oamenilor din Iudeea.

- Așa și?

- Brian participă într-o campanie nereușită să o răpească pe soția lui Pilat, guvernatorul roman al evreilor.

- Cam aiurea.

- El scapă de gărzile lui Pilat și pentru a nu fi suspectat începe să predice fragmente din predicile lui Iisus.

- Și?

- Lumea devine foarte interesată de predicile lui.

- Înțeleg.

- În cele din urmă mulțimile îl declară pe Brian ca fiind Mesia.

- Ciudată declarație.

- După o noapte de amor cu Iudita Brian se trezește cu mulțimile la el acasă și le spune să gândească pentru sine.

- Și ce fac mulțimile?

- I-au cuvintele lui ca pe o dogmă.

- Aiurea.

- Frontul Oamenilor din Iudeea se folosește de Brian aducând o gloată de oameni care cereau să fie vindecați.

- Și?

- Brian vrea să scape dar este prins de soldații romani.

- Și ce îi fac aceștia?

- Îl condamnă la crucificare.

- Pe Brian.

⁷⁸Sfântul Ioan Gură de Aur, *Glasul Sfinților Părinți*, (Editura Egumenița, 2008), p. 262-263.

- Da.
- Fiindcă era anti-roman?
- Da.
- Era de Paști și o mulțime mare de oameni s-a adunat la reședința lui Pilat.
- Să ceară o eliberare?
- Da. Gloata țipă mai multe nume cu litera R ca o bătaie de joc la faptul că Pișat era căcăit.
- Înțeleg.
- Iudita apare și începe să strige numele lui Brian.
- Și mulțimea începe să strige și ea Brian?
- Da.
- Și?
- Pilat îl eliberează pe Brian.
- Și ce urmează?
- Mai mulți condamnați la răstignire încep să susțină că și pe ei îi cheamă Brian.
- Ca să fie eliberați?
- Da.
- Și mai apoi?
- Mama lui Brian spune că îi pare rău că l-a născut.
- Chiar că este blasfemie.
- Speranța apare din nou.
- De ce?
- Fiindcă un grup comando sinucigaș îi pune pe fugă pe soldații romani.
- Și?
- Totuși grupul comando se sinucide ca protest politic.
- Și cu Brian ce se întâmplă?
- Este prins și condamnat la răstignire.
- Și moare?
- Da. Dar nu moare oricum.
- Dar cum?
- Grupul de fani care îl credea Mesia vine și îl încurajează și îi cântă.
- Ce îi cântă?
- Întotdeauna privește partea bună a lucrurilor.
- Asta este tot?
- Da.
- Filmul este o blasfemie.
- Așa cred și eu.
- Acum tu nu ești vinovat că l-au văzut.
- De ce?
- Fiindcă nu ai știu despre ce este vorba.
- Nu, nu am știut.
- Vinovați sunt cei care l-au făcut.
- Da este o parodie la adresa lui Iisus.
- Fără de nici o îndoială.
- Mă bucur să ești de acord cu mine.⁷⁹

Am enunțat mai sus un film destul de cunoscut care Îl blasfemizează pe Iisus și ceea ce este cel mai trist este că acest film se vrea unul realist. În loc ca oamenii să facă filme cu un motiv moral se poate vedea că au fost și unii care au crezut că este bine ca blasfemia să fie și ecranizată. Cu privire la faptul că gândurile de hulă și blasfemie pot să vină peste noi Sfântul Dimitrie al Rostovului ne spune: “multora le vin, adeseori, gânduri de necredință sau de hulă împotriva lui Dumnezeu, sau împotriva Născătoarei de Dumnezeu, sau împotriva sfinților lui Dumnezeu. Uneori, când cineva privește la Tainele lui Hristos sau la sfintele icoane, năvălesc asupra lui pe

⁷⁹https://en.wikipedia.org/wiki/Monty_Python%27s_Life_of_Brian (accesat pe 14.02.2022).

neasteptate gânduri de hulă, ca un nor negru, chiar dacă el nu le dorește. De asemenea gânduri rele, care ne vin fără voia noastră, nu trebuie să ne pese; trebuie să le nesocotim și să le disprețuim ca și cum nici n-ar fi, să nu ne tulburăm și să ne necăjim din pricina lor, fiindcă vrăjmașul nostru diavolul se va mângâia dacă ne va vedea tulburați și necăjiți, plini de îndoieli; atunci va trimite asupra noastră și mai multe gânduri, ca să ne tulbure conștiința. Dacă va vedea însă că disprețuim gândurile de hulă și ca nu ne pasă de ele, că nu ne necăjim, nu ne întristăm din pricina lor, va fugi de la noi rușinat, lăsându-ne în pace, netulburați. Este de ajuns să nu vă învoiți cu gândurile.”⁸⁰

Ceea ce mai puțină lume știe este că în închisorile comuniste din estul Europei au avut loc adevărate blasfemii. Aceasta fiindcă mai mulți deținuți politici din aceste închisori au fost oameni cu frică de Dumnezeu Tatăl. Ei au fost incluși în închisoare la un program de “reeducare” care era menit să facă din ei comuniști ideali. Iată ce ne spune Virgil Ierunca despre o astfel de blasfemie: “imaginația delirantă a lui Țurcanu (principalul torționar de la Pitești) era eliberată mai ales când avea de a face cu studenți care credeau în Dumnezeu și care se străduiau să nu renunțe la credința lor. Astfel unii erau botezați în fiecare dimineață: capul lor era vârât într-un vas cu urină și fecale, în timp ce restul cântau ritualul botezului. Aceasta dura până ce conținutul vasului începea să scoată bule de aer. Când prizonierul recalcitrant era pe punctul de a se scufunda, el își trăgea în sus, îi dădea un scurt timp să respire și apoi îl scufunda din nou.”⁸¹

Rândurile de mai sus nu sunt:

- ficțiune,
- speculație,
- imaginație
- sau minciună.

Astfel de fapte au avut loc în România secolului XX. Se poate vedea aici evident că în temnițele comuniste se blasfemia cât se poate de mult și acest lucru a ajuns să fie considerat o virtute. Prin ateismul său și mai ales prin prigoana anticreștină se poate spune că comunismul a fost blasfemiatoriu. Aceasta fiindcă el a prigunit religia care după cum știm era considerată “opium pentru popor.”

Este evident că trebuie să ne dăm seama că a boteza pe cineva în urină și fecale nu este numai un sacrilegiu ci este o blasfemie la adresa lui Hristos și a lui Dumnezeu Tatăl. O ură de acest gen a torționarilor comuniști trebuie să știm că nu a fost una a unor oameni posedați ci a unor oameni:

- ateî,
- răi,
- necredincioși
- și care luptau

împotriva lui Dumnezeu Tatăl.⁸²

Ceea ce putem să ne dăm seama că torționarii comuniști nu erau posedați. Erau ateî militanți care credeau că omul nou sau mai bine spus omul comunist poate să trăiască și fără de Dumnezeu. Omul la care visa comunismul trebuie să știm că era un monstru. Era un om care nu mai avea nevoie de:

- credința în Dumnezeu,
- de Biserică,
- de preoți
- și de religie ca întreg

în cele din urmă.

Aceasta fiindcă omul nou pe care îl propovăduia comunismul era un ateu eliberat de orice urmă de credință și religie. Este evident de aici că pentru acest om blasfemia nu mai era un păcat ci o virtute. Iată ce ne spune Ion Bălan despre închisorile comuniste: “când victima era un student la teologie sau o persoană cu anumite sentimente religioase, el era pus în genunchi și obligat să sărute fundul gol al unui reeducat și pus să spună că acel fund era o icoană și să îl sărute. El trebuia să o numească pe Sfânta Fecioară “o curvă” și pe Iisus să Îl numească “marele idiot răstignit pe cruce.” Dacă se știa că victima își iubește părinții, Țurcanu îl provoca

⁸⁰Sfântul Dimitrie al Rostovului, *Învățăături și pravile de rugăciune. Calea împărătească* (Editura Sophia, 2011).

⁸¹Virgil Ierunca, *Fenomenul Pitești* (Paris, 1981), p. 37.

⁸²A se vedea Constantin Galeriu, *Rugăciunea Tatăl nostru* (Editura Arhiepiscopiei Târgoviște, 2018).

aşa: spune-mi X cum te-ai culcat cu mama ta? Sau spune-mi cum l-ai prins pe tatăl tău violând-o pe sora ta? Victima după ce îndura purgatoriul “reeducării” nu era niciodată abandonată ci era adusă în casta executorilor.”⁸³

Avem mai sus o blasfemie la adresa lui Dumnezeu Tatăl prin luarea în derâdere a icoanelor. Se poate vedea aici evident un demonism uman care este:

- irațional,
- furibund,
- plin de ură,
- un sacrilegiu
- și o luare în deșert a numelui lui Dumnezeu Tatăl.

Aceste lucruri aveau loc destul de des în închisorile comuniste în care religia și credința din inimile și mințile deținuților trebuia să fie extirpată total și deplin. Comuniștii nu au fost persoane care au ținut ateismul numai pentru ei ci au militat pentru ca ateismul să ajungă în toată lumea. Aceasta fiindcă este bine să știm că comunismul a fost unul al unui ateism militant după cum a fost și întemeietorul său Karl Marx.⁸⁴

O altă blasfemie din închisorilor comuniste o avem descrisă de Alin Mureșan: “deținuții erau înfricoșați de spectacolele religioase și de liturghiile negre făcute de Paști sau de Crăciun. Cu aceste ocazii studenții la teologie aveau cel mai mult de suferit fiind îmbrăcați ca “Hristoși” în reverende îmbibate în fecale. Ei erau forțați să se “împărtășească” cu urină și fecale și în loc de cruce un penis făcut din săpun era obligatoriu să fie sărutat. Dimpreună cu acestea erau cântate imnuri cu cuvinte vulgare, în care cel mai obișnuit erau cuvinte de insultă la adresa lui Hristos și a Sfintei Maria. Uneori deținuții erau dezbrăcați de tot.”⁸⁵

Ei bine ceea ce trebuie să știm este că torționarii din închisorile comuniste nu au fost posedați de demoni fiindcă posedații nu mai sunt în controlul propriilor:

- acțiuni,
- fapte,
- gânduri
- și personalitate.

Este evident că trebuie să fim mai atenți cu aceste cazuri de blasfemie din închisorile comuniste. Aceasta fiindcă acești torționari trebuie să știm că au ajuns la un grad de deumanizare cum rar este întâlnit în istoria umană. Aceasta fiindcă se pare că acestor torționari blasfemia:

- îi satisfăcea,
- îi mulțumea,
- îi gratifica
- și îi bucura.

Știm că torționarii erau de cele mai multe ori oameni fără de studii dar ceea ce este cel mai evident este că ei erau cât se poate de interesați de religie pe care o defăimau cu orice ocazie.⁸⁶

Ceea ce trebuie să evidențiem aici este că sunt atei care nu blasfemiază în adevăratul sens al cuvântului. Ei sunt unii care merg pe știință și spun că fiindcă Dumnezeu nu poate să fie văzut ei bine înseamnă că El nu există. Acest lucru trebuie să știm că este mai mult un ateism pasiv. Există însă un al doilea grad de atei care sunt atei activi. Pe aceștia i-am întâlnit în închisorile comuniste. Ateii activi sau militanți nu sunt mulțumiți numai cu faptul că ei sunt atei ci vor să îi facă și pe cei din jurul lor - sau dacă este posibil pe toată lumea - să devină atei.

Trebuie să fim unii care să ne dăm seama de această diferență fiindcă există aici o mare deosebire. Ateii de obicei sunt unii care merg după știință. Tot ceea ce nu poate să fie demonstrat științific nu este crezut. Ei bine nici Dumnezeu nu este un lucru științific și prin urmare nu are rost să credem în Dumnezeu. Se poate vedea că torționarii din închisorile comuniste au fost persoane care au ajuns la un asemenea grad de răutate că ateismul era prea puțin pentru ei și așa că au ajuns să recurgă la blasfemie. Trebuie să știm că ateismul și blasfemia au mai multe lucruri în comun dacă răutatea este una care le dublează. Se pare că în ceea ce îi privește pe torționari acest lucru a fost cât se poate de efectiv. Iată o altă mărturie a lui Alin Muntean: “piese de teatru sexuale au fost de asemenea jucate la ordinele lui Țurcanu. În Vinerea Mare el desemna rolurile: Maria Magdalena îi făcea o felație

⁸³Ion Bălan, *Regimul de lagăr din România 1945-1964* (Fundatia Academia Civică, 2000) p. 225.

⁸⁴A se vedea Paul Kengor, *The devil and Karl Marx: Communism long's march of death, deception and infiltration* (Tan books, 2020).

⁸⁵Din Alin Muntean, *Pitești. Cronica unei sinucideri asistate* (București, 2008).

⁸⁶https://ro.wikipedia.org/wiki/List%C4%83_de_tor%C8%9Bionari_ai_Securit%C4%83%C8%9Bii (accesat pe 15.02.2022). La adresa de mai sus găsim o listă a principalilor torționari din închisorile comuniste din România.

asinului, Iosif sodomiza măgarul, care stătea cu botul în poalele “Fecioarei Maria curva” care era concomitent sodomizat de Iisus. Cei reeducați, conduși de Țurcanu, arătau o ură diabolică în a își bătea joc de credincioși pe care îi denuceau ca “mistici.” Astfel de scene aveau un efect teribil asupra victimelor, care drept regulă își găsească singura mângâiere în credință. Totuși după ce participau la aceste liturghii negre, toată credința lor era cutremurată din temelii.”⁸⁷

Toate aceste lucruri trebuie să știm că nu au avut loc departe de noi în sens temporal. Au avut loc în secolul XX în care comunismul a fost cu adevărat o mare maladie. În prezent suntem în mare vindecați de comunism însă ceea ce trebuie să știm este că traumele istorice au rămas. Aceasta fiindcă aceste blasfemii din închisorile comuniste au arătat:

- când de jos,
- cât de depravat,
- cât de grave
- și cât de josnice

au putut să fie unele persoane. Parcă ele și-au pierdut ultima fărâmbă de umanitate.

Nu greșim dacă spunem că blasfemia ajunge să îl dezumanizeze pe om. De ce? Fiindcă trebuie să știm că nici măcar animalele nu blasfemiază. Totuși omul ajunge să blasfemieze și când o face o face într-un mod grosolan.

Blasfemia prin urmare deși pretinde că este rațională în realitate este:

- irațională,
- absurdă,
- ridicolă,
- illogică
- și fără de sens.

Acolo unde are loc trebuie să știm că blasfemia are un chip:

- monstruos
- și hidos.

Aceasta fiindcă ea este una care evident că ne face să fim oameni care să devin grosieri. În nici un caz nu se poate vorbi în cadrul blasfemiei de:

- blândețe,
- gingășie,
- delicatețe,
- noblețe
- sau verticalitate.

Blasfemiatorul este exponentul celui mai cras demonism uman. El este unul care deși se face că nu știe de fapt este asemenea demonilor.⁸⁸

Blasfemiatorul în istorie trebuie să știm că este întotdeauna o persoană:

- hidoasă,
- grotescă,
- josnică,
- meschină
- și monstruoasă.

Aceasta fiindcă trebuie să știm că blasfemiatorii nu mai judecă normal ci sunt persoane în care răutatea a ajuns să fie așa de mare că nu mai au nici un fel de naturalețe în ei. Ei cred că este natural și firesc să fi blasfemiatoriu dar în sinea lor trebuie să știm că ei sunt conștienți că au devenit nebuni și că nu mai este cale de întoarcere pentru ei.⁸⁹

⁸⁷Din Alin Muntean, *Pitești. Cronica unei sinucideri asistate* (București, 2008).

⁸⁸Nu este de mirare că liturghia neagră satanistă a fost la fel de bine prezentă în temnițele comuniste în care am văzut că tot ceea ce este sfânt pentru creștinism a fost parodiat și ridicularizat. Trebuie să știm aceste lucruri fiindcă sunt mulți care nu mai vor să își aducă aminte de blasfemiile care au avut loc în temnițele comuniste. Sunt mulți în zilele noastre care chiar au un fel de “nostalgie” față de vremurile de glorie ale comunismului. Ei bine dacă le vom spune despre aceste blasfemii din închisorile comuniste mai pot ei să fie nostalgici cu privire la comunism? Evident că nu. Ateismul comunist trebuie să știm că nu a fost unul pasiv ci a fost activ fiindcă fost blasfemiatoriu.

⁸⁹A se vedea Michael H. Stone, *Anatomy of evil* (New York, 2017).

Doi creștini buni prieteni s-au întâlnit și discutau.

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Și ce mai faci?
- Eu bine.
- Frumos.
- Dar tu?
- Îngrijorat, foarte îngrijorat.
- De ce?
- De lumea asta.
- Păi ce este cu lumea?
- Am impresia că se duce totul pe râpă.
- Adică?
- Lumea devine din ce în ce mai rea.
- Asta o știu și eu.
- Dar nu la cotele la care a ajuns azi.
- Ce te face să spui asta?
- Faptul că oamenii au ajuns să facă lucruri urâte de tot.
- Cum ar fi?
- Tu ai auzit ce film s-a făcut în America?
- Nu.
- S-a produs un film la care îi spune: Iisus homosexualul.
- Cum?
- Cum auzi.
- Nu îmi vine să cred.
- Bine ai face dacă ai crede.
- Este o blasfemie.
- Sigur că este.
- Păi și cine a făcut acest film?
- Unul pe nume Paul McAroni.
- Nu am auzit de el.
- Nici nu trebuie.
- Și ce este cu acest film?
- Este scurt.
- Cât timp ține?
- 34 de minute.
- Înțeleg.
- Tu îți dai seama la ce nivel deplorabil am ajuns?
- Îmi dau seama.
- Să ajungi să faci un film în care să spui că Iisus a fost homosexual?
- Asta așa este.
- Cum am spus ne ducem de râpă.
- Dar care este acțiunea filmului?
- Acțiunea începe într-un motel departe de Nazaret unde Iisus și Iuda au o aventură.
- Înțeleg.
- Ei bine lucrurile încep să se deprecieze.
- De parcă ele nu ar fi destul de depreciate nu?
- Așa este.
- Și ce urmează?
- În scenă intră Maria, Iosif și romanii.
- Care ce fac?
- Îl determină pe Iuda să își trădeze iubitul.

- Pe Iisus?
- Da.
- Aiurea.
- Este.
- Îmi dau seama.
- Și în cele din urmă romanii ajung să pedepsească pe toată lumea.
- De ce?
- Fiindcă au voit să îi transforme pe toți în homosexuali.
- Groaznic.
- Da bunul meu prieten.
- Oamenii care fac astfel de filme ar trebui să fie pedepsiți aspru.
- Nu există o lege împotriva blasfemiei.
- Nu știam.
- Ba da.
- Și eu care credeam în bunătatea oamenilor.
- Să nu fim naivi.
- Așa este.
- Și încă ceva.
- Ce?
- Filmul se vrea o comedie.
- Comedie?
- Da.
- Halal comedie.
- Așa este.
- Totuși Biserica ar trebui să ia niște măsuri cu privire la astfel de lucruri.
- Au fost și situații în care a luat.
- Când?
- Biserica Ortodoxă din Grecia l-a anatemizat pe Nikos Kazantzakis.
- De ce
- Fiindcă după romanul său s-a făcut filmul: Ultima ispită a lui Iisus Hristos.
- Da. Cred că am auzit ceva.
- Și acolo lucrurile sunt cu susul în jos.
- Deci Biserica poate anatemiza pe cei care blasfemiază?
- Cum să nu.
- Asta este bine.
- Ceea ce este cel mai trist este că cei anatemizați nu prea țin cont de Biserică.
- Da, în cele din urmă ei sunt blasfemiatori.
- Vezi?
- Eu zic să nu îți faci inimă rea cu privire la acest film.
- De ce?
- Fiindcă nu tu vei da seama de această blasfemie.⁹⁰

După cum am putut vedea comunismul a fost un regim în care blasfemia a fost o adevărată virtute. Nu trebuie să uităm acest lucru fiindcă sunt destui de mulți ideologi și în zilele noastre în estul Europei care încă mai fac apologia comunismului. Ceea ce se poate vedea este că sunt și regimuri politice cu susul în joc care ajung să modifice ceea ce este normal și firesc și blasfemiază și hulesc la adresa lui Dumnezeu. Am vorbit prin urmare în rândurile de mai sus că blasfemia este un lucru care ajunge să se manifeste irațional și monstruos în om și îl face pe acesta să se comporte în cel mai grosier mod. Noi creștinii ortodocși ne dăm seama că un blasfemiatorul dacă nu se pocăiește se va damna la iad. Totuși sunt puțini blasfemiatori care se pocăiesc fiindcă ei sunt oameni care sunt exponenții unui demonism uman din care nu mai există scăpare.⁹¹

⁹⁰<https://www.imdb.com/title/tt4977548/> (accesat pe 15.02.2022).

⁹¹A se vedea Părintele Rodion, *Oameni și demoni* (Galați, 2021 reeditare).

BLASFEMIA CA PĂCAT GRAV ȘI PĂCAT DE MOARTE

Se spune că într-o mănăstire era un părinte care avea obiceiul să tot spună din senin:

- Nu mă învoiesc! Nu mă învoiesc!

Mulți călugări au fost cât se poate de scandalizați de acest comportament. Aceasta fiindcă călugărul nostru avea obiceiul ca din senin să spună:

- Nu mă învoiesc! Nu mă învoiesc!

Acest părinte avea un ucenic. Ucenicul era intrigat de comportamentul părintelui său și într-o zi l-a întrebat:

- Părinte pot să vă întreb ceva?

- Da.

- De ce tot spuneți: nu mă învoiesc, nu mă învoiesc?

- Aaa, asta vroiai să știi?

- Da.

- Este din pricina gândurilor.

- Adică?

- Când îmi vine un gând rău spun:

- Nu mă învoiesc, nu mă învoiesc.

- Și gândul rău pleacă?

- Da.

- Acum înțeleg.

- Mă bucur fiul meu.⁹²

Întâmplarea de mai sus vorbește prin sine și ne sune că păcatul întotdeauna începe în gândul omului sau mai bine spus în sufletul omului. Dacă sufletul este câștigat pentru păcat ei bine trupul va urma fără de nici o problemă.

Ei bine trebuie să știm că germenii blasfemiei întotdeauna îi vom găsi în sufletul omului. Acești germeni sunt de mai multe feluri:

- nemulțumire,

- dezamăgire,

- regrete,

- înrăire

- sau deziluzie

sunt cu toate începuturi ale blasfemiei. Cei mai mulți oameni nu sunt preocupați de blasfemie și de multe ori se întâmplă ca ei să ajungă la blasfemie fiindcă sunt unii care nu mai știu ce trebuie să facă să se elibereze de blasfemie.

Blasfemia trebuie să știm că poate începe prin gânduri simple și cât se poate de justificate: dacă Dumnezeu Tatăl este bun și iubitor atunci de ce există moarte și suferință în lume? De ce nu pot să Îl văd pe Dumnezeu pentru ca să Îi spun problemele mele? Unde este Dumnezeu atunci când îmi este greu?

Ceea ce trebuie să știm este că aceste gânduri pot să fie inspirate de demoni dar la fel de bine pot să fie unele care vin de la om fiindcă acesta este unul care a început încline spre rău și spre facerea răului. Totuși trebuie să știm că niciodată blasfemia nu se manifestă independent de voința omului. Aceasta fiindcă pentru a se ajunge la blasfemie omul trebuie să consimtă cu mintea și voința la blasfemie. Tot Sfântul Dimitrie al Rostovului spune în acest sens foarte inspirat: “ce au izbândit cei doi bătrâni spurcați care s-au sculat asupra curatei Susana, poftind să o pângărească? Nimic nu au izbândit, fiindcă Susanei nu i-a pasat de ei și nu s-a învoit cu spurcata lor poftă. Nici gândurile spurcate și hulitoare nu vor avea nici o izbândă dacă nu ne vom învoi cu ele, ci le vom disprețui.”⁹³

Cei care blasfemiază de cele mai multe ori sunt unii care nu sunt mulțumiți să țină blasfemia numai pentru ei ci ajung să o facă:

- publică

⁹²Din Sfântul Dimitrie al Rostovului, *Învățăături și pravile de rugăciune. Calea împărătească* (București, 2017).

⁹³Din Sfântul Dimitrie al Rostovului, *Învățăături și pravile de rugăciune. Calea împărătească* (București, 2017).

- și cunoscută.

Acesta fiindcă sunt mulți blasfemiatori care de fapt ajung să se considere:

- un model,
- un reper,
- un exemplu
- și cine va demn

de a fi urmat.

Blasfemiatorii sunt unii care pretind că au dovezi prin care Îl acuză pe Dumnezeu de tiranie și de răutate. Ei bine acest lucru trebuie să știm că îl face și diavolul. Să fie omul atât de josnic că face ceea ce face diavolul? Ei bine de multe ori acest lucru are loc și cea ce este cel mai trist este că ei sunt mândrii de blasfemiile lor. Evident că ei sunt oameni fără de Dumnezeu în care morala nu mai contează deloc.

Totuși trebuie să știm că sunt și oameni răi - cum sunt criminalii - care deși fac mari răutăți totuși nu ajung la blasfemie. Aceasta fiindcă ei nu vor să creadă că Dumnezeu trebuie să fie implicat în faptele lor. Dumnezeu Tatăl stă în cer sus cu treaba Lui și noi aici pe pământ putem face câte rele voim. Prin urmare trebuie să știm că blasfemia este un lucru care are o anumită:

- particularitate,
- specificitate,
- proprietate
- și caracteristică.

Totuși se poate spune că blasfemiatorul deși nu i-a nici o viață este la fel de vinovat ca un criminal. Aceasta fiindcă el ajunge să nege pe Cel care i-a dat viață și care îl menține în viață.

Când am purces la scrierea acestei cărți am fost conștienți că nu trebuie să intrăm în dialectica blasfemiei care este una decadentă. În curentul decadentist din pictură trebuie să știm că se poate ajunge foarte ușor de blasfemie. Se știe că una dintre cele mai cunoscute picturi ale decadentismului ne prezintă o crucificare care nu este cu Hristos pe cruce ci cu o femeie nud.

Ceea ce trebuie să fim conștienți este că deși în aparență nu este așa trebuie să știm că blasfemia este decadentă. Este o decadentă:

- lentă,
- premeditată,
- grosieră
- și morbidă.

Blasfemia este mordidă fiindcă sufletul celui care blasfemiază este mort. Nu se mai poate vorbi în nici un fel de viață în sufletul blasfemiatorului.⁹⁴

Este adevărat că în societatea noastră contemporană nu sunt prea mulți care sunt preocupați de blasfemie și nici nu vor să știe de ea. Acesta fiindcă acești oameni sunt unii care nu vor să fie profunzi și nici unii care să judece lucrurile temeinic. Iată ce spunea Sfântul Dimitrie al Rostovului: “cei care sune tulburați de gândurile hulitoare care vor să scape de ele, să știe bine că nu sufletul lor este vinovat de gândurile acestea, ei dracul cel necurat, care l-a zis oarecând însuși Domnului: acestea toate Ți le voi da Ție dacă vet cădea înaintea mea și Te vei închina mie (Mt. 4, 9). De aceea și noi, defăimându-l și nesocotind gândurile de hulă pe care el le strecoară în mintea noastră, să i spunem: „Piei, satano (Mt. 4, 10): Domnului Dumnezeului meu voi sluji, nu ție, iar hula ta să se întoarcă asupra capului tău și în veacul de acum, și în cel viitor, amin!”⁹⁵

Blasfemia trebuie să știm că poate să fie:

- imprevizibilă,
- spontană
- și năprasnică.

Deși în cele mai multe cazuri blasfemia este dublată de sentimente de:

⁹⁴Asemenea diavolilor trebuie să știm că și blasfemiatorii sunt unii care pot fi mari ideologi. Ei sunt unii care:

- meditează
- și contemplă

la noi moduri de a blasfemia și chiar cum blasfemia poate să devină un mod de viață. Blasfemiatorii sunt prin urmare unii care trebuie să știm că se văd pe sine ca mari eroi care au curajul să spună lucrurilor pe nume: Dumnezeu nu există și chiar dacă există nu avem nevoie de El. Putem să trăim bine și liniștiți și fără de Dumnezeu.

⁹⁵Din Sfântul Dimitrie al Rostovului, *Învățăături și pravile de rugăciune. Calea împărătească* (București, 2017).

- îndoială,
- necredință
- deznădejde
- și lipsă de perspectivă

ei bine sunt și cazuri de oameni care ajung la blasfemie dintr-o dată. Acest fel de blasfemie năprasnică trebuie să știm că este una care poate surveni din cauza:

- un necaz,
- a unei boli,
- unei pierderi a unei persoane dragi,
- a unei nereușite
- sau a unei mari dezamăgiri.

Biserica Creștin Ortodoxă trebuie să știm că are înțelegere față de astfel de manifestări blasfemiatorii. Aceasta fiindcă trebuie să știm că oamenii sunt slabi în credință și de multe ori ajung să facă lucruri pe care mai apoi le vor regreta.

Sunt oameni prin urmare care dacă la un anumit moment din viața lor au dat de greu ei bine mai apoi vor ajunge să se pocăiască și să plângă pentru blasfemia lor.

Că blasfemia poate să apară dintr-un exces de imaginație nu este nici îndoială. Iată ce spunea Evagrie Ponticul: “nu da mândriei sufletul tău și nu vei vedea imaginații înfricoșătoare. Fiindcă sufletul celui mândru e părăsit de Dumnezeu și se face bucurie demonilor. Noaptea visează mulțime de fiare sălbatice care vin peste el, iar ziua e tulburat de gânduri de spaimă. Când doarme, se scoală neconținut, iar când priveghează se înspăimântă de umbra unei păsări. Până și foșnetul unei frunze îl înfricoșează pe cel mândru, iar zgomotul apei îi frânge sufletul. Căci acela care chiar și numai puțin timp s-a împotrivit lui Dumnezeu, tăgăduind ajutorul Lui, va fi mai apoi înfricoșat de nălucirile unor lucruri umile.”⁹⁶

Ce trebuie să reținem este că sunt oameni care de multe ori fără să își dea seama acordă drepturi demonilor. Acesta fiindcă ei ajung să se învoiască cu gândurile:

- rele,
- de hulă,
- viclene,
- de necredință
- și de lene.

Aceste gânduri sunt la început inofensive însă pe parcursul timpului ele vor crește în suflet și pot să ajungă la gânduri de blasfemie.

Cu privire la blasfemie opiniile sunt împărțite. Sunt părinți duhovnicești care susțin că blasfemia nu mai are cum să se ierte și alte opinii care susțin că din contră dacă omul se pocăiește sincer și curat blasfemia poate să fie iertată.

Poate să fie iertată blasfemia? Depinde de cât de gravă este. Sunt blasfemii mai mici și blasfemii mai mari. Totuși în mare trebuie să credem că cei care au ajuns la blasfemie au cam rupt-o cu Dumnezeu Tatăl în această lume. De ce? Fiindcă în sine blasfemia este de natură satanică ori știm că între Dumnezeu Tată și satan nu mai este nici o legătură. Ca să vorbim în termenii societății publice trebuie să știm că blasfemia este un scandal al credinței. La fel cum viața publică este afectată de scandaluri, ei bine la fel de bine și blasfemia ne afectează sufletele și cea ce este și mai trist este că îi afectează și pe cei de lângă noi. Sfântul Dimitrie al Rostovului spune: “să încetăm a ne osândi aproapele și să nu ne temem de gândurile de hulă, fiindcă osândirea le pricinuieste pe acestea. Omul care stă într-o odaie închisă aude cum stau de vorbă oamenii care trec, dar el nu stă de vorbă cu dânșii: si sufletul aude hulele diavolești, pe care i le spun gândurile trecând, dar dacă nu ia aminte la ele și nu-i pasă de ele și nu stă de vorbă cu de rămâne liniștit, nu este tulburat, pe când cel care vrea să se lupte cu ele va fi doborât până la urmă de către ele.”⁹⁷

Un marinar discuta cu căpitanul său.

- Și cum mai sunteți domnule căpitan?
- Bine mulțumesc de întrebare.

⁹⁶Avva Evagrie Ponticul – *Monahul sau Făptuitorul (Praktikos) – o sută de capitole despre viața duhovnicească*, Editura Deisis, 2016, p. 103-104.

⁹⁷Din Sfântul Dimitrie al Rostovului, *Învățăături și pravile de rugăciune. Calea împărătească* (București, 2017).

- Mă bucur.
- Dar tu cum ești?
- Și eu sunt bine.
- Frumos.
- Nu am cum să nu fiu bine fiindcă am un căpitan așa ca dumneavoastră.
- Adică?
- Sunteți un foarte bun marinar și lider.
- Mă măgulești sau mă lingusești?
- De ce să vă linguesc domnule căpitan?
- Poate ai tu motivele tale.
- Nu, sunt sincer.
- Mă bucur.
- Contează ce personalitate are căpitanul.
- Asta este adevărat.
- Păi vedeți?
- Totuși navigatul pe mare poate să fie periculos.
- Dacă vine vreo furtună?
- Da.
- Așa este.
- Uite o să îți spun o întâmplare care a avut loc în anul 1728.
- Despre ce?
- Despre un călător pe nume Van Hoorn.
- Nu am auzit de el.
- Acesta s-a suit pe o corabie dintr-un port din Olanda.
- Să meargă unde?
- Nu se știe.
- Dar ce se știe?
- Se știe că la puțin timp după plecarea din port pe mare s-a pornit o mare furtună.
- Și?
- Ei bine toată lumea de pe corabie a început să se teamă.
- Îmi dau seama.
- Van Hoorn însă i-a scandalizat pe toți.
- De ce?
- Fiindcă a început să blasfemieze la adresa lui Dumnezeu.
- De ce?
- Fiindcă spunea el că Dumnezeu este vinovat de această furtună.
- Și?
- Van Hoorn a început să blesteme și să înjure pe Dumnezeu.
- Urât.
- Spunea că este vina lui Dumnezeu pentru acea furtună.
- Dar nu este vinovat Dumnezeu, i-au spus oamenii.
- Cum să nu? El ne-a adus această furtună.
- Și ce a mai spus?
- Hei tu Dumnezeule asta este puterea Ta să ne aduci la moarte?
- Greșit ce a făcut.
- Van Hoorn a mai spus:
- Asta este puterea Ta? Puterea unui cocoș?
- Da, lucrurile au degenerat.
- Toată lumea din corabie se ruga la Dumnezeu.
- De ce tu te rogi și tu? I-a spus un pasager lui Van Hoorn.
- Aici nu este nevoie de rugăciune. Dacă Dumnezeu vrea să ne doboare să ne doboare. Auzi Tu Dumnezeule de ce nu vrei să distrugi această corabie?
- Da, îi provoca pe Dumnezeu.

- Ei bine vântul a început să suflete tare și Van Hoorn a început să strige:
- Pleacă de aici diavole!
- A trecut în celalaltă extremă.
- Apoi a spus:
- Dumnezeu dacă ai atât de multă ură de ce nu îi lovești pe acești marinari?
- L-a provocat pe Dumnezeu?
- Da.
- Și cum s-a terminat.
- Se pare că corabia nu a pățit nimic.
- De ce?
- Fiindcă avem o mărturie că după ce corabia a acostat Van Hoorn a fost predat autorităților.
- De ce?
- Fiindcă a blasfemiât.
- Cum adică?
- Păi a ajuns să se pună pe sine mai presus de Dumnezeu.
- Da, îi ordina lui Dumnezeu ce să facă.
- Așa este.
- Totuși avem aici o blasfemie într-o situație dificilă.
- Asta așa este.
- Și căpitane ce credeți: o astfel de blasfemie se iartă?
- Depinde cât de mult se pocăiește cel în cauză.
- Van Hoorn s-a pocăit?
- Cred că da.
- Poat și fiindcă i-a fost frică de autorități.
- Așa este.
- Oricum povestea este bună.
- Are și mult tâlc.
- Da. Oamenii slabi în credință fac multe gafe când dau de greu.
- Adică ce i-a folosit lui Van Hoorn să blasfemieze?
- Poate el credea că se descarcă nu?
- Nu este și rugăciunea o formă de descărcare?
- Este.
- Și atunci?
- Unii oameni sunt mai vulnerabili.
- Sunt de acord.
- Ei vor să exprime ce simt.
- Da. Dar la ce folos? Dacă corabia era să se scufunde se scufunda și fără de blasfemiile lui.
- Asta așa este.
- Deci vezi că blasfemia nu ajută.⁹⁸

Este adevărat că într-o situație în care lucrurile din jurul nostru se precipită nu putem să stăm fără să facem nimic. Însă trebuie să știm că agitarea lucrurilor din jurul nostru pe unii îi duce la blasfemie în timp ce pe alții la rugăciune. Care este cea mai bună alternativă? Este evident că rugăciunea. Aceasta fiindcă trebuie să știm că ea este una care ne face să fim liniștiți. Exemplul lui Van Hoorn ne spune că în nici un fel nu:

- răzvrătirea,
- rebeliunea
- și blasfemia

împotriva lui Dumnezeu Tatăl nu rezolvăm mai nimic într-o situație dificilă.⁹⁹

Blasfemia trebuie să știm că are cauză de cele mai multe ori mândria umană care este una care ne spune că trebuie să fim unii care să ne ridicăm mai presus de voia lui Dumnezeu Tatăl când situația o cere. Sfântul Ioan

⁹⁸ David Nash, *Blasphemy in the Christian world: a history* (Oxford, 1997), p. 13.

⁹⁹ A se vedea John Breck, *Unde este Dumnezeu atunci când avem nevoie de El?* (Editura Patmos, 2007).

Scărarul spunea cât se poate de bine: „începutul mândriei este sfârșitul slavei deșarte; mijlocul este disprețuirea aproapelui, nerușinată lăudăroșenie cu ostenele proprii, iubirea laudei, urărea muștrării; sfârșitul este respingerea ajutorului lui Dumnezeu, încrederea în forțele proprii, însușirea năravurilor drăcești.”¹⁰⁰

Ceea ce se poate vedea în cazul celor care blasfemiează este că de cele mai multe ori ei pur și simplu nu mai au noțiunea de păcat. Omul trebuie să fie conștient de ceea ce este păcatul dacă vrea să nu mai blasfemieze. Ei bine acest lucru nu are loc în cazul blasfemiatorului care se consideră pe sine o persoană:

- liberă,
- emancipată,
- curajoasă
- și îndrăzneată.

După cum am spus blasfemiatorii se văd pe sine ca oameni foarte curajoși fiindcă ei sunt unii care spun lucrurilor pe nume și nu sunt posaci la fel ca modul în care sunt unii creștini ortodocși.

Să fie vorba de curaj în cazul blasfemiatorilor? Sfântul Atanasie Sinaitul este de altă părere. Iată ce ne spune el: “gândul acesta se întâmplă multora din mândria lor, Dumnezeu îngăduind satanei să îi ispitească pe ei, pentru ca, smerindu-se, să vină la pocăință, lepădând cugetul înalt. Iar altora care sunt evlavioși și iubitori de Dumnezeu un asemenea cuget le vine din pizma diavolului. Fiindcă și unii cuvioși și virtuoși și nevoitori încercați, care petrec în pustie, se întâmplă uneori să cadă în acest gând.”¹⁰¹

Blasfemia prin urmare este un gând care apare de cele mai multe ori în inimile și mințile oamenilor din cauza mândriei. Blasfemiatorii se văd pe sine ca unii care sunt capabili:

- să Îl judece,
- să Îl evolueze,
- să Îl tragă la răspundere
- și să Îi analizeze deciziile și lucrările

Lui Dumnezeu Tatăl.

Este cu adevărat scandalos să știm de aceste lucruri însă nu trebuie să ajungem să supra-apreciem pe om. Aceasta fiindcă am putea să fie foarte dezamăgiți.

Este foarte adevărat că raportat la umanitate blasfemitoarii sunt minoritari dar de multe ori ei exprimă gândurile tainice ale unor mase largi de oameni. Ceea ce ne spune tot Sfântul Atanasie Sinaitul este că atunci când ești luptat de gândul blasfemiei trebuie să ajungi să îl mărturisești mai ales duhovnicului fiindcă în acest mod vei ajunge să te eliberezi: “cel mai cumplit lucru în războiul acesta este că nimeni care este ispitit astfel de vrăjmașul, nu îndrăznește să mărturisească deplin gândul acela urechilor omenești, socotind că nici un alt om din lumea aceasta nu are asemenea cugete spurcate și hulitoare. Căci dacă și ucidere ar face cineva sau orice alt păcat rău, îndrăznește să mărturisească aproapelui un asemenea gând sau păcat. Dar când omului îi veneau în minte aceste cugete, socotea că îndată pământul își va deschide gura lui și îl va înghiți sau foc din cer va coborî și îl va mistui. De aceea unii, ispitiți fiind de acest gând, se topeau pe picioare din pricina mulței și nespusei întristări și deznădăjduiri și descurajări, se schimbau și se vestejeau la față și la trup, ostentindu-se cu tot chipul nevoinței și ostenelelor, cu postiri și dormit pe jos, dar să se izbăvească de gândul acela nu puteau, neînțelegând că orice om care este credincios și creștin adevărat din tot sufletul este nevinovat și neosândit de ispita aceasta.”¹⁰²

Sunt mai mulți creștini ortodocși autentici și adevărați care la un anumit moment din viața lor ajung să aibă gânduri de blasfemie și nu știu de ce. Ei se poate spune că ajung să simtă în inima un fel de tendință centrifugă:

1. primul lor impuls este să Îl iubească pe Dumnezeu din toată inima
2. și al doilea impuls care este aproape inconștient este să Îl blasfemieze pe Dumnezeu Tatăl.

Ceea ce trebuie să știm este că diavolii pot foarte bine să pună în inima noastră gânduri de blasfemie. De ce? Fiindcă blasfemia este un gând păcătos care duce la ruperea legăturii cu Dumnezeu. Astfel nevoitorul de multe ori se umple de gânduri de blasfemie care în spun:

- nu are rost să te nevoiești fiindcă Cel pentru care te nevoiești (Dumnezeu Tatăl) nici măcar nu Îl vezi,
- nu are rost să te nevoiești fiindcă te vei ofili trupește ca o floare,

¹⁰⁰ Ioan Scărarul – *Scara Raiului*, (Editura Învieirea, Arhiepiscopia Timișoarei, 2007), p. 272

¹⁰¹ <https://sfintiiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasie-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹⁰² <https://sfintiiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasie-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

- nu are rost să te nevoiești fiindcă nu este sigur că vei fi răsplătit pentru nevoințele tale etc.

Aceste gânduri pot să apară în inima și mintea celor avansați duhovnicește și în cele din urmă să îi arunce în blasfemie.

Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea foarte bine în acest sens: “Cei care sunt tulburați de gândurile hulitoare, care vor să scape de ele, să știe că nu sufletul lor este vinovat de gândurile acestea, ci dracul cel necurat, care I-a zis oarecând Însuși Domnului: *acestea toate Ți le voi da Ție dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie* (Mt. 4, 9). De aceea și noi, defăimându-l și nesocotind gândurile de hula pe care el le strecoară în mintea noastră, să-i spunem: „*Piei, satano* (Mt. 4, 9): Domnului Dumnezeuului meu voi sluji, nu ție, iar hula ta să se întoarcă asupra capului tău și în veacul de acum, și în cel viitor, amin!”¹⁰³

Este prin urmare adevărat că sunt mai mulți mari nevoitori creștin ortodocși pe care diavolul ajunge să îi ispitească prin blasfemie. Aceasta se leagă cel mai mult de cele mai:

- negre,
- urâte
- și pierzătoare

de suflet gânduri pe care le poate avea cineva.

Totuși, ceea ce trebuie să știm este că este o mare diferență dintre a blasfemia cu gândul și a blasfemia cu fapte. Sunt mulți care au gânduri de blasfemie și uneori se învoiesc cu ele. Aceasta fiindcă ei sunt biruiți de diavol. Totuși trebuie să știm că acesta nu este un păcat la fel de mare ca blasfemia cu fapta. De ce? Fiindcă blasfemiatorul cu fapta ajunge să facă orori din cele pe care le-am menționat mai sus în închisorile comuniste din România secolului XX.

Că diavolul este cauza la mai multe blasfemii din lumea noastră ne-o spune tot Sfântul Atanasie Sinaitul: “cum este cu putință să ne închinăm lui Dumnezeu și în același timp să Îl hulim? Este limpede că Lui ne închinăm, pe El Îl slăvim, pe El Îl chemăm în ajutor, la El alergăm, pe El singur Dumnezeu Îl cunoaștem, pentru El pătimim rele, pentru dragostea Lui suntem pedepsiți de dușmani și pentru credința în El suferim prigoană, pentru El am lăsat case și părinți, și mame, și frați, și surori, soții și copii și însuși trupul nostru îl dăm cu râvnă pentru El la chinuri și la mucenicie. Cum atunci este cu putință ca noi să Îl hulim sau să Îl ponegrim pe Dumnezeul nostru pentru Care în fiecare zi murim? Dar cugetul acesta nu este altceva decât pizma și zavistia diavolului care vrea să ne pună piedică și să Îl lepădăm pe Dumnezeul nostru, dar nimeni, cum am spus mai înainte nu poate și să se închine lui Dumnezeu și, în același timp, să hulească. Fiindcă nici elinii, nici demonii care aruncă hulele în suflet nu îndrăznesc să hulească împotriva Lui.”¹⁰⁴

Hula sau blasfemia sunt două lucruri care sunt de cele mai multe ori identice doar că blasfemia poate să fie mult mai gravă. Blasfemiatorii după cum am spus de cele mai multe ori nu se mai pocăiesc și acest lucru îi face să fie cazuri pierdute. Ei sunt oameni care deși nu o recunosc au:

- un ego,
- un orgoliu,
- o mândrie
- și o mărire deșartă

așa de mare că ei pur și simplu nu mai vor să știe de Dumnezeu Tatăl și ajung să fie dușmanii lui.

Premiza acestei cărți este că blasfemiatorul este un dușman declarat al lui Dumnezeu Tatăl care face tot ceea ce i stă în putință pentru a Îl discredita pe Dumnezeu Tatăl. După cum ne spune tot Sfântul Atanasie Sinaitul blasfemiatorii sunt unii care stau la taclale cu diavolii și le acceptă:

- gândurile,
- sugestiile,
- ideile
- și concepțiile.

“Dacă o asemenea hula ar fi roada omului, ar fi limpede că am grăi și cu gura asemenea cuvinte. Dar acum am prefera să fim arși în foc decât să rostim acele hule cu gura noastră, de aceea, înțelegând aceasta exact și pricepând vicleșugul diavolului, să nu luăm seama la un asemenea cuget.”¹⁰⁵

Este evident că există:

¹⁰³Sfântul Dimitrie al Rostovului „Calea împărătească: învățături și pravile de rugăciune”, Ed. Sophia, 2011, pag. 156-160.

¹⁰⁴<https://sfintiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasiu-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹⁰⁵<https://sfintiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasiu-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

- o dialectică,
- o tehnică,
- o modalitate

prin care de multe ori diavolul intră în inima și gândurile oamenilor și îi aduce la blasfemie. Ei bine ceea ce trebuie să știm este că după cum ne spune sfinții părinți nu trebuie să stăm la:

- dialog,
- la taclale
- și la discuții cu diavolul

fiindcă este mai puternic în dialectică decât noi și ne biruie. Ceea ce trebuie să facem este să îl evităm pe diavol fiindcă dacă ajungem să discutăm cu el în cele din urmă ne va trage și spre blasfemie.

Cu privire la acest lucru Evagrie Ponticul spunea foarte bine: “demonul trufiei (*hyperephania*) aduce sufletului căderea cea mai grea, căci îl convinge să nu mai mărturisească ajutorul lui Dumnezeu, ci să creadă că el însuși este cauza izbânzilor sale și să se îngâmfe împotriva fraților ca unii fără minte pentru că nu știu toți despre el acest lucru. Lui îi urmează furia și înfrustrarea și răul ultim, ieșirea din minți, nebunia și mulțime de demoni văzuți în văzduh.”¹⁰⁶

Este evident că acolo unde există mândrie și orgoliu se va ajunge uneori și la blasfemie fiindcă cel mândru la un moment dat se va simți:

- amenințat,
- lezat,
- perturbat
- și deranjat

de existența lui Dumnezeu Tatăl.

După cum blasfemiatorii Îl atacă pe Dumnezeu Tatăl cu tot felul de

- blasfemii,
- hule
- și injurii

trebuie să știm că noi creștinii ortodocși avem datoria să Îl apărăm. De ce? Fiindcă atunci când de exemplul tatăl cuiva este calomniat pe nedrept ei bine fiul va veni în ajutorul părintelui lui. Este datoria noastră să ne apărăm Dumnezeul nostru de blasfemiatori.

Totuși trebuie să știm că gândurile de blasfemie nu neapărat duc la blasfemie. Aceasta dacă cel în cauză nu le primește. Iată ce spune tot Sfântul Atanasie Sinaitul: “și de aici trebuie să se încredințeze omul că asemenea ispită este străină de el, că propriile noastre patimi și propriile gânduri pe care le odrăslim în lăuntru nostru, și anume, curvia, adulterul, lăcomia pântecelui, pizma, ura, zavistia, iubirea de arginți, clevetirea, vrajba, mânia și cele asemenea cu acestea, în puterea noastră stă să le facem sau să nu le facem, să le gândim sau să nu le gândim, dar acest gând al hulei și această ispită, pentru faptul că este străin nouă și demonic, nu îl putem împiedica. Și în toate cele pe care nu le putem împiedica suntem nevinovați și neosândiți de Dumnezeu. Căci ni se va cere socoteală de la Dumnezeu numai pentru patimile și gândurile asupra cărora avem putere și stăpânire, iar nu asupra celor pe care nu le putem stăpâni și nici nu avem puterea de a le împiedica.”¹⁰⁷

Prin urmare Sfântul Atanasie Sinaitul ne spune un lucru pe care trebuie să îl reținem: gândurile de blasfemie pot să vină la cineva însă acesta nu este obligat să le primească. Dacă le primește o face din libertate și nu fiindcă a fost forțat la un asemenea act. Trebuie să vedem aceste lucruri și să le știm fiindcă sunt mulți care când sunt prinși că blasfemiază pot să dea vina chiar pe diavol. Ceea ce este bine să știm este că blasfemia chiar dacă vine de la diavol poate să fie evitată și depășită. Sfântul Ioan Scărarul spune: “mândria – scrie el- este „tăgăduirea lui Dumnezeu, născocirea diavolului, disprețuirea oamenilor, mamă a osândirii (clevetirii), odraslă a laudelor, semn al nerodirii, izgonirea ajutorului lui Dumnezeu, înainte-mergătoare a nebuniei, pricinuitoare a căderilor, cauză a epilepsiei (duhovnicești), izvor al mâniei, poartă a fățarniciei, sprijinitoare a demonilor, păzitoare a păcatelor, născătoare a cruzimii, uitare a oricărei milostiviri, contabilă aspră, judecătoare nemiloasă, vrăjmașă a lui Dumnezeu, rădăcină a blasfemiei.”¹⁰⁸

Doi pictori discutau într-o zi.

¹⁰⁶ Avva Evagrie Ponticul – *Monahul sau Făptuitorul (Praktikos) – o sută de capitole despre viața duhovnicească*, Editura Deisis, 2016, p.102

¹⁰⁷ <https://sfintiirhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasiu-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹⁰⁸ Sfântul Ioan Scărarul – *Scara Raiului*, (Editura Învierea, Arhiepiscopia Timișoarei, 2007), p. 272.

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Ce mai faci?
- Bine în mare.
- Mă bucur.
- Tu cum mai ești?
- Tot cu munca.
- Da?
- Da.
- La ce muncești?
- Am început ceva nou.
- Ce?
- Ceva minunat.
- Ce anume?
- M-am apucat de iconografie.
- Iconografie?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă mă atrage.
- Tu știi că un pictor nu este tot una cu un iconar?
- Da știu.
- Bine. Un iconar pictează numai imagini religioase.
- Așa este.
- Știam asta.
- Păi și tu ce vrei să fi?
- Adică?
- Iconar sau pictor?
- Încă nu m-am decis.
- Nu este bine.
- Totuși sunt foarte atras de icone.
- Da sunt o artă în sine.
- Icoanele sunt o modalitate de a ÎL sluji pe Dumnezeu Tatăl.
- Și de a Îl reprezenta nu?
- Da.
- Dacă îți place iconografia este bine.
- Cred și eu.
- În zilele noastre pictura a ajuns rău de tot.
- De ce?
- Fiindcă sunt mulți care pictează tot felul de blasfemii.
- Blasfemii?
- Da.
- Păi cum?
- Uite așa.
- Nu știu ce să spui.
- Uite îți voi spune un caz din Anglia.
- Te ascult.
- Tu ai citit Biblia?
- Da.
- Știi că în Biblie la un moment dat Moise îi cere lui Dumnezeu să Îl lase să Îl vadă la față?
- Da, îmi aduc aminte.
- Dumnezeu îi spune că nu va putea să îi vadă fața ci numai spatele.

- Da
- Ei bine cum crezi că s-a pictat acest lucru într-un ziar din Anglia?
- Cum?
- În loc ca Dumnezeu să îi arate spatele Său lui Moise ce crezi că îi arată?
- Nu știu.
- Fundul gol.
- Nu se poate.
- Ba se poate.
- Este scandalos.
- Mai mult decât scandalos.
- Blasfemie?
- Da.
- Nu îmi vine să cred.
- Această imagine a fost publicată un ziarist pe nume George William Foote.
- Un blasfemiator.
- Un mare blasfemiator.
- Acest Foote a voit să ridicularizeze legea blasfemiei.
- Ciudat mod de a o face.
- Da. Ziarul lui se numea Liber-cugetătorul.
- Mai bine se numea blasfemiatorul.
- Și care a fost rezultatul?
- Curtea de apel engleză i-a dat câștig de cauză.
- Nu se poate.
- Ba se poate.
- Nu îmi vine să cred.
- Da, lumea este ușor influențabilă.
- Cum să accepți blasfemia?
- Să nu îi supra-apreciem pe oameni.
- Așa este.
- Ceea ce este cel mai trist este că sunt mai mulți care se folosesc de pictură pentru a blasfemia.
- De acest lucru încep să fiu și eu conștient.
- Așa că este bine că ai ajuns să fi interesat de iconografie.
- De ce?
- Fiindcă noi pictorii trebuie să dovedim lumii că Îl slujim pe Dumnezeu Tatăl.
- Așa este.¹⁰⁹

Se poate vedea din imaginea de mai sus că blasfemia poate la fel de bine să facă uz de vulgaritate care este o modalitate de a ajunge să Îl insulti pe Dumnezeu Tatăl. Ceea ce am voit să spunem cu această carte este că blasfemia ajunsă să fie o temă periferică a lumii noastre însă dacă vom fi mai atenți vom găsi că nu este chiar așa. Sunt destui de mulți cei care blasfemiază și sunt bine mersi fără ca cineva să îi tragă la răspundere.

Diavolul pe ce avansați duhovnicești poate să îi facă să cadă prin gânduri de hulă și de blasfemie. Sfântul Atanasie Sinaitul spune foarte concludent: “așadar, nimeni dintre bărbații care sunt în trup nu poate împiedica sau stăpâni acest gând hulitor și demonic, căci demonul, fiind duh netrupesc, aruncă asemenea cuvinte în urechile sufletului nostru netrupesc care nu voiește să le audă. Așadar, omul fără să gândească el însuși aceste cugete, dar socotind că acele cuvinte fără Dumnezeu sunt ale sufletului lui, se tulbură, deznădăjduiește, este sfâșiat în două, se împrăștie, se neliniștește și se aprinde, ca și când i-ar arde conștiința, până ce își pierde cu totul nădejdea vieții și mântuirii sale.”¹¹⁰

CAPITOLUL 6

BLASFEMIA CA PERVERTIRE TOTALĂ A UMANULUI

¹⁰⁹ David Nash, *Blasphemy in the christian world: a history* (Oxford, 1997), pp. 80-81.

¹¹⁰<https://sfintiarihangel.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasiu-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

Când vorbim de oameni pervertiți mai toată lume se gândește la exemplele clasice ale istoriei: Hitler, Stalin, Mao Tze Dong, Nero, Caligula, marchizul De Sade etc. Totuși sunt puțini cei care știu nume de blasfemiatori. Aceasta fiindcă oamenii cred că în cele din urmă blasfemia este o problemă:

- privată,
- personală
- și individuală.

Adevărul este cu totul altul. Marii blasfemiatori cum au fost Nietzsche sau Cioran nu și-au ținut blasfemiile numai pentru ei. Ei au publicat mai multe cărți în care și-au făcut publice ideile. Mai mult, prin aceste cărți ei au încercat să câștige cât mai multe:

- adepți,
- fani
- și ucenici.

Cu gândurile de blasfemie după cum am putut vedea s-au luptat mai mulți sfinți părinți. Sfântul Atanasie Sinaitul spune: „și să nu își închipuie cineva că noi pentru amăgire, sau în glumă, sau cu vreun meșteșug, sau pentru mângâierea celor luptați de această ispită am spus acestea, dimpotrivă, le-am spus, ca unii care avem a da răspuns lui Dumnezeu Însuși pentru sfaturile pe care le dăm și ca unii care suntem convinși de bărbații sfinți că acesta este adevărul faptului. Despre acestea se aduce cuvânt și la vechii istorici[4], că a venit odată la preafericitul Petru, Arhiepiscopul Alexandriei, și mucenicul, cineva dintre părinții de la Schit și i-a împărtășit acest gând, tulburat fiind cumplit de el. Preafericitul Petru i-a răspuns, zicând: „Mergi, fiule, și te îngrijește de celelalte păcate ale tale, iar pricina acestui cuget și judecata lasă-le asupra mea. Căci este limpede că oricine crede din tot sufletul și se închină lui Dumnezeu nevinovat este de acest gând. Este pizma, și odrasla, și sugestia diavolului care vrea să ne împiedice și să ne facă să lepădăm lupta împotriva lui, și slujirea lui Dumnezeu și râvna față de El.”¹¹

După Sfântul Atanasie Sinaitul prin urmare gândurile de blasfemie pot să fie depășite dacă cel în cauză:

- se luptă cu ele,
- se opune lor,
- nu le primește,
- nu le acceptă,
- nu stă la discuții cu ele
- și nu le lasă să îi pătrundă

în minte.

Totuși, în această carte am voit să vorbim nu despre marii nevoitori pe care diavolul îi ispitește ci mai mult de cei care blasfemiază cu voia lor. Ei sunt persoane care trebuie să știm că sunt:

- grosiere,
- monstruoase,
- nerecunoscătoare pentru viața pe care au primit-o,
- viclene,
- bătărane
- și mândre.

Aceasta fiindcă după cum am spus blasfemia este un lucru care iese din mândria. Este mândria care îi spune blasfemiatorului că el are dreptul să Îl judece și să Îl tragă la răspundere pe Dumnezeu Tatăl.

Cu privire la acest gând al mândriei care duce la blasfemie Patericul egiptean ne spune: “Odată un frate l-a cercetat pe Avva Sisoe și i s-a destăinuit că a ajuns la măsura în care, orice ar face, își amintește continuu de prezența lui Dumnezeu. Dar Bătrânul îi spuse:

- Nu este mare lucru să fie cugetul cu Dumnezeu, ci mare este să te vezi pe tine sub toată zidirea.

Că aceasta împreună cu osteneala trupească, povățuiește la chipul smeritei cugetări.”¹²

¹¹<https://sfintiiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasie-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹²*Patericul egiptean – Ce cuprinde cuvinte folositoare ale sfinților bătrâni*, (Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2014), *idem*, p. 249.

Omul care este stăpânit de gânduri de mândrie este cât se poate de pus în fața blasfemiei. Aceasta fiindcă trebuie să știm că blasfemia este un păcat de natură satanică și păcatele satanice sunt unele care evident că se bazează pe

- mândrie
- și blasfemie.

Blasfemia prin urmare este un lucru care ne face să fim

- fără scrupule,
- fără remușcări,
- dornici de răzbunare
- și vicleni.

Aceasta fiindcă omul care blasfemiază trebuie să știm că este unul josnic și meschin de cele mai multe ori.

Tot Sfântul Atanasie Sinaitul ne spune cu privire la gândurile de hulă și blasfemie: “căci odată am fost și eu tulburat de un asemenea gând și l-am pus înaintea slujitorului lui Dumnezeu și mărturisorului Pafnutie, care m-a întărit zicând: Chiar când eram în închisoare și când trupul meu era ars cu foc și cu munci și era strujit cu cârlige de fier, diavolul înlăuntrul meu spunea hule împotriva lui Dumnezeu, iar eu, certându-l, îi ziceam cu mânia: O! atotvicleanule diavol și uneltitorule a toată răutatea! Eu sângele meu și sufletul meu pentru Hristos l-am dat la moarte, ca să nu mă lepăd de El sau să Îl hulesc, iar tu cuvinte de hulă grăiești? Dacă eu hulesc pe Dumnezeu meu și Domnul, cum atunci mărturisesc pentru El acum prin curgerile sângelui meu și cum mă închin Lui? Dar este limpede că buna mărturisire și mucenicie a mea este, iar hula împotriva lui Dumnezeu a ta este și asupra ta se va întoarce.”¹¹³

Deși blasfemiatorii sunt unii care se cred:

- curajoși,
- îndrăzneți,
- bravi
- și viteji

ei bine în realitate am ei nu sunt. Nu sunt fiindcă trebuie să știm că omul curajos nu este unul care la prima greutate din viață ajunge să blasfemieze și să se rupă de Dumnezeu Tatăl fiindcă lucrurile nu au ieșit așa:

- cum a voit,
- cum a potit
- și cum crede

el că trebuie să aibă loc.

Pe lângă faptul că blasfemiatorii sunt unii care sunt pervertiți trebuie să știm că viziunea lor de cele mai multe ori este una sinistă. Este o viziune care ne spune că trebuie să fim într-un conflict perpetuu cu Dumnezeu de care mai de vreme sau mai târziu vom ajunge să ne debarasăm. Știm că de exemplu Nietzsche când în 1888 a anunțat moartea lui Dumnezeu el a anunțat și nașterea supraomului, un om care nu mai avea nevoie de Dumnezeu fiindcă el s-a ridicat peste cadavru defunct al lui Dumnezeu. Să nu fie o asemenea viziune una:

- sinistă,
- înfricoșătoare,
- grotescă
- și tenebroasă?

Evident că da din moment ce pentru noi creștinii ortodocși Dumnezeu Tatăl este lucrul cel mai de preț din această lume. Sfântul Ioan Scărarul spunea în acest sens foarte bine: „este un lucru rușinos să se mândrească cineva cu o podoabă ce nu-i aparține; este însă nebunia cea mai de pe urmă să-și atribuie sieși darurile care vin de la Dumnezeu. *Laudă-te numai cu isprăvile săvârșite înainte de nașterea ta, căci pe cele de după naștere ți le-a dăruit Dumnezeu, precum, de altfel, și însăși nașterea ta*”.¹¹⁴

Este evident că diferența dintre un blasfemiator și un creștin ortodox simplu este ca de la cer la pământ.

Aceasta fiindcă blasfemiatorii sunt unii care nu mai vor să știe de Cel care:

¹¹³<https://sfintiiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasie-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹¹⁴ Ioan Scărarul – *Scara Raiului*, (Editura Învierea, Arhiepiscopia Timișoarei, 2007), p. 274.

- le-a dat viață,
- i-a adus în ființă,
- i-a hrănit și îi hrănește
- și le poartă de grijă.

Plini de mândrie satanică blasfemiatorii sunt unii care cred că de fapt ei pot să trăiască și fără de Dumnezeu Tatăl care este pentru o Persoană nulă. Ceea ce este și mai trist este că în timp ce sfinții părinți se luptau cu gândurile de hulă și blasfemia ca unele care veneau de la diavol, ei bine marii blasfemiatori nici nu au nevoie de diavol pentru a blasfemia. Ei sunt unii care blasfemiează de la sine și sunt cât se poate de:

- creativi,
- ingenioși,
- harnici
- și dornici

să vină cu noi tipuri de blasfemie pe piață pentru a convinge pe cât mai mulți că de fapt viața poată să fie trăită și fără de Dumnezeu Tatăl.

Trebuie să știm că Dumnezeu este Tatăl nostru și nu putem rămâne indiferenți față de blasfemiile care Îl vizează. Nu avem cum din moment ce datorăm tot ceea ce suntem și avem lui Dumnezeu Tatăl. Știm din Patericul egiptean că Sfântul Pamvo și el la un moment dat a ajuns să fie luptat de gânduri de blasfemie. Nu mai știa ce să facă când a auzit un glas de sus de la Dumnezeu care i-a spus:

- Pamvo, Pamvo, nu deznădăjdui pentru păcate străine, ci îngrijește-te de faptele tale, iar hulele vicelanului lasă-le asupra lui!¹¹⁵

Este posibil ca diavolul să ajungă să ne insufle gânduri de blasfemie însă ceea ce putem face noi este simplu:

- să nu le primim,
- să nu le ascultăm,
- să nu stăm la discuții cu ele
- și să ne facem că nu le auzim.

În acest mod în cele din urmă vom ajunge să ne izbăvim de gândurile de blasfemie.

Totuși sunt și mulți care consideră gândurile de blasfemie ca o adevărată revelație. Ei sunt unii care trebuie să știm că sunt:

- pierduți,
- damnați,
- și fără de scăpare.

Aceasta fiindcă blasfemia te rupe de Dumnezeu și te face să mergi pe un drum

- nesigur
- și incert

care sfârșește prin a ajunge în iad. Evident că nici un blasfemiator nu se consideră pe ei vrednici de iad ci sunt unii care de fapt spun că raiul și iadul sunt numai niște ficțiuni fiindcă nimeni nu a venit din ele să ne spună că sunt adevărate.

La fel de bine ceea ce se poate observa cu blasfemiatorii este că ei nu ajung să își vadă păcatele proprii și consideră că nu ei sunt vinovați de aceste păcate ci Dumnezeu Tatăl. Sfântul Ioan Scărarul spune așa: “înfumurarea lucrează în noi uitarea căderilor (păcatelor); amintirea acestora însă e pricinuitoare a smereniei”¹¹⁶

Doi critici de artă s-au întâlnit și discutau.

- Salut prietene.
- Salut.
- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Și ce mai faci?
- Bine.

¹¹⁵<https://sfintiiarhangheli.ro/despre-gandurile-de-hula-sfantul-anastasie-sinaitul> (accesat pe 16.02.2022).

¹¹⁶Sfântul Ioan Scărarul – *Scara Raiului*, (Editura Învierea, Arhiepiscopia Timișoarei, 2007).

- Mă bucur.
- Și tu?
- Și eu.
- Și ce mai este nou?
- Toate-s noi și vechi sunt toate, cum spune poetul.
- Așa este. Cum mai merge cu arta?
- Nu prea bine.
- De ce?
- Fiindcă îmi dau seama că munca noastră de critici de artă este incomodă.
- Așa este.
- Fac eforturi să fiu imparțial.
- Și eu.
- Știi ce?
- Ce?
- Este greșit ce cred oamenii.
- Adică?
- Oamenii cred că știu ce este frumosul.
- Și nu știu?
- Nu.
- De ce?
- Fiindcă frumosul este o realitate obiectivă.
- Adică cum obiectivă?
- Omul trebuie să studieze mai multe opere de artă pentru a ajunge își dea seama de care este frumosul adevărat.
- Așa este.
- Oamenii văd o pictură și spun că este frumoasă.
- Și?
- Trebuie să vadă mai multe picturi și să le compare.
- Numai așa vor ști ce este frumosul?
- Da.
- Interesant.
- Este. Sunt multe picturi care par că sunt frumoase dar în realitate nu sunt.
- Adică?
- Tu ai auzit de George Grosz?
- Nu să fiu sincer.
- George Grosz a fost un pictor german care a luptat în primul război mondial.
- Și?
- A devenit dezgustat de ceea ce a văzut acolo.
- Înțeleg.
- Așa că a început să se exprime prin pictură.
- Și ce a exprimat?
- A făcut o pictură care se numește: Revărsările Duhului Sfânt.
- Nu am auzit de ea.
- În germană la pictură îi spune: *Ausschüttung des Heiligen Geistes*.
- Înțeleg.
- Ei bine cum crezi că a văzut el revărsarea Duhului Sfânt?
- Cum?
- În imagine se vede un predicator care stă pe amvon și predică.
- Și?
- Doar că pe gura lui iasă arme de foc, grenade și baionete.
- Și asta a fost revărsarea Duhului Sfânt?
- Da.
- Este o blasfemie.

- Sigur că este.
- Păi și nimeni nu a luat nici o atitudine.
- Noi criticii de artă trebuie să luăm atitudine.
- Ai dreptate.
- Vezi noi criticii de artă trebuie să știm până și ce este acea o blasfemie.
- Ca să o depistăm?
- Da.
- Sunt de acord.
- Nu poți picta orice și oricum.
- Că tot vorbim...
- Da.
- Ce părere ai de faptul că la Rome oamenii se roagă în capela Sextină cu picturi nud.
- Este o mare rușine.
- Crezi?
- Da.
- Dar papa spune că este bine să te rogi acolo.
- Nu, nu este.
- De ce?
- Nu trebuie să fie confundată arta cu arta bisericească.
- Da?
- Da.
- De ce?
- Este indecent să ajungi să pictezi nuduri pe pereții unei biserici.
- Așa este.
- Mă bucur că îți dai seama.
- Singur. Și eu credeam la fel.
- Capela Sextină a fost pictată în Renaștere.
- Da, de Michelangelo Buonarroti.
- Da deci una este pictura și alta este iconografia.
- Așa este. Ele nu trebuie să fie amestecate.
- În nici un caz.
- Imaginea erotică sau nudul nu are ce căuta în biserică.
- Evident.¹¹⁷

Din dialogul de mai sus se poate vedea că mai există un tip de blasfemie care este blasfemia umoristică. Sunt mai mulți care găsesc mult umor în a ajunge să iei în derâdere lucruri sfinte cum ar fi:

- Sfânta Treime,
- Biserica,
- Maica Domnului,
- cele 7 taine,
- preoți,
- călugări
- sau slujbele Bisericii.

Aceasta ca să nu mai enumerăm numai câteva blasfemii. Sunt multe blasfemii pe care nu le-am inclus în această carte fiindcă bunul simț nu ne-a lăsat să o facem. Este evident că nu se poate glumii despre lucrurile sfinte fiindcă este o blasfemie și un păcat. Și acest gen de blasfemii umoristice trebuie să știm că vin tot din mândrie. Sfântul Ioan Scărarul spune: „nu știu cum se face, dar cei mai mulți dintre trufași nu se cunosc pe ei; închipuindu-și că sunt neîmpătimiți, de abia în momentul morții își văd sărăcia.”¹¹⁸

Atunci când vorbim despre pervertirea totală sau parțială a umanului cei mai mulți se gândesc la lucruri precum:

- genocid,
- paricid,

¹¹⁷ David Nash, *Blasphemy in the christian world: a history* (Oxford, 1997), pp. 88-89.

¹¹⁸ Ioan Scărarul – *Scara Raiului*, (Editura Învierea, Arhiepiscopia Timișoarei, 2007).

- fraticid
- crime în serie
- sau perversiuni sexuale.

Sunt puțini cei care se gândesc la blasfemie ca la o pervertire a umanului. Totuși este bine să știm că blasfemia aduce cu sine o pervertire a umanului. Aceasta fiindcă ea este o întunecare a relației omului cu Dumnezeu. În mod firesc simțim nevoia de a Îl cunoaștem și a fi în comuniune cu Dumnezeu.¹¹⁹

Omul se pervertește mai ales când nu mai ține cont de moralitate. Este morala cea care ne spune că trebuie să Îl căutăm și să fim în armonie cu Dumnezeu Tată. Ei bine sunt mulți care nu vor să știe de Tatăl lor ceresc (Tatăl din ceruri) și ajung să ducă o viață

- păcătoasă,
- necurată,
- pătimasă
- și de blasfemie.

Blasfemia se poate spune că este și o formă de nebunie fiindcă cel care blasfemiază este un om care evident că se vede pe sine undeva mai sus de statutul său de om. Blasfemia - fiindcă de cele mai multe ori este inspirată de diavol - ajunge să îl pună pe om mai presus de Dumnezeu Tată. Nu mai este Dumnezeu cel care este

- în control,
- în stăpânire
- și în judecată

ci omul.

Se poate vedea de aici consecințele nefaste ale blasfemiei. Sfântul Ioan Casian spunea foarte inspirat în acest sens: "Dumnezeu, Ziditorul a toată făptura și medicul ei, știind că semeția este cauza și rădăcina bolilor, s-a îngrijit să vindece cele contrare prin contrariile lor, astfel încât pe cei căzuți pentru trufie să-i ridice prin umilință."¹²⁰

Blasfemia prin urmare este o degradare morală și spirituală a omului. Totuși este bine să știm că sufletul blasfemiatorului este bolnav. Este bolnav fiindcă el nu mai vrea să aibă o relație sănătoasă și serioasă cu Dumnezeu Tată. Sunt mulți care blasfemiază fără să fie conștienți de urmările acestui fapt. Această carte și-a propus să facă lumină în acest sens. Sunt mai multe boli ale sufletului însă una dintre cele mai grave este blasfemia.¹²¹

Prin urmare blasfemia indică un suflet:

- bolnav,
- corupt,
- stricat,
- viciat
- și degenerat.

Totuși trebuie să știm că dacă sufletul nu s-a pus cu totul în blasfemie el se poate pocăii. După cum am văzut mai sus sunt oameni care blasfemiază în împrejurări extrem când:

- un necaz
- sau a greutate

a venit peste ei. Ortodoxia crede că aceștia se pot pocăii deși trebuie să știm că sunt puțini cei care o fac. De ce? Fiindcă de cele mai multe ori blasfemia implică o ruptură totală cu Dumnezeu Tată.¹²²

Un blasfemiator mai puțin cunoscut este americanul Joseph Campbell care a scris 4 volume intitulate: Măștile lui Dumnezeu. În aceste cărți Campbell inspirat din mitologia antică și a popoarelor primitive este unul care profesează un panteism cras susținând că a vorbi despre Dumnezeu este la fel de bine cu a îi face un fel de măști fiindcă și noi suntem parte din Dumnezeu. La fel de bine Campbell susține că Dumnezeu Tată nu poate să fie văzut fiindcă El poartă aceste măști pe care noi i le-am creat. Se poate spune despre Campbell că a blasfemiât în aceste 4 volume fiindcă el a implicat că Dumnezeu Tată este nevăzut fiindcă se ascunde de om din frică sau din răutate.

¹¹⁹A se vedea Paul Evdokimov, *Cunoașterea lui Dumnezeu în tradiția răsăriteană* (București, 2013) reeditare.

¹²⁰Sfântul Ioan Casian, *Așezămintele mănăstirești*, XII, 8.

¹²¹A se vedea Sfântul Nectarie din Eghina, *Îngrijirea sufletului* (Editura Sophia, 2009).

¹²²A se vedea Antonie Plămădeală, *Tatăl nostru. Nu suntem singuri* (București, 2016).

Când încă trăia Sfântul Paisie Aghioritul a fost întrebat ce este blasfemia împotriva Duhului Sfânt? Sfântul a răspuns că: “blasfemia împotriva Duhului Sfânt este o nepăsare față de lucrurile sfinte și sacre, aceasta dacă persoana este sănătoasă la minte... fiindcă este imposibil ca blasfemia să existe într-o persoană evlavioasă. Oamenii imprudenți sunt la primul nivel al blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Cei care urăsc și disprețuiesc lucrurile sfinte la al doilea nivel și la al treilea nivel este diavolul însuși.”¹²³

Este evident că blasfemia aduce cu sine la un fel de stare anormală a omului. Aceasta fiindcă omul prin firea lui simte nevoie să fie în legătură cu Dumnezeu Tatăl. Ori se poate vedea că cel care blasfemiază rupe:

- legătura,
- comuniunea,
- conexia
- și comunicarea

cu Dumnezeu Tatăl.

Cu privire la blasfemie Sfântul Ioan Scărarul spune cât se poate de inspirat: “blasfemia cea de toată rușinea este copilul mândriei grosiere.” Trebuie prin urmare să ajungem la cauza finală a blasfemiei care se poate vedea că pleacă din mândrie și din orgoliu.

A spune că blasfemia este o problemă individuală după cum se crede din ce în ce mai mult în zilele noastre este o mare greșeală. De ce? Fiindcă blasfemiatorii de cele mai multe ori ajung să își facă cunoscute blasfemiile lor publicului larg. Am citat mai sus mai mulți blasfemiatori care au ajuns să își facă cunoscute blasfemiile lor la scară largă:

- Nietzsche,
- Cioran,
- Șandor Le Vey,
- Alister Crowley,
- Marchizul de Sade

și mulți alții trebuie să știm că cu toții ai blasfemiat pe Dumnezeu Tatăl și au voit să aducă pe cât mai mulți la blasfemiile lor.¹²⁴

Iată ce spunea Sfântul Cosma Etolianul într-o predică despre blasfemie: “și cum de îndrăznești, omule prost și nebun, să blasfemiezi și să iei numele Domnului în deșert? La fel faci și cu sfinții nu? Nu îți este frică, cel mai viclean om, că se va deschide pământul și te va înghiți? Diavolul nu îndrăznește să blesteme numele lui Dumnezeu fiindcă ar putea să îl fulgere și astfel să îl ardă și tu om neînsemnat îți deschizi gura și iei numele lui Dumnezeu în deșert? Vai de cei care blasfemiază numele lui Dumnezeu fiindcă vor arde pentru totdeauna în râul cel de foc.”¹²⁵

Din ceea ce ne spune Sfântul Cosma Etolianul trebuie să înțelegem că diavolul deși poate blasfemia de cele mai multe ori se abține fiindcă îi este teamă de consecințele acestei fapte. Este evident că trebuie să ne dăm seama că sunt unii care evident că nu sunt conștienți că pedeapsa lui Dumnezeu Tatăl va veni peste ei fiindcă blasfemiază. Oamenii cred că viața de apoi este foarte mult ca și cea de aici. Adevărul este altul. Trebuie să ne dăm seama că viața de apoi va fi foarte diferită decât cea de aici și blasfemia va juca un rol important pentru a ne defini stadiul în care am ajuns să fim.

Pentru a blasfemia oamenii au ajuns să își găsească tot felul de:

- justificări,
- scuze,
- îndreptățiri,
- argumente
- și apărări.

Totuși trebuie să știm că în sens teologic nici una nu este validă. De ce? Fiindcă blasfemia deși pare rațională nu este. Blasfemia este o ieșire din:

- firesc,

¹²³<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/blasfemie-cuviosul-paisie-aghioritul-facebook/> (accesat pe 17.02.2022).

¹²⁴Sunt și mulți care fiindcă nu sunt tari în credință când ajung să intre în contact cu un blasfemiator ajung să fie influențați de acesta. Este evident că trebuie să fim conștienți că blasfemia este un lucru care se poate lua fiindcă este contagioasă. Prin urmare trebuie să avem temele făcute și să ne dăm seama de momentul în care cineva vrea să ne aducă la blasfemie. Dacă suntem creștini ortodocși practicanți care ne luăm credința în serios evident că nu vom ajunge la blasfemie.

¹²⁵<https://www.johnsanidopoulos.com/2017/08/fifth-teaching-of-saint-kosmas-aitolos.html> (accesat pe 17.02.2022).

- normalitate,
- obișnuit
- și natural.

Nu este firesc și naturală să ajungem să blasfemiem deși sunt mulți care o fac. După cum am putut vedea Sfântul Cosma Etolianul a spus cât se poate de clar că blasfemiatorii vor fi pedepsiți în viața de apoi fiindcă vor fi aruncați într-un râu de foc unde vor sta veșnic.

Părintele Filotei Zervakos spunea și el cu privire la blasfemie: “a spune că nu vrei să renunți la blasfemie înseamnă a spune că nu vrei să ascuți de Dumnezeu, ci mai mult vrei să ascuți de diavol care se bucură când blasfemiezi împotriva lui Dumnezeu. Vei fi condamnat cu diavolul la foc veșnic care este pregătit pentru el și îngerii lui și toți cei care îi urmează și repetă blasfemiile sale. Prin urmare te rog: acționează ca o persoană responsabilă și te pocăiește. Cântă imnuri și cântece spirituale Domnului și nu blasfemii fiindcă moartea vine și fiindcă în iad și după moarte nu mai este pocăință... nu tăgăduii să faci aceasta fiindcă moartea vine pe nepregătite.”¹²⁶

Cei mai mulți blasfemiatori trebuie să știm că nu se gândesc la consecințele pe termen lung ale blasfemiei. Aceasta fiindcă ei cred că nu este nici o:

- consecință,
- urmare,
- rezultat
- sau pedeapsă

pentru blasfemie.

Ca Unul care ne-a dat viață trebuie să știm că Dumnezeu Tatăl ne vrea pentru Sine. Ei bine sunt mulți care prin blasfemie ajung să se separe de Dumnezeu și să meargă pe un drum propriu și fără de Dumnezeu Tatăl. În această viață acest lucru este posibil într-o oarecare măsură însă ceea ce trebuie să știm este că în viața de apoi lucrurile vor fi:

- diferite,
- altfel
- schimbare
- modificate
- și extrapolate.

Blasfemiatorii nu vor mai avea sprijin din partea lui Dumnezeu Tatăl fiindcă ei au ajuns să se separe de El și au pășit pe o cale diferită de cea a comuniunii cu Dumnezeu Tatăl.

Omul a fost creat în această viață să fie în comuniune cu Dumnezeu Tatăl și pentru acesta timpul vieții lui este prețios. Omul trebuie să folosească timpul vieții pentru a fi cât se poate de unit și de aproape de Dumnezeu Tatăl. Ori ce face blasfemiatorul? Ajunge să se separe de Dumnezeu și pentru aceasta în cele din urmă după moarte va rămâne singur fără de Dumnezeu Tatăl.

“Un ucenic al venit la avă lui și i-a spus:

- Se necăjește sufletul meu, avvo, de dracul hulei, ci fă milă și spune-mi, din ce [cauză] mi se întâmplă și ce voi face?

Răspuns-a bătrânul:

- Un gând ca acesta ni se întâmplă nouă din clefetire, defăimare și osândire, dar mai vârtos din mândrie, și dintru a-și face cineva voile sale, și a se lenevi în rugăciunea sa, și din mânie și iușime, care sunt semne ale mândriei, căci aceasta ne aruncă pe noi în patimile ce s-au zis și de acolo se naște gândul hulei și de va zăbovi în suflet îl dă dracul hulei la cel al curviei și de multe ori îl aduce până la ieșirea din minți, iar de nu se va deștepta omul, pierе”.¹²⁷

Doi sculptori discutau într-o zi despre sculptură.

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Ce mai faci?
- Bine.
- Mă bucur.

¹²⁶<http://livingorthodoxfaith.blogspot.com/2009/12/paternal-counsels-i-elder-philotheos.html> (accesat pe 17.02.2022).

¹²⁷http://www.popasduhovnicesc.ro/Links/Par_sfata2.htm (accesat pe 16.02.2022).

- Tu?
- Și eu.
- Foarte bine.
- Și cu ce te mai ocupi în ultime vreme?
- Eh, am început să studiez o istorie a sculpturii.
- O frumos.
- Așa este.
- Și ce ai aflat interesant?
- Mai multe lucruri.
- Păi spune-mi și mie unul.
- Ar fi un lucru interesant.
- Care?
- Tu știi că în antichitate sculptura avea o conotație religioasă?
- Nu.
- Ba da.
- Ce conotație?
- Păi dacă nu știi mai toate templele păgâne erau pline de statui ale zeilor?
- Idoli?
- Da.
- Și oamenii se închinau la ele?
- Da.
- Ciudat.
- Este.
- Și când te gândești unde a ajuns sculptura.
- Da. Așa este.
- Dar de ce se închinau anticii la statuile zeilor?
- Era o formă de adora pe zeu.
- Și crezi că funcționa?
- Nu.
- De ce?
- Fiindcă zeii de fapt erau fie demoni, fie imaginații.
- Cine a spus asta?
- Sfântul psalmist David spunea așa: toți zeii neamurilor sunt demoni.
- Înțeleg.
- Mă bucur.
- Să știi că și eu am auzit ceva scandalos.
- Ce anume?
- Tu ai auzit de Tania Kovacs?
- Nu.
- Nici nu trebuia?
- De ce?
- Fiindcă ceea ce a făcut ea este un lucru scârbos.
- Adică?
- Tania Kovacs spune că este o artistă.
- Și nu este?
- În nici un caz.
- De ce?
- Știi ce sculptură a făcut?
- Nu.
- Fecioara Maria în prezervativ.
- Cum?
- Ce auzit?
- Păi ce sculptură mai este și asta?

- Asta mă întreb și eu.
- Deci ea a sculptat pe Sfânta Maria într-un prezervativ?
- Da.
- Scandalos.
- Mai mult.
- Adică?
- Este blasfemiatoriu.
- Așa este.
- Nu îmi vine să cred ce îmi spui.
- Nu trebuie să subestimăm creativitatea diabolică a omului.
- Crezi
- Da.
- Poate ai dreptate.
- Omul poate să fie foarte rău.
- Îmi dau seama. Dar atât de rău?
- Aparent da.
- Și ce vrea să însemne această sculptură?
- Cred că vrea să fie o parodie la adresa Sfintei Maria.
- Da evident.
- Și probabil că se mai referă la fecioria Maicii Domnului.
- Că Sfânta Maria a rămas fecioară și după naștere?
- Da.
- Josnic.
- Da. Și când te gândești că Tania Kovacs susține că acesta este o operă de artă.
- Este o blasfemie.
- Sigur că este.
- Nu știam că sculptura poate decădea atât de mult.
- Ba uite că poate.
- Păcat, mare păcat.
- Sculptura are menirea de a îl înnobila pe om.
- Așa este.¹²⁸

Rândurile de mai sus ne spune că blasfemia se poate manifesta “artistic” și arta sau în sculptură după cum este cazul aici. Acesta fiindcă se găsesc mai multe minți și imaginații bolnave care să ajungă să schimbe frumosul și ceea ce este frumos spre:

- urât,
- pervertire,
- blasfemie
- și ură.

Trebuie să știm că a hulii pe Maica Domnului Sfânta Maria de fapt în blasfemiem pe Dumnezeu Tatăl care a ales-o să nască pe Fiul lui Dumnezeu. Iată de ce trebuie să fim cât se poate de atenți cu blasfemia și să facem un efort să cunoaștem mai bine cuprinsul credinței creștin ortodoxe fiindcă în acest mod vom ști ce este blasfemia și cum să ajungem să o evităm.¹²⁹

CONCLUZII

Când am decis să scriem această carte am fost conștienți că vor fi mai mulți creștini ortodocși care o vor găsi puțin cam:

- nepotrivită
- și deplasată.

Cine din lumea creștin ortodoxă ar vrea să blasfemieze? Adevărul este că sunt și în lumea creștin ortodoxă mai mulți care au ajuns să blasfemieze. Emil Cioran, unul dintre cei mai mari blasfemiatori ai secolului

¹²⁸https://en.wikipedia.org/wiki/Virgin_in_a_Condom (accesat pe 17.02.2022).

¹²⁹A se vedea *Vin este Dumnezeu. Catehism ortodox* (Alba Iulia, 2009).

XX, trebuie să știm că s-a născut în lumea creștin ortodoxă. Mai mult decât atât tatăl său a fost preot creștin ortodox.¹³⁰

Prin urmare noi creștinii ortodocși simplii trebuie să fim:

- realiști
- și cu picioarele pe pământ.

Aceasta fiindcă trebuie să ne dăm seama că sunt mai mulți care evident că vor blasfemia și vor invita pe cât mai mulți să ajung să se alăture lor. Trebuie să respingem asemenea invitații și să ne dăm seama că în nici un fel ele nu ne sunt de folos.

Cu privire la protecția împotriva blasfemiei un teolog creștin ortodox spunea: “în completarea celor arătate mai sus, adaug că omul se face vinovat de hule atunci când nu astupă "ferestrele" și "ușile", adică ochii și urechile, ca să nu intre cuvintele cele porcoase și cântecele cele drăcești. Căci dacă le lași să intre, după aceea îți sună în cap tot timpul și, dacă se repetă des (mai ales privind filme și reviste pornografice), creștinul își spurcă mintea și, atunci, foarte ușor izbutește diavolul s-o umple cu duhul hulitorilor.”¹³¹

Textul de mai sus ne spune că este destul de rar ca blasfemia să ajung să se instaleze în om dintr-o dată. Ea vine treptat prin:

- relativism moral,
- nepăsare față de cele sfinte,
- împătimire,
- păcătoșenie
- și gânduri de necredință.

Este bine să știm că blasfemia și hula împotriva lui Dumnezeu Tatăl vin în persoanele care nu își fac temeinic temele în materie de religie. Aceasta fiindcă aceste persoane văd în jurul lor:

- suferință,
- durere,
- necaz,
- boală
- și încercări.

Ei bine dacă omul în cauză nu este instruit religios el va ajunge să blasfemieze și să Îl facă vinovat pe Dumnezeu Tatăl de toate aceste lucruri. Trebuie prin urmare să știm că ignoranța în materie de religie este una dintre metodele prin care omul ajunge foarte ușor la blasfemie. Totuși un teolog ortodox ne spune că sunt și cazuri de blasfemie care ajuns să apară în noi fiindcă diavolii ne dau târcoale: “dar sunt și unele persoane care duc viață curată și fac mari osteneli și fapte bune. Și cu toate acestea, tot așa se ispitesc și se poticnesc. De ce oare sunt ispitiți de asemenea gânduri urâte și acești oameni curați și cu multe fapte bune? Pentru că, ne spun toți Sfinții Părinți, Dumnezeu vrea să-i ferească de mândrie și ca să nu se piardă bunătățile ce le-au adunat, căci omul prin mândrie pierde prietenia lui Dumnezeu. Iar dracii mândriei sunt ca niște pirați, hoți de mare, care urmăresc corăbiile pline de bunătăți și lucruri scumpe, ca să le jefuiască.

Alte persoane sunt războite de vrăjmașii demoni din multa lor pizmă și vrăjmașie ce o au asupra creștinilor, pentru că nu îi pot suferi pe robii lui Dumnezeu, cum n-au suferit pe Iov, pe Pavel, pe Moise și Pamvo și pe toți cuvioșii și dreptii din toate veacurile.”¹³²

Trebuie să știm că sunt și persoane curate și neprihănite care prin lucrare demonică ajung la blasfemie. Aceasta fiindcă trebuie să știm că în această lume diavolii:

- lucră,
- sunt activi,
- ne dau târcoale,
- ne urmăresc
- și ne ispitesc.

Sunt cunoscute mai multe cazuri de călugări care deși odată au fost mari nevoitori mai apoi au ajuns de s-au schimbat și au devenit nepăsători și chiar blasfemiatori. Se cunoaște cazul unui călugăr de pe vremea Sfântului Paisie cel Mare care a fost ispitit de demoni și după acesta a ieșit din mănăstire și s-a căsătorit cu o

¹³⁰Odată cu apariția unei cărți blasfemiatorii a lui Cioran știm că tatăl lui Cioran a cumpărat toate exemplarele din cartea lui pentru a nu fi cumpărate și în acest mod a ajunge să smintească pe cât mai mulți.

¹³¹http://www.popasduhovnicesc.ro/Links/Par_sfata2.htm (accesat pe 16.02.2022).

¹³²www.popasduhovnicesc.ro/Links/Par_sfata2.htm (accesat pe 16.02.2022).

evreică și a trecut la iudaism. Totuși prin rugăciunile Sfântului Paisie cel Mare aceste:

- își va venii în sine
- și se va pocăii.

La fel de bine un al caz din Patericul egiptean ne spune despre un călugăr căruia diavolul i-a adus mai multe vedenii în care neamul evreiesc era tot mântuit și în rai în timp ce creștinii erau în iad. Călugărul fiindcă era mândru va crede aceste viziuni și în urma lor va ieși din mănăstire și va trece la iudaism.

Ceea ce am voit să spunem cu aceste două întâmplări este că până și călugării nu sunt scutiți de ispita blasfemiei. Știm de cazul unui călugăr care a fost muncit de un diavol care după 20 sau 30 de ani diavolul a ajuns să îl scoată din mănăstire. Ceea ce trebuie să știm este că diavolul atunci când vede că cineva pășește pe calea credinței își va intensifica ispitele și încercările fiindcă evident că cel care face acest lucru îi va devenii dușman. Așa se justifică cum oamenii buni sunt extrem de încercați în această viață în timp ce oamenii răi sunt parcă lipsiți de încercări și ispite.

O creștină l-a întrebat pe un părinte duhovnicesc ce să facă cu gândurile de hulă care îi vin în minte? Părintele duhovnicesc i-a spus: „Anna, astfel de gânduri apar cel mai adesea în timpul atacurilor diavolului. Adică acestea nu sunt gândurile tale, ci ale inamicului. Un alt lucru este că pot exista anumite motive pentru care un astfel de atac a devenit posibil sau intensificat. Adevărat, nu este întotdeauna ușor de înțeles aceste motive și uneori chiar periculoase. Este mai sigur să ne pocăim pur și simplu, să mărturisim că suntem conștienți de faptul că este un păcat și, de asemenea, să cerem eliberarea din această bătălie mentală. Inclusiv cererea de ajutor și eliberarea de astfel de atacuri în Taina Împărtășaniei. Și, în general, tratați acest lucru ca pe un element, o furtună, o furtună, pe care este mai bine să o îndurați, să așteptați, dar nu să intrați în panică. „Prin răbdarea voastră, mântuiți-vă sufletele” (Luca 21:19).”¹³³

În textul de mai sus vedem că părintele duhovnicesc ne vorbește de o *bătălie mentală* care are loc cu mulți dintre noi. Această bătălie trebuie să știm că este una care ajunge să ne facă rău dacă nu suntem oameni religioși. Sunt unii care fiindcă părinții lor nu le-a inspirat de mică frica de Dumnezeu Tatăl ei bine vor ajunge la blasfemie. Blasfemia prin urmare este una care are mai multe implicații:

- familiale,
- sociale,
- etice,
- comportamentale,
- morale
- sau psihologice.

Sunt unii care se poate spune că sunt *rebeli fără cauză*. Sunt unii oameni care fiindcă au o fire rebelă vor ajunge și la blasfemie fiindcă fără doar și poate că blasfemia este forma supremă de rebeliune.

Trebuie să fim mult mai atenți și să ne dăm seama de care sunt modalitățile prin care blasfemia ajunge să intre în om. Aceasta fiindcă blasfemiatorii se cred pe sine oameni raționali și firești. Să fie ei așa? Evident că nu. Sfântul Antonie cel Mare ne spune: „oamenii se socotesc raționali pe nedrept, căci nu sunt raționali. Unii au învățat cuvintele și cărțile vechilor înțelepți. Dar raționali sunt numai aceia care au sufletul rațional, pot să deosebească ce este binele și ce este răul, se feresc de cele rele și vătămătoare sufletului și toată grija o au spre cele bune și folositoare sufletului, iar acestea le săvârșesc cu multă mulțumire către Dumnezeu. Numai aceștia trebuie să se numească oameni raționali. Omul cu adevărat rațional are o singură grijă: să asculte de Dumnezeuul tuturor și să-i placă.”¹³⁴

Putem vedea aici că Sfântul Antonie cel Mare are o cu totul altă înțelegere a termenului de rațional pe care o avem noi. Noi când ne gândim la un om rațional ne gândim la:

- un matematician,
- un om calculat,
- un om educat,
- un om profund,
- un om cu bun simț.

¹³³ <https://berserkheroes.ru/ro/chistka-i-uborka-v-vannoij-komnate/kak-borotsya-s-hulnymi-navyazchivymi-myslyami-hulnye-pomysly/> (accesat pe 16.02.2022).

¹³⁴ Din Sfântul Antonie cel Mare, *Filocalia*, traducere Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, vol. I, ediția II, (Sibiu, 1947).

Toate aceste lucruri sunt bune dar dacă omul nu este cu frică de Dumnezeu Tatăl ei bine aceste lucruri nu valorează foarte mult. Raționalitatea nu este un lucru care este autonomă omului ci trebuie să știm că ea este un lucru care vine din:

- legătura,
- conexiune
- și comunicarea

cu Dumnezeu Tatăl.

Sunt mulți care sunt

- atei,
- nihiști
- și necredincioși

care susțin că sunt oameni perfect raționali. Acolo unde nu există Dumnezeu Tatăl adevărul este că nu se prea poate vorbi de raționalitate.

Blasfemia poate să fie la fel de bine o formă de auto-îndumnezeire. De ce? Fiindcă omul ajunge să se vadă pe sine mai presus de Dumnezeu Tatăl pe care Îl poate:

- condamna,
- damna
- și calomnia

după bunul lui plac.

„Mândria este unul din cele șapte păcate capitale, păcat ce este trecut cu vederea de cele mai multe ori, dar care are efecte negative asupra mântuirii omului. Mândria este păcatul strămoșesc, și a constat pentru om, cât și pentru diavol, în *auto-îndumnezeire*, în revendicarea pentru sine, a unei autonomii absolutiste și în voința de a se dispensa de Dumnezeu; în pretenția de a socoti ca proprii calitățile sale, în căutarea unei slave numai pentru sine, făcând din eul propriu un centru absolut și în afirmarea propriei superiorități.”¹³⁵

Blasfemia trebuie să știm că este o modalitate de auto-îndumnezeire fiindcă blasfemiatorul se pune pe sine mai presus de Dumnezeu care știm că este autoritatea ultimă. Într-o lume în care există atât de multă:

- frumusețe,
- sublim,
- adevăr,
- gingășie
- creativitate
- și măreție

cum mai putem să ne permitem să blasfemiem pe Dumnezeu Tatăl?

Sfântul Maxim Mărturisitorul ne avertizează foarte bine: „fii cu luare-aminte la iubirea de sine, maica răutăților, care este iubirea nerațională a trupului. Caci vădit este că din ea se nasc cele dintâi cugete pătimășe: al lăcomiei pântecele, al iubirii de argint și al slavei deșarte, care își au prilejul din așa-zisa trebuință neapărată a trupului. Din ele se naște toată lista patimilor. Deci se cuvine a lua aminte și a lupta împotriva ei, cu multă trezire, căci pierzându-se aceasta, vor pieri împreună și toate gândurile ce apar din ea.”¹³⁶

Doi caricaturiști de la două mari ziare discutau.

- Ce mă bucur să te văd.
- Și eu.
- Chiar mă gândeam zilele astea la tine.
- Da?
- Da.
- Cum așa?
- Mă gândeam ce mai faci?
- Eu?

¹³⁵<https://garcina.mmb.ro/patima-mandriei-si-tamaduirea-de-aceasta-scrierile-sfintilor-parinti> (accesat pe 17.02.2022).

¹³⁶ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Patru sute cugetări creștine* / traduse de Cuviosul Paisie Velicovschi, (Editura Credința Strămoșească, 1998), p.74.

- Da.
- Bine, mulțumesc de întrebare.
- Mă bucur.
- Și tu?
- Și eu sunt bine.
- Frumos.
- Și ce mai muncești?
- Ca de obicei.
- Caricaturi?
- Da.
- Știi ce vroiam eu să te întreb?
- Nu. Ce?
- Ce părere ai tu de meseria aceasta de caricaturist?
- Una bună.
- De ce?
- Fiindcă lumea are nevoie de noi.
- Nu crezi că este mult prea critică munca noastră?
- Depinde.
- De ce?
- De cine alegi să caricaturizezi.
- Asta așa este.
- Uite cum este sunt și persoane care merită să fie caricaturizate.
- Cum ar fi?
- Hitler, Stalin, Jack Spintecătorul, violatorii, criminalii, dictatorii.
- Dar ce zici de caricaturile satirice politice?
- Și ele sunt bune de cele mai multe ori.
- De ce?
- Fiindcă deschis mintea oamenilor.
- Cum:
- Când politicienii sunt mincinoși, duplicitari și corupți nu crezi că merită să fie caricaturizați?
- Ba da.
- Păi vezi.
- Nu știu ce să spun.
- Este adevărat că sunt și caricaturiști care fac exces de zel.
- Exces de zel?
- Da.
- Adică?
- Tu ai auzit de George William Foote?
- Vag.
- El a făcut o caricatură pe care eu o consider o blasfemie.
- De ce?
- Din cauza conținutului.
- Păi ce reprezenta?
- Pe Dumnezeu
- Pe Dumnezeu?
- Da.
- Cum?
- Tu știi că în Biblie Dumnezeu îi poruncește lui patriarhului Avraam să ia pe fiul lui Isaac și să îl ducă pe Muntele Moria unde să îl sacrifice?
- Da.
- Ei bine Avraam ajunge pe Muntele Moria și începe să caute un loc pentru jertfă.
- Și?
- Din cer se deschide un nor și din nor Dumnezeu îi întinde o pușcă lui Avraam.
- Să jertfească pe Isaac?

- Da.
- Este blasfemiatoare această caricatură.
- Cum am spus sunt unii care au ajuns să Îl caricaturizeze și pe Dumnezeu Tatăl.
- Este grav.
- Nu grav, foarte grav.
- Așa este.
- Dar de Charlie Hebdo ce părere ai?
- Cei care l-au caricaturizat pe Mohamed și au fost împușcați de teroriști pentru aceasta?
- Da.
- Lucrurile au scăpat de sub control.
- Așa este.
- Cum am spus nu este bine să caricaturizezi teme religioase.
- Sunt de acord.
- Orice caricatură la adresa lui Dumnezeu nu este o critică.
- Dar ce?
- O blasfemie.
- Dar nu avem nici o lege a blasfemiei.
- Asta din vina celor care ne guvernează.
- Deci tu crezi că o lege anti-blasfemie ar fi de folos?
- Într-un anume sens da.
- Adică?
- Lumea trebuie să știe că nu este bine să îți bați joc de cele sfinte.
- Așa este.
- Dar noi nu prea putem schimba lucrurile.
- De ce?
- Fiindcă poporul trebuie să fie unul care să ceară o lege anti-blasfemie.
- Se pare că nu o face.
- Până atunci trebuie să așteptăm.¹³⁷

Cartea noastră vrea să spună că nu putem să spunem că Dumnezeu este Tatăl nostru dacă ajungem să Îl blasfemiem. Aceasta fiindcă nu orice este permis în relația și legătura noastră cu Dumnezeu Tatăl. Am voit să spunem că blasfemia este un păcat grav care are consecințe veșnice: damnarea la iad a celui în cauză. Lumea de azi nu este obișnuită să gândească prea mult la blasfemie însă creștinii ortodocși autentici știu că este un păcat grav să ajungi să blasfemiezi. Blasfemia este un lucru care provine din lumea demonilor și se poate spune că cel care blasfemiază se aseamănă demonilor. Aceasta fiindcă trebuie să știm că demonii se bucură când cineva blasfemiază fiindcă fac un lucru care este placul lor. Trebuie să ne dăm seama de blasfemie și de implicațiile ei nefaste și macabre. Am spus în această carte că la fel ca un fiu care ajunge să îl calomnieze pe Tatăl său, fiul nu se mai poate numii fiu al tatălui său, la fel de bine și cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Tatăl nu mai pot să fie numiți fii Lui.¹³⁸

¹³⁷https://brian.carnell.com/wiki/comic_bible_sketches (accesat pe 17.02.2022).

¹³⁸A se vedea Radu Teodorescu, *Dumnezeu Tatăl pe înțelesul tuturor* (Cugir, 2019).